S.O.B. WAR

COMANDO · URMARIRI · TERORISM · SPIONAJ · SABOTAJE · RAZBOI · OPERATIUNI DE GHERILA · ROMANE SENZATIONALE · ACTIUNI SPECIALE · SUPER COLECTIA WAR

Jack Hild

ALARMĂ DE GRADUL ZERO

EDITURA Z

"Barrabas dădu din cap şi scuipă cu necaz.

Elicopterul fusese nimerit şi tirul lui neregulat, prost ţintit, se apropia în mod periculos de locul unde stăteau ghemuiţi.

Colonelul scoase o batistă albă din buzunar şi o agită frenetic în direcţia elicopterului. Aparatul vină, se îndepărtă, dar reveni aproape imediat de parcă s-ar fi răzgîndit. Pilotul se hotărîse să tragă şi ultimele două rachete.

Lopez puse un genunchi la pămînt, ridică arma şi expedie o rafală lungă în direcţia afetului. Imediat auzi două urlete de durere şi un corp ciopîrţit se rostogoli jos de pe colină.

În clipa în care se întorcea pentru a se ocupa de a doua mitralieră, Barrabas sări împreună cu Wiley Drew. Amîndoi aterizară pe marginea acoperişului de unde se lăsară să cadă cu eleganţă pe pămîntul bătătorit.

Arma lui Lopez continua să tragă şi mitraliera îi răspundea furioasă, dar Barrabas şi Wiley nu-l puteau ajuta cu nimic pe Emilio. Acum aveau de curăţat un cuib de şerpi veninoşi."

ISBN 973-9127-63-0

Lei 4300

Copyright © Toate drepturile asupra
acestei versiuni aparţin
Editurii Z
Reproducerea integralã sau parţialã a textului este interzisã
şi va fi pedepsitã conform legii.

Redactor: Constantin Dumitru
Tehnoredactor: Mihaela Bârloiu

Jack Hild

ALARMĂ DE GRADUL ZERO

Traducere de
Nicolae Constantinescu

Editura **Z**
1996

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: USSOFT ŞI EDITURA Z

T.E.U., com. 3659

PROLOG

O tăcere apăsătoare plutea peste apele noroioase ale vechiului canal. Din desişul de pe cele două maluri nu se auzea nici un ţipăt de pasăre; chiar şi foşnetul insectelor părea să fi încetat. Nemişcarea ameninţătoare a mlaştinii răspândea un miros fetid de vegetaţie stătută.

Locotenentul „Deke" Howard, din grupul 17 de comando naval, observa cu atenţie linia unduitoare a stufului care marca confluenţa canalului cu râul propriu-zis. Acolo, albia braţului secundar se îngusta înainte de a se uni cu nonşalantul curent al fluviului Kap Long, care va duce *Callisto* până la coastă, unde ambarcaţiunea avea să fi în mod sigur la adăpost de orice pericol.

Dacă vietcongii pregăteau o ambuscadă, atunci acolo era poziţia cea mai potrivită, exact înainte de confluenţă, în acel loc unde un banc de noroi se întindea dinspre maluri obligând toate ambarcaţiunile să navigheze, cu dificultate, pe lângă vegetaţia tropicală densă de pe malul opus.

— Ceva probleme? întrebă Jessup.

Era un ofiţer CIA, şi Howard presupunea că se află în misiune clandestină. Sosit în ultima clipă pentru a însoţi echipa, Jessup prezentase acte de identificare valabile, aşa

cum se proceda în astfel de situații.

La dus, când urcaseră râul, Jessup păstrase o rezervă politicoasă și răbdătoare, dar acum, când deținea planurile, omul de la CIA părea nervos, grăbit să ajungă la bază, să sfârșească cât mai repede.

Drept răspuns, comandantul ambarcațiunii strânse din buze și se mulțumi să dea din umeri. Inspectă încă o dată minuțios, cu binoclul, linia unduitoare a stufului. Apele vor urca la prima ploaie, dar acum singurul canal practicabil trecea foarte aproape de malul drept și asta nu-l încânta câtuși de puțin pe tânărul ofițer.

Soarele, care se lăsa spre apus, își trimitea razele printre copaci, luminând scena cu un fel de halo aurit, cu reflexe verzui cât se poate de insolite.

Howard lăsa *Callisto* să alunece domol până sub harababura lianelor care atârnau din copacii de pe mal. Gary Mur, mecanicul, era gata pregătit să demareze în trombă cu cele două motoare diesel de 220 CP. Cu un declic sec, Les Hannell, un marinar bătrân, trase piedica celor două mitraliere de calibru 50, instalate în partea din față a ambarcațiunii și se ghemui gata să tragă.

„Deke" Howard își mușcă ușor buza de jos. La dracu! Malul ăla drept nu-i plăcea deloc.

Callisto fusese închiriat în grabă. Un strat de vopsea dat cu rapiditate nu ascundea prea bine cuvintele „Sat Kong" înscrise pe coca și care însemna „Moarte vietcongilor!" Dacă ambarcațiunea ar fi fost capturată, asta ar fi însemnat executarea pe loc a tuturor oamenilor de la bord, fără cea mai mică preocupare față de identitatea lor.

Howard primise ordin pentru această operațiune izolată la bordul lui *Callisto* din partea Cartierului General V-WAG

de la Saigon. Obiectivul: recuperarea supraviețuitorilor plecați într-o misiune de penetrare în teritoriul vietcong. Nu găsiseră decât unul singur — bărbatul care stătea în spatele lui Jessup, sprijinit de marginea de lemn a ambarcațiunii, privind tot timpul cu ochii în gol.

Era un tip tăcut, cu ochii injectați de sânge și părul negru tuns perie. Când îl recuperaseră, individul nu-și manifestase ușurarea și nici nu-și exprimase mulțumirea. Se limitase să pronunțe un singur cuvânt, Barrabas, numele lui. Și Barrabas examinase cu minuțiozitate hârtiile oficiale ale agentului CIA înainte de a-i înmâna documentele furate de la baza vietcongilor din Chan Minh Chung.

— S-ar zice că merge treaba, mormăi Howard mușcându-și în continuare buza de jos.

Se adresase lui Jessup întorcându-se pe jumătate ca să-l poată auzi și Barrabas.

— Vom aștepta să se facă seară, continuă el. Aproape că am scăpat, așa că e inutil să riscăm.

Howard îl simpatizase de la început pe Barrabas. Îl găsea prea tânăr, cu o față prea rasată ca să facă parte din temutele Forțe Speciale.

Dacă s-ar fi născut cu câțiva ani mai devreme, probabil că ar fi făcut și el parte din acea categorie de privilegiați care, la liceu, reușeau fără eforturi la toate sporturile cât și la disciplinele academice. Așa era fratele lui Howard și Howard avusese totdeauna pică pe el pentru că nu reușise niciodată să-l egaleze.

Dar Robert, care era „consilier" american, fusese omorât în timpul asediului de la Ira Dihn. Doamne, ce departe i se păreau acum toate astea!

În realitate,"Deke" Howard se înșela în privința lui Nile

Barrabas. Se înşela chiar în totalitate.

Barrabas nu avusese nici pe departe o viaţă uşoară. Fusese nevoit să muncească din greu şi nimic nu-i fusese adus pe o tavă de argint în târguşorul acela din Wyoming unde se născuse.

Se antrenase cu îndârjire şi jucase ca un apucat ca să obţină datorită fotbalului acea bursă la Universitatea Purnell. Uneori, după munca la fermă, stătea nopţi întregi să studieze ca să nu fie depăşit de colegii lui de liceu.

Deoarece muncise din greu şi reuşise atât de strălucit, familia lui a fost pur şi simplu stupefiată când a anunţat-o că se angaja în armată în loc să intre la universitate. De altfel, nici Nile n-ar fi fost în stare să explice cauzele acestei hotărâri. Totuşi se gândea de multă vreme la asta, dar motivele care-l îndemnau s-o facă rămâneau greu de exprimat, greu de formulat.

Bătrânul Luke Barrabas, tatăl lui, nu se arătase mai expansiv ca de obicei, dar în sinea lui nu fusese deloc nemulţumit că fiul său disprețuieşte calea cea mai uşoară. Şi niciodată nu a fost atât de mândru ca atunci când a aflat angajarea lui în rândul Forţelor Speciale.

Nile Barrabas nu avusese prilejul să regrete niciodată alegerea făcută.

La începutul perioadei lui de formare, i se întâmplase să creadă că nu va reuşi să reziste, dar strânsese din dinţi şi trăsese din greu.

În mlaştinile din Georgia şi Louisiana învăţase toate sforăriile meseriei de infanterist, precum şi metodele de legătură şi de transmisie în condiţiile cele mai dificile. Făcuse un stagiu de paraşutist la Fort Benning şi fusese învăţat să se servească de toate armele existente, sau care urmau să fie

inventate în caz de nevoie.

Pe scurt, după un anumit timp, devenise maestru în războiul de gherilă şi sabotaj. Întregul său corp, de la picioare şi până la degete, trecând prin mâini şi genunchi, devenise o maşină de ucis înspăimântătoare.

Nile Barrabas era el însuşi o armă.

Dar asta nu se făcuse într-o singură zi.

Howard nu ştia nimic despre misiunea ciudată îndeplinită de Barrabas în mlaştinile fetide ale deltei râului Kap Long şi nu avea de gând să pună întrebări.

Documentele aduse de Barrabas se aflau acum într-o cutie plată agăţată solid de mâna lui Jessup. Locotenentul nu trebuia decât să-i aducă înapoi pe cei doi bărbaţi întregi şi nevătămaţi şi...

Un zgomot!

Un plesnet furişat, abia perceptibil...

Apoi un altul.

Howard se lăsă în jos pe punte şi, prudent, trase cu ochiul pe deasupra marginei. Sunetul era prea metalic ca să fie un zgomot natural al junglei. Mirosea a vietcong. Mai mult ca sigur.

— La dracu! Cheamă întăriri, zise Howard cu o voce înfundată secundului său, Mate Cassidy. Să bage artileria în funcţiune!

Ghemuit lângă radio, Cassidy anticipase ordinul:

— *Callisto* pentru Marele Frate. Apel... Cerem de urgenţă sprijinul artileriei.

În aparat răsună o voce ostenită:

— OK, *Callisto*, te recepţionăm. Dă-mi coordonatele.

Howard cercetă harta şi dădu poziţia precisă a vasului pe care Cassidy o transmise operatorului de la cartierul

general local, însărcinat să sincronizeze artileria şi sprijinul aerian.

Barrabas îşi potrivea casca în momentul în care o mitralieră a vietcongilor măturâ în arc de cerc linia stufului. Gary Mur dădu înapoi ambarcaţiunea şi motoarele diesel huruiră cu furie.

Barrabas se aruncă pe burtă în momentul în care parbrizul postului de comandă se transforma în ţăndări.

Primele obuze explodară în mijlocul canalului, chiar în faţa lui *Callisto*, izolându-l de mal.

— Distanţa e bună, urlă Cassidy în receptor, dar corectaţi tirul cu trei grade spre dreapta!

Alte obuze căzură în canal şi câteva mine puse de vietcongi de-a latul canalului explodară din cauza impactului, aducând la suprafaţă un clocot furios de apă gălbuie.

— Mai la dreapta, idioţilor! Mai la dreapta! strigă iar Cassidy.

Corecţia iniţială nu fusese probabil preluată de cartierul general.

Al doilea tir al vietcongilor smulse aşchii de lemn şi metal din prora ambarcaţiunii.

— Aproape în plin! exclamă Howard. Staţi cu burta la pământ!

Un mortier inamic trase de două ori. Exploziile încadrară prora vasului care se ridică periculos deasupra apei.

Apoi un aparat M 100 se ivi dinspre soarele care apunea, brăzdând cerul deja întunecat. O încărcătură de napalm căzu în zigzag printre copaci, atinse solul cu o strălucire insuportabilă şi crengile copacilor trosniră imediat, înroşindu-se şi apoi dispărând în dogoarea focului. Un mortier trase din nou ratând ţinta. Apoi un altul..

— Acum! răcni Howard. Cu toată viteza înainte!

Ambarcaţiunea făcu un salt înainte pe suprafaţa clocotitoare a apei. Agăţat de cele două mitraliere, Hannell trăgea conştiincios în vegetaţia în flăcări unde vietcongii mai erau încă ascunşi.

Barrabas, cu o puşcă M 60, mitralia şi el malul cu toată sârguinţa.

Callisto se apropia de punctul de joncţiune al celor două cursuri de apă. Motoarele huruiau ambalate la maxim, vietcongii urlau de durere şi de furie iar armele de foc clănţăneau cu îndârjire.

Un infern în toată puterea cuvântului!

Howard coti spre stânga, rugând cerul să fie suficientă apă deasupra bancului de nămol pe care îl întrezărea în faţa lor. Deplasându-se cu mare viteză, *Callisto* hârjâi bancul înainte de a sări, eliberat brusc, în cursul de apă principal, râul Kap Long.

Ambarcaţiunea vină scurt la tribord în timp ce echipajul se rotea în loc pentru a continua să mitralieze punctul de ambuscadă transformat într-un adevărat jăratic ale cărui flăcări luminau suprafaţa apei. O ultimă rafală şi...

Un obuz de 57 mm percută foaia subţire de oţel protector şi puntea din spate dispăru într-o eplozie fantastică de fibre de sticlă şi metal fierbinte.

Gary Mur se alese cu o schijă de fier în stomac şi se prăbuşi străpuns dintr-o parte în alta. „Deke" Howard căzu pe spate, cu ochii lipsiţi de viaţă aţintiţi spre cerul crepuscular.

Jessup scăpase ca prin minune. Deşi foarte ameţit, ofiţerul de la CIA trecu la cârmă pentru a prelua controlul asupra ambarcaţiunii.

Callisto se depărtă spre sud, lăsând în urma lui două dâre

de spumă impresionante. Jessup își aminti de Barrabas puțin mai târziu. Nile fusese și el rănit.

Barrabas zăcea pe o parte, cu vesta de salvare plină de găuri și rupturi. Cuprins de o fascinație morbidă, Jessup se uita fix la casca lui Barrabas. Din ea se desprindea o bucată de fier ciopârțită, îndoită spre spate. Ai fi zis că cineva se înverșunase asupra căștii cu un deschizător de conserve. Din acea deschizătură curgea un sânge gros, care inunda obrazul și se scurgea pe gât.

Barrabas se uita la Jessup cu ochii larg deschiși.

Știa că era noapte, dar fața lui Jessup i se părea foarte departe, ivindu-se dintr-un halo de lumină orbitoare. Îl zări vag pe Cassidy punând mâna pe o trusă de prim-ajutor... Lumina era foarte intensă... Barrabas închise ochii.

O durere cumplită în cap...

Oribila lumină orbitoare...

Înainta printre flăcări imense.

Apoi, brusc, se făcu întuneric beznă.

Un întuneric de nepătruns. Mai rău decât cea mai întunecată noapte...

Râul, ambarcațiunea, Jessup, dispăruseră. Se terminase cu împușcăturile. Se terminase cu războiul.

Întuneric... numai întuneric...

*

* *

Se stârnise panica.

Ai fi zis că jumătate din Saigonul suprapopulat se înghesuia la porțile de fier ale ambasadei americane.

O retragere în debandadă.

În zori totul era încă destul de calm. Calmul înșelător binecunoscut dinaintea furtunii. Nu era decât șapte și un sfert dimineața, dar cerul întunecat de nori amintea de lăsarea serii.

Pentru sud-vietnamezii disperați, acesta era ultimul crepuscul al libertății.

Cerul întunecat părea că apăsa orașul înfrigurat ca și pe cele zece divizii de vietcongi care îl înconjurau. Vietcongii mai aveau în rezervă alte șase divizii, gata să strivească orice tentativă de contraofensivă.

Brian Calvert, reporter la revista canadiană *Now*, își îndreptă aparatul Nikon spre ofițerul american foarte înalt, foarte slab, care tocmai aruncase un chibrit aprins peste teancul enorm de documente oficiale din mijlocul peluzei, stropite mai înainte cu benzină.

Era colonelul Barrabas.

Un tip ciudat.

La Jimmy's și în alte baruri îndoielnice din Saigon se spuneau multe lucruri despre el... se spunea că părul îi albise într-o singură noapte în urma unei răni la cap cu care se alesese în urma unei misiuni de penetrare în delta râului Kap Long. Chestia asta se întâmplase cu peste zece luni în urmă.

De atunci trecuse multă vreme. Iar războiul luase o întorsătură urâtă. Unii pretindeau că această rană îi deranjase mintea, dar alții afirmau că doar îi plăcea să se bată...

Oricum, fusese destul de nebun ca să organizeze, fără permisiunea cuiva, o operațiune de salvare a unor aviatori deținuți pe teritoriul vietcongilor. Deși operațiunea reușise, unii responsabili ai Pentagonului încercaseră să-l aducă pe Barrabas în fața curții marțiale. Dar scăpase cu o nouă citare în ordinul de zi.

Se mai spunea despre el că e viclean ca o maimuță.

Barrabas cădea mereu în picioare.

Dar cineva de la Pentagon, încă supărat că Nile nu fusese condamnat, făcuse în așa fel ca Barrabas să rămână la Saigon, cu un mic detașament al infanteriei marine, pentru a proteja ambasada în timpul ultimei faze a evacuării. Barrabas nu știa cui să-i mulțumească pentru asta, dar era mulțumit că se întâmplase așa.

— Ce cauți aici în loc să fii la aeroport? îi strigă el fotografului canadian.

Aproape că urlase ca să se facă auzit în acel vacarm. În exteriorul incintei răsunau strigătele și gemetele mulțimii cuprinse de panică, iar ceva mai departe se auzeau răpăielile armelor automate.

— Cară-te!... Șterge-o!... strigă din nou Barrabas.

Calvert încercă să răspundă dar vocea lui fu acoperită de zgomotul unui avion mare cu patru reactoare, care se îndrepta spre Tan Son Nhut, urmat imediat de un bireactor ceva mai discret.

„Se cară politicienii veroși!" își zise Calvert privind spre cer la cele două avioane care treceau pe deasupra lui.

— Fiecare are treaba lui, colonele, zise el în cele din urmă pe un ton de scuză.

Dar Barrabas nu-l mai asculta. Traversa în fugă peluza întunecată de fum. Un copilaș reușise să escaladeze zidul de incintă care era totuși înalt de peste trei metri.

Barrabas îl recunoscuse pe micuțul Bai Tin.

Puștiul distribuia ziarul *Saigon Post*. Dar informațiile orale pe care le transmitea erau mult mai importante decât ziarele pe care le transporta sub braț. Barrabas îl prinse de mânecă și îl duse în fugă la Calvert.

— Ocupă-te de el! îi zise reporterului. Urcă-l pe acoperiș.

Următorul elicopter s-ar putea să fie ultimul.

Era un ordin. Calvert, deși civil, îl luă ca atare. Barrabas avea o privire rece ca gheața. Îi întoarse spatele reporterului și le strigă soldaților de gardă în fața porților să se tragă înapoi spre punctul de evacuare.

Calvert și puștiul intrară în clădirea ambasadei. Înăuntru era o răcoare divină. Instalația de aer condiționat încă mai funcționa.

* * *

Barrabas se convinse că toate hârtiile oficiale luaseră foc în timp ce soldații se năpusteau în clădire.

În exteriorul incintei, un bărbat reușise să se cocoațe pe zid urcând pe o bicicletă. În mână ținea un cocteil Molotov.

— *Giai phong! Giai phong!* exclamă el aprinzând fitilul grenadei sale rudimentare.

Îl zări pe Barrabas și strigă:

— *Do mai!*

— Mă înjuri, ticălosule! bombăni Barrabas scoțând revolverul.

În schimbul eliberării pe care o cerea pentru poporul lui, simpatizantul vietcongilor primi drept în cap un glonț de calibru 45 care îl aruncă pe spate în drum, unde se prăbuși într-o baltă de sânge.

* * *

În interiorul ambasadei era un adevărat haos. Toate sertarele birourilor fuseseră deschise și conținutul lor

împrăştiat pe jos. Toate fişetele fuseseră scotocite, iar mobilele rupte zăceau peste tot.

Calvert şi Bai Tin porniră pe scări în sus, evitând cu prudenţă ascensoarele. Reporterul îşi trecuse un braţ după umerii copilului şi îl împingea cu nervozitate înaintea lui. Se opriră la etajul patru ca să-şi tragă sufletul. Pe palier zăriră o uşă deschisă. Un ataşat oficial al ambasadei, căruia uniforma impecabilă nu-i ascundea burta impresionantă, stătea pe vine în faţa unui maldăr de bancnote de o sută de dolari.

Jessup dădea foc banilor lichizi ai ambasadei. Muntele de bancnote începea să fie mistuit de flăcări.

— Şterge-o! îi strigă el lui Calvert.

Apoi adăugă:

— Şi spune-i pilotului să mă aştepte.

*
* *

După dispariţia soldaţilor care făceau de gardă, mulţimea începu să împingă în porţile de fier cu atâta frenezie încât rezultatul era foarte previzibil.

Barrabas trebuia s-o şteargă şi el. Totuşi nu obişnuia să se cărăbănească în felul ăsta.

La naiba, până la urmă!

Aceşti vietnamezi fuseseră înşelaţi încă de la început. Până la urmă fuseseră vânduţi pe nimica toată la o masă de negocieri, la celălalt capăt al lumii!

Concluzia: un război sângeros zadarnic. Americanii se cărau lăsând în urma lor vii şi morţi.

Barrabas întoarse spatele valului de refugiaţi care se revărsa pe peluză. Dar, mai rău decât aceşti oameni sărmani,

i se părea că îşi abandona compatrioţii care nu aveau să mai vadă niciodată ţara. Astfel, cei care muriseră în mlaştinile împuţite ale râului Kap Long... această ultimă trădare făcea moartea lor inutilă...

Nu, Barrabas n-o să se mai bată niciodată, niciodată pentru vorbe şi promisiuni lipsite de sens. O va face altfel. Se sfârşise cu vorbele frumoase şi ideile care nu erau decât vrăjeală!

Barrabas se repezi pe scară înghiţindu-şi amărăciunea.

Totdeauna câştigau numai politicienii. În funcţie de tabăra în care se aflau, politicienii vor striga în gura mare victoria forţelor revoluţionare sau îşi vor atribui meritul de a fi încheiat o pace onorabilă.

Onorabilă! Oare cunoşteau semnificaţia acestui cuvânt?

— Atenţie, domnule colonel!

Cu două etaje mai sus, un soldat arunca pe scări o bombă lacrimogenă.

Covorul pe care Jessup arsese bancnotele luase foc. Trecând prin faţa ultimului birou, Barrabas remarcă o hartă a Vietnamului întinsă pe o masă. Cineva vărsase jumătate dintr-o sticlă de vin şi conţinutul se scursese pe partea de sud a ţării, acoperind-o cu o pată mare de culoare roşie. Alături se afla o altă sticlă intactă. O sticlă de whisky. Barrabas se repezi în birou şi luă sticla de whisky.

În timpul ăsta, soldaţii continuau să arunce bombe cu gaze lacrimogene pentru a descuraja mulţimea de refugiaţi care se năpustea pe scări.

Când Barrabas ajunse la ultimul etaj, soldaţii nu se mai vedeau nicăieri. Când ajunse pe acoperiş, elicopterul îşi pusese deja elicea în mişcare. Pilotul, sigur că toată lumea era la bord, începea manevra de decolare.

— Aşteptaţi, mai e cineva! strigă Calvert.

Dar pilotul nu putea să-l mai audă.

Proțăpit în cadrul salului larg deschis, Jessup puse un picior în echilibru pe una din tălpicile de aterizare, agățându-se solid de rampa de acces. Apoi întinse celălalt braț cât putu de mult.

Barrabas străbătu distanța în cinci pași mari și sări.

Degetele i se agățară de tălpica elicopterului și Jessup îl apucă de încheietura mâinii. Dumnezeule mare, era chiar Nile Barrabas!

— Țăcănitule! Dă-mi și mâna cealaltă! Lasă sticla!...

— Nu pot! Trage-mă! strigă Barrabas.

Jessup se folosi de toată forța pentru a-l trage pe Barrabas pe podeaua aparatului.

Jos, în stradă, soldații din ambele tabere trăgeau în ultimul elicopter care decola de pe acoperișul ambasadei. Dar era prea târziu.

Jessup își petrecu brațul după umerii colonelului pentru a-l ajuta să-și recapete echilibrul.

Calvert făcea ultima lui fotografie de război. Mâine avea să fie vândută la agențiile de presă din lumea întreagă. Stabilise și legenda: „Ultimul evacuat".

— Mulțumesc, zise Barrabas scoțând la iveală ce avea în cealaltă mână. O dușcă de whisky, bătrâne?

Jessup se uită la sticlă și dădu din cap zâmbind:

— Zău că ești mai țăcănit decât îmi închipuiam!

Barrabas desfăcuse dopul sticlei și trăgea o dușcă zdravănă.

— În sănătatea ta, zise el ștergându-și buzele cu dosul mâinii.

Apoi se așează pe podeaua cabinei și adormi pe loc.

.pm5

I. SE CAUTĂ UN MERCENAR

Capitolul 1

Celula avea trei pereți tăiați direct în stâncă — al patrulea fiind chiar ușa de fier ruginit — și era aerisită doar printr-o ferestruică plasată foarte sus și mult prea îngustă pentru a permite trecerea unui om.

Barrabas știa prea bine asta pentru că încercase să fugă pe-acolo. În șase săptămâni de detenție, Barrabas avusese trei tentative de evadare. Toate trei eșuaseră lăsând în urma lor frustrare și o furie neputincioasă.

Un moment își lăsă gândurile să vagabondeze în voia lor. Prin față îi trecură tot felul de imagini... Imagini fugare din trecut... Mlaștinile de pe râul Kap Long, ambuscada... Rafalele care răpăiau din toate părțile... O durere atroce înainte de a cădea în comă. Apoi, ceva mai târziu, evacuarea trupelor americane din Saigon; cel din urmă elicopter în care sărise în ultima clipa.

Toate astea erau acum departe. Timpul schimbase evenimentele și oamenii, dar amintirile rămâneau...

Își ghemui corpul de un metru optzeci și cinci pe patul de mai puțin de un metru și jumătate. Nu pentru că ar fi

sperat să doarmă — asta ar fi fost prea mult — ci doar ca să găsească o poziție oarecum mai confortabilă.

Deasupra unei grinzi a tavanului se auzeau șobolanii chițăind și râcâind. De când sosise la închisoare, zgomotoșii lui vecini se înmulțiseră. Odată le ceruseră gardienilor să-i extermine, nu numai din dezgust, ci pentru că sarabanda lor îl împiedica să doarmă.

Chavez izbucnise într-un râs răsunător care îi scuturase zdravăn burduhanul moale.

— *Señor*, mai ai de trăit doar câteva zile... cel mult câteva săptămâni. Doar n-ai să le prăpădești dormind.

Apoi, calmat brusc, spusese cu un rânjet răutăcios:

— Atenție la resturile de mâncare rămase în colțurile gurii sau pe degete. Mușcăturile șobolanilor sunt uneori mai dureroase decât moartea!

Barrabas îl crezuse pe cuvânt. De aceea se păstra cât putea de curat, și încheiase un fel de armistițiu cu vecinii lui turbulenți. Ei stăteau în scobitura stâncii de sub plafon iar el sub ei. Ce altceva putea să facă? În general mercenarii căzuți prizonieri nu sunt cazați la cel mai bun hotel local.

Nile Barrabas nu putea să se mânie decât împotriva lui. Totdeauna se găsea un trădător dispus să vândă informația. Exact ca înainte. Dar de data asta ar fi trebuit să se aștepte la una ca asta.

În Vietnam erau ticăloșii cupizi și ambițioși și netrebnicii care se îmbogățeau de pe urma traficului cu droguri. Așa cum era Karl Heiss.

Barrabas avusese cel puțin satisfacția să-i vadă cadavrul. Nu regreta decât că nu apăsase el pe trăgaci.

Barrabas făcuse cale lungă de când plecase din Vietnam. Terminase cu idealul patriotic, cu teoriile despre civism. Își

aruncase decorațiile la lada de gunoi și devenise mercenar. Pentru bani.

De ce nu?

De data asta Națiunile Unite îl vârâseră în încurcătură. Cel care îl angajase pe Barrabas, generalul Ramon Perez, se ridicase împotriva Mișcării de Eliberare Marxiste. Dar, datorită unei încetări a focului votată în grabă de Consiliul de Securitate, MEM-ul, susținut de Cuba, a putut să se regrupeze. După ce s-au întărit, revoluționarii au inventat tot felul de violări ale armistițiului pentru a justifica o ripostă „legitimă" din partea lor, ceea ce și făcuseră, și chiar în forță.

Războiul civil făcuse prăpăd la Zamarga. Barrabas fusese printre ultimii capturați.

De ce alesese acest război? Barrabas ridică ochii în tavan și zâmbi cu amărăciune. Pentru un mercenar asta era o greșeală de carieră. Ar fi trebuit să se limiteze la Africa.

Oricum, un tribunal improvizat îl condamnase la pedeapsa dinainte hotărâtă. Execuția lui nu mai era decât o chestiune de timp. Un timp destul de scurt, după cum îi amintise cu amabilitate gardianul...

*

* *

Erau patruzeci, îmbrăcați în combinezoane verzi de camuflaj, și înaintau în coloană prin junglă. Vegetația era atât de deasă, copacii atât de apropiați unii de alții, cu frunzișul lor încâlcit din cauza lianelor, încât paravanul opac de verdeață din jurul lor părea că palpită necontenit.

Mergeau așa din zori. În curând aveau să intre în luptă, apoi un marș nocturn avea să-i readucă în punctul de plecare.

Să mărşăluiască, să ucidă, îndatoririle cele mai frecvente ale luptătorilor de gherilă care luptă pentru un ideal. Cu atât mai mult pentru mercenari.

Sarcina lor începuse deja. În ora care trecuse, mercenarii tăiaseră gâturile a unsprezece santinele care păzeau perimetrul avansat al taberei. Acum se aflau la mai puţin de doi kilometri de obiectiv şi peste câteva minute soarele avea să apună.

Trei oameni, înarmaţi fiecare cu o bazooka, o porniră înainte. Ei trebuiau să deschidă focul şi, dacă totul mergea bine, aveau să nimicească rezistenţa inamicului înainte ca acesta să poată organiza o contraofensivă.

Fiecare ştia exact ce avea de făcut iar ordinele generalului Lyinga erau foarte clare:

— Îl vrem viu. Neutralizaţi mai întâi mitralierele şi distrugeţi construcţiile periferice. Nu folosiţi decât armele uşoare în apropiere de coliba principală unde probabil că se află Noboctu.

În spatele celor trei oameni înarmaţi fiecare cu o bazooka, grosul trupei îşi verifică armele şi muniţiile. Acestea erau de diferite provenienţe ca şi oamenii care le foloseau.

Câţiva războinici makonde, supravieţuitori ai războiului din Mozambic, care luptaseră alături de portughezi, se băteau pentru cine era dispus să-i plătească. Ei erau de departe cei mai curajoşi din grup şi ceilalţi îi respectau şi se temeau de ei. Apariţia lor era uneori suficientă pentru a provoca derută în rândurile inamicului. Un rit tribal le impunea ca la pubertate, băieţii şi fetele să-şi cresteze adânc faţa şi să-şi înnegrească aceste răni cu o bucată de cărbune de lemn. Altă tradiţie le cerea să-şi pilească dinţii pentru a-i aduce în stare de cioturi ascuţite. Pe scurt, parcă ieşiseră din iad.

La fel stăteau lucrurile şi cu fraţii lor de rasă din tribul

balanţilor, dintre care unii afişau cu mândrie carabine Cristobal de calibru 50, nou-nouţe.

Mai erau şi exilaţi din Uganda, foşti rebeli din Ciad şi din Congo şi mercenari nubieni veniţi din Sudan.

Dar şefii de batalion — cinci în total — erau cu toţii conaţionali. Foarte înalţi, foarte voinici, ei urmaseră un antrenament militar complet în patria lor, insula Kaluba.

Şi era vorba de revoluţia *lor*.

Generalul Lyinga dădu un nou ordin în swahili, imediat tradus în franceză, portugheză şi în diferite limbaje tribale, inclusiv în bantu.

Oamenii se opriră. Prin perdeaua de vegetaţie se strecura cu claritate lumina. În faţa lor, printre copaci, zăreau obiectivul. Îl examinară cu atenţie, fiecare reamintindu-şi instrucţiunile primite.

Pe perimetrul luminişului se înălţau colibe din bambus al căror material natural se confunda atât de bine cu vegetaţia din jur încât abia le distingeai, chiar şi de la câţiva metri.

O clădire dărăpănată din chirpici stropit cu var se ridica chiar în centru, pe un spaţiu de teren bătătorit. O parte din acoperişul de tablă ondulată fusese smuls şi zăcea la pământ.

Luminişul era împrejmuit cu un gard din sârmă ghimpată, la cele patru colţuri având o mitralieră grea instalată pe platformă. Acestea precum şi oamenii care le manevrau erau singurele indicii ale prezenţei în tabără a numitului Joseph Noboctu, om de stat kalubian, care fusese constrâns la exil.

Cei trei oameni din faţă deschiseră focul aproape simultan. Şuieratul demenţial al rachetelor şfâşie atmosfera greoaie.

Trei dintre mitraliere pivotară pe platformă, cu ţeava îndreptată în sus, apoi se prăbuşiră pe sol. Oamenii care le

mânuiau lăsară impresia că se dezintegrează.

Cea de a patra mitralieră scăpase. Servantul acționă instantaneu, trăgând chiar mai înainte de explozia primei rachete.

Gloanțele de calibru 50 secerară cu furie ierburile înalte și nimeriră trei mercenari înainte ca al patrulea, înarmat cu un AK-10, să-l doboare pe trăgător.

Cei trei oameni din față își reîncărcară imediat armele, atacanții concentrându-și eforturile asupra colibei care servea drept popotă, al cărei acoperiș de tablă dispăru în junglă, aruncat de un suflu violent. Apoi zidurile se năruiră spre interior de parcă ar fi fost aspirate irezistibil spre centrul colibei de un gol imens.

În atmosfera plină de fum și praf, o sumedenie de indivizi se iviră țipând, gesticulând, alergând din toate părțile. Unii, înarmați, trăgeau orbește. Alții, pe jumătate goi, se năpusteau spre junglă, gândindu-se doar să-și salveze pielea.

O grindină de gloanțe îi seceră la mai puțin de cinci metri de clădirea distrusă.

În sfârșit, la semnalul șefului lor, mercenarii invadară luminișul, trăgând în tot ce mișca. Fiecare colibă deveni ținta a trei grenade. Printre exploziile în lanț se auzeau țipetele și gemetele muribunzilor.

Câțiva asediați reușiseră să se desfășoare în linie defensivă între două colibe. Dar nu putură să tragă decât o rafală derizorie, îndreptată aproape exclusiv spre cer, înainte de a fi lichidați cu lovituri de baionetă sau de *banga* — acel cuțit cu lamă curbă atât de practic pentru a-ți croi un drum în junglă și pentru a tăia gâtul inamicului.

Lyinga și oamenii lui se năpusteau deja spre coliba principală. Cele două santinele de lângă intrare puseră un

genunchi în pământ și ridicară armele. Dar ratară ținta și muriră cu fața crispată de frustrare.

Ofițerii kalubieni, acoperiți de trei nubieni, se împrăștiară în jurul primei încăperi a colibei. În interior se auzi răpăitul unei puști-mitraliere, dar tirul ei fu zadarnic.

Lyinga, un bărbat de rasă neagră uimitor de tânăr, cu o față hotărâtă și niște ochi adânc înfundați în orbite, trimise la ușă doi nubieni. Supunându-se orbește, aceștia atacară ușa de lemn cu umerii. Înăuntru se trăgea într-o disperare, iar când ușa se prăbuși, nubienii fură secerați și muriră pe loc.

Profitând de faptul că asediații își concentrau focul asupra ușii, al treilea nubian intră pe una din ferestre. Cei patru bărbați uluiți pe care îi găsi înăuntru îi părură prea tineri pentru ca unul dintre ei să fie doctorul Noboctu, omul pe care trebuia să-l captureze viu și a cărui fotografie le fusese arătată înainte de misiune. Așa că îi ciurui metodic până când nimic nu mai mișcă în încăpere.

Cu o lovitură de picior lipsită de respect, Lyinga dădu la o parte cadavrele nubienilor prăbușite în ușă și pătrunse în încăpere urmat de cei doi ofițeri ai lui. În fund mai era o ușă care dădea într-o altă încăpere.

Unul dintre ofițeri trase o rafală în tocul de sus și răcni în swahili:

— Orice rezistență este inutilă! Tabăra e în puterea noastră! Predă-te!

De cealaltă parte a zidului răsunară înjurături înăbușite și ușa se deschise aproape imediat. Apărură patru bărbați: doi în civil, sau mai exact în zdrențe, și doi în niște uniforme aflate într-o stare jalnică.

— Puneți armele jos!

Cei patru bărbați se supuseră apoi se ridicară, străduin-

du-se să adopte o postură oarecum militară.

La un semn abia perceptibil, toţi patru fură împuşcaţi pe loc.

De la fereastră, Lyinga îşi observă oamenii lichidându-i cu răceală pe supravieţuitori apoi, cu un mic zâmbet de satisfacţie, se uită la ceas. De când prima bazooka deschisese focul, trecuseră exact şase minute şi douăzeci de secunde.

Lyinga luase pentru această operaţiune patruzeci de oameni şi, până în prezent, nu înregistra mai mult de trei morţi şi trei răniţi. Baza pe care o atacase era apărată de vreo sută de soldaţi şi nu avea să existe nici un supravieţuitor.

Lyinga se întoarse ţeapăn şi intră în cealaltă încăpere. Un bărbat de rasă neagră, foarte slab, cu părul cărunt, era aplecat asupra unui foc aprins în grabă în centrul încăperii, în care arunca grăbit tot felul de hârtii.

— Joseph Noboctu?

Bărbatul întoarse capul şi-l privi o clipă pe noul venit, apoi îşi reluă treaba.

— Joseph Noboctu, sunt generalul Joshua Lyinga, primul ofiţer al Armatei Revoluţionare a mareşalului Haile Mogabe.

— Îmi pari foarte tânăr pentru un general, zise bătrânul fără să ridice capul.

— Revoluţia îi maturizează pe oameni înaintea vârstei, domnule. Am venit să vă eliberăm.

Noboctu lăsă să cadă în foc ultima hârtie pe care o avea în mână, apoi se întoarse pentru a-şi contempla interlocutorul cu o privire plină de amărăciune.

— Să mă eliberaţi, zici? Numeşti eliberare această... acest măcel?

— Aceşti soldaţi nu erau decât valeţii unui guvern imperialist. Acum eşti liber să lupţi împotriva acestui guvern

alături de mareşalul Mogabe!

— De zece ani lupt împotriva acestui guvern imperialist *şi* împotriva lui Mogabe. Dacă refuz să te urmez, mă împuşti?

Lyinga scutură din cap dar nu răspunse.

Tânărul general se întoarse la uşă şi dădu un ordin. Imediat apărură trei soldaţi, puseră mâna pe bătrân şi-l traseră afară. Acesta privea cu stoicism masacrul din jurul lui. Nu opuse nici o rezistenţă când cei care îl scoseseră afară din colibă îl obligară să se alăture coloanei care deja se punea în mişcare spre jungla cufundată în întunericul nopţii.

*

* *

Faţă de impozantul birou al senatului, fotoliul era ridicol de mic. Înăbuşind o exclamaţie plină de agasare, Jessup îşi aşeză de bine de rău fundul impresionant.

Aşezat la birou, senatorul, un bărbat înalt, se uita la Jessup prin ochelarii lui cu focar dublu. Jessup îi susţinu privirea dispreţuitoare a ochilor care nu exprimau decât plictis şi indiferenţă.

— Avem deci o problemă la Kaluba?

Vocea senatorului răsună ca pocnetul unui bici.

— Da, aşa s-ar zice, admise Jessup. L-au şparlit pe Noboctu.

— Comisia a fost foarte ocupată cu problemele din Costa Rica încât mărturisesc că am cam pierdut firul afacerilor africane, zise senatorul dând din umeri.

Jessup se abţinu să-i amintească faptul că politica lui de culoar determinase executarea de mântuială a planului prezidenţial de ajutorare a a Salvadorului. În felul acesta,

creatorii de tulburări în America Centrală avuseseră tot timpul să provoace dezordine în Costa Rica...

Privirea lui Jessup trecu dincolo de senator când acesta își așeză mâinile pe birou și zise:

— Pune-mă la curent cu ultimele evenimente și fii scurt.

Afișând un aer de răbdare condescendentă, Jessup zugrăvi tabloul rapid al situației din Kaluba. Senatorul îl asculta cu atenție, sau cel puțin așa lăsa impresia.

În cele din urmă Jessup conchise:

— Deci, un dictator marionetă se află în prezent la conducere în Kaluba pe care, firește, o stoarce cumplit. Opus lui, avem un nou Amin Dada în persoana lui Haile Mogabe, care așteaptă ocazia favorabilă ca să pună mâna pe putere.

— Și oamenii lui Mogabe au pus mâna pe Noboctu?

— L-au răpit din acea tabără pe care i-am amenajat-o în plină junglă.

Senatorul dădu din cap.

— Ce idiot și acest Noboctu! Ar fi trebuit să fugă din țara lui. L-am fi protejat.

— Noboctu nu e un idiot, obiectă imediat Jessup. E un om încăpățânat, dar e cinstit și leal. Dacă alegerile din Kaluba s-ar desfășura în mod liber, Noboctu ar fi cu siguranță președinte. Ar fi trebuit să-l susținem încă de la început.

— Nu puteam și știi foarte bine asta! ripostă senatorul cu o violență abia reținută. Cum să susții un om care totdeauna a refuzat să ne dezvăluie adevăratele lui intenții? În ce parte se va întoarce? La stânga? La dreapta? Spre est? Spre vest?

Jessup nu răspunse nimic. Își exprimase punctul de vedere și nu renunța la el.

— Oricum, reluă senatorul mai domolit, nu ne aflăm aici să discutăm despre motivele care au dus la situația

actuală, ci pentru a găsi un mijoc de a o îndrepta. Trebuie să punem mâna pe Noboctu. Și asta înaintea alegerilor locale.

— Vă gândiți să trimiteți acolo un detașament de infanterie marină?

Jessup care știa că o astfel de intervenție ar fi însemnat un dezastru, punea întrebarea doar pentru a vedea ce zice senatorul.

— Bineînțeles că nu! exclamă acesta.

Tăcu un moment înainte de a continua, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Îți sugerez în schimb să pui pe picioare o unitate mică și rapidă, bine antrenată, capabilă să rezolve această problemă în mod discret... și altele de același gen care s-ar putea ivi mai târziu... nu face mutra asta. Nu e vorba de o propunere lipsită de susținere. Am aprobarea Comisiei.

Jessup era numai ochi și urechi. De ani de zile propunea această idee senatorului, dar niciodată nu și-ar fi închipuit că ea va primi într-o zi aprobarea Comisiei. Acum înțelegea de ce în dimineața asta senatorul îl convocase în acel birou mic de la ultimul etaj al clădirii administrative.

Senatorului nu-i era nemaipomenit de drag Walker Jessup, acest texan aproape obez cu un trecut cel puțin nebulos. Totuși statele lui de serviciu, mai întâi ca soldat apoi ca om de teren în cadrul diferitelor agenții de informații, erau de-a dreptul remarcabile. În caz de urgență, când trebuia să organizeze o operațiune precisă și rapidă, clandestină sau nu, Jessup era cel mai bun. Palmaresul lui de reușite era de sută la sută.

De data asta însă, senatorul era chiar mulțumit că îi încredințează lui Walker Jessup o sarcină practic imposibilă. După care nu se va mai vorbi niciodată de constituirea unui mic grup clandestin, așa cum cerea Jessup de ani de zile...

— Se înțelege de la sine că va trebui să-ți formezi echipa cu...

— Mercenari, îl întrerupse Jessup.

— Formarea și reușita unei unități așa cum o dorim noi depide doar de omul pe care îl vei găsi s-o conducă.

Texanul încuviință, era cu totul de acord.

— Ai nevoie de un individ foarte independent dar însuflețit totuși de ideea de patrie și de simțul datoriei, continuă senatorul. Va trebui să aibă state de serviciu excepționale, dar să fie gata să accepte treburile cele mai urâte disprețuind orice glorie personală.

Se vedea bine că senatorul se distra înșirând niște calități atât de antagoniste.

— Cel pe care îl vei alege, reluă senatorul, va trebui să-și respecte oamenii, să-i iubească, dar va trebuie să fie de o ferocitate nemiloasă.

Jessup schiță un zâmbet la care renunță imediat în timp ce senatorul continua:

— Dacă reușești să găsești această pasăre rară, vreau să fie încăpățânat până la încrâncenare, dar niciodată orb, țăcănit din când în când dar niciodată nebun sau stupid...

Deodată senatorul surprinse privirea lui Jessup care nu-i plăcu deloc.

— Te gândești la cineva? întrebă el.

— L-am întâlnit o dată, zâmbi Jessup. Sau mai exact de două ori.

— Cine e? Unde se află în momentul ăsta?

— Nu știu, mărturisi Jessup, dar sunt prieten cu două computere de mare clasă. Voi afla de la ele detalii despre el și voi descoperi repede unde se află...

Deodată senatorul păli. I se părea că fusese făcut mat. Capcana întinsă lui Jessup se întorcea împotriva lui.

Capitolul 2

Nile Barrabas avea o experiență militară mai vastă și mai variată decât ar fi îndrăznit să spere Jessup. În domeniul războiului, colonelul făcuse totul și cu succes.

Texanul își așeză tocurile pe marginea biroului și răsfoi încă o dată dosarul de pe genunchi. State de serviciu atât de strălucite ca ale colonelului Barrabas era un lucru mai mult decât rar, iar multele lui citări compensau pe deplin încălcarea strictei discipline militare și reputația de încăpățânat.

Deodată sună telefonul.

— Da?

— Aveți legătura cu Agenția de Informații a Apărării. Vorbiți cu doctorul Noll.

— Mulțumesc, Jane... Alo, doctorul Noll? Aici Walker Jessup.

— Bună ziua. Mi-ați cerut un supliment de informație despre Nile Barrabas, fostul colonel Barrabas.

— Într-adevăr. Am intrat deja în posesia dosarului său oficial.

— Perfect. Eu am strâns câteva elemente de la CIA și de la alte agenații de informații, dar am fost anunțat puțin cam târziu pentru a vă întocmi un raport complet.

— Ce părere aveți despre cazul Heiss? întrebă Jessup.

— Cred că cei doi s-au întâlnit cu mult înainte de 1975, lucru ce nu poate fi dovedit cu nici un document oficial. Sunt sigur că respectivul Karl Heiss vrea să se răzbune pe Barrabas. Iar colonelul, despre care totul demonstrează că-și făcea datoria cu curaj și temeritate... ei bine, să spunem că întâmplarea i l-a scos în drum pe acest om corupt.

— Da... da... mormăi Jessup.

El ar fi ales o exprimare mai radicală. Heiss era o lepădătură dacă te luai după ceea ce citise despre el.

— După cum știți, continuă Noll, progamul de pacificare AHILE i-a dat lui Barrabas ocazia să practice în sfârșit „un război cu față umană". În momentul acela a apărut Heiss și a început să saboteze toate eforturile colonelului.

— De ce ar fi acționat astfel Heiss?

— În principal, din cauza unei povești morbide cu droguri. Heiss voia să-l elimine pe Barrabas pentru a-și întări legăturile cu unii traficanți și cu alte elemente veroase din cadrul forțelor armate sud-vietnameze.

— Cam bănuiam eu.

— În același timp, Heiss voia să-l împiedice pe Barrabas — a cărui rețea de informații funcționa perfect — să-i descopere operațiunile ilegale, continuă Noll. În raportul pe care vi-l trimit veți găsi multe amănunte ale acestei afaceri. Vă trimit și documentele strânse în vederea procesului de la curtea marțială, precum și tăieturi din ziarele din Saigon, pentru a vă face o idee despre viața pe care o ducea Barrabas acolo, la apogeul carierei sale.

— Se pare că era un afemeiat.

— Să spunem că era foarte solicitat de unele dintre cele mai frumoase femei din Saigon. De asemenea, mi se pare că

a jucat un rol important în anumite cercuri foarte bogate și foarte închise din oraș. Evident, a renunțat la toate astea când a părăsit armata ca să devină mercenar, conchise Noll cu o dezaprobare vădită în glas.

— Credeți că ar corespunde profilului pe care-l caut? întrebă Jessup. Vreau să cunosc părerea dumitale sinceră, doctore.

— Barrabas mi se pare la înălțimea specificațiilor stipulate în nota pe care mi-ați trimis-o. Are state de serviciu remarcabile, iar povestea aceea nenorocită cu încercarea de a fi adus în fața curții marțiale este un accident de parcurs derizoriu față de faptele lui de arme. În schimb, Barrabas e cu siguranță un individ destul de aparte și probabil că nu e ușor să te înțelegi cu el... E adevărat că-și vinde talentele de soldat pe bani, dar, chiar și în noua sa carieră de mercenar, a dat totdeauna dovadă de o etică foarte strictă. În fine, e un profesionist. Tratat ca atare, va răspunde ca atare.

Jessup nu avea deloc intenția să-l trateze altfel. După cele citite despre el, era de acord cu Noll asupra exigențelor și rigorii morale avute de Barrabas.

— Mulțumesc, doctore. Aștept cu nerăbdare raportul.

În momentul în care închise telefonul, Jane intră în biroul lui și îi întinse o foaie ieșită din computer.

— Ultimele informații despre Nile Barrabas.

Jessup citi de două ori hârtia, fără grabă, apoi întrebă:

— Ești sigură că informațiile sunt exacte? Acolo se află în momentul de față?

— Digimax 6000 nu minte, domnule, îi aminti secretara.

Jessup reciti încă o dată informațiile. Pe buze îi apăru un zâmbet vag.

Era convins că descoperise în sfârșit pasărea rară!

*
* *

Jessup intră în micul birou particular cu zâmbetul pe buze.

Senatorul însă părea mai puțin încântat:

— Ai toate elementele pentru proiectul nostru? întrebă el cu bruschețe.

Texanul scoase din servietă un dosar voluminos.

— Ordinatoarele noastre au selecționat douăzeci și cinci de candidați posibili. Dintre aceștia, noi vom alege zece, numărul ideal pentru un mic detașament de mercenari așa cum l-a cerut Comisia.

— La draci! exclamă înăbușit senatorul. N-am fi avut nevoie de oamenii ăștia dacă vulturii de la Capitoliu și generalii de la Pentagon nu ne-ar cere în gura mare o intervenție de fiecare dată când un dictator marionetă ia locul altuia! Îți dai seama, sper, că nu ți-a mai rămas decât ceva mai mult de o lună.

Jessup clătină din cap.

— Mai exact, treizeci și șapte de zile. Alegerile din Kaluba au fost fixate în ziua de douăzeci și șase a lunii viitoare.

— Cred că înțelegi că nu e de ajuns să-l scoți la iveală pe Noboctu în ziua în care oamenii vor merge la urne. Mai trebuie să și convingă poporul de hoțiile actualului guvern. Pentru asta va avea nevoie de dovezi. Dacă mercenarii tăi nu-l vor putea găsi în timp util, atunci...

Senatorul nu-și termină fraza. Jessup o termină el:

— Atunci, minele de aur și de diamante din Kaluba ar putea cădea pe mâini indezirabile.

— Poți lua legătura cu acești zece oameni, ca apoi să-i strângi la un loc și să-i pregătești într-un interval atât de scurt?

— Eu, nu, răspunse Jessup. Asta nu poate s-o facă decât cel pe care l-am ales să conducă acest comando. Numai că în momentul de față să află într-o situație foarte proastă.

Texanul deschise prima mapă a dosarului și scoase o fotografie pe care o puse în fața senatorului. Senatorul văzu un bărbat cu pieptul gol, înarmat cu un revolver și o pușcă de asalt, care mai avea și un cuțit, câteva grenade și centura cu muniții...

— Dumnezeule mare!

— Arată bine, nu? zise Jessup zâmbind. Barrabas a devenit mercenar la întoarcerea din Vietnam. Prin urmare cunoaște perfect genul de loc unde s-ar putea să intervină echipa lui — mai ales în cazul de față. Războiul în junglă nu are nici un secret pentru el.

— Ești sigur că-l vei putea recruta? întrebă senatorul punând jos fotografia de parcă i-ar fi ars degetele. La urma urmelor, nu e decât un mercenar...

— Își vinde priceperea de luptător, domnule senator. Asta e adevărat. Dar nu e un om care se lasă cumpărat ușor, adăugă Jessup cu un zâmbet plin de subînțelesuri. Cu toate astea, cred că va asculta cu atenție propunerea noastră.

Jessup se ridică, puse fotografia în dosar și dosarul în servietă.

— În momentul de față, Nile Barrabas își așteaptă moartea într-o închisoare din America de Sud, reluă el. Peste patruzeci și opt de ore are întâlnire cu plutonul de execuție.

*
* *

După unele zvonuri, Perez se hotărâse în sfârşit să lanseze contraofensiva. Probabil că va trece la atac în zilele următoare. Cu toate acestea, Chavez îi garantase lui Barrabas că va fi împuşcat în celulă dacă trupele loialiste cuceream închisoarea. Părea logic.

Barrabas îşi alesese singur viaţa de mercenar şi lucra pentru cei care aveau posibilitatea să-l plătească atât cât cerea. Ei îşi puneau la bătaie banii, el îşi punea la bătaie viaţa, iar de data asta pierduse.

Chiar putuse să aleagă altceva la întoarcerea din Vietnam? Ce alternative i se ofereau? Să trieze hârtii într-un birou? Să trimită la război oamenii pe care nici măcar nu-i cunoştea, apoi, după lichidarea lor, să le taie numele de pe listele oficiale? Războiul devine o joacă de copii când e destul să apeşi nişte butoane, să întocmeşti dosare şi să semnezi ordine de misiune. Dar nu asta era stilul lui Barrabas...

Nu-i plăcea facilul iar viaţa nu-i făcuse niciodată cadouri. Nu se plângea din cauza asta. Cunoştea prea bine contradicţiile profunde care îl împinseseră să intre în acest joc al morţii. Un joc ale cărui reguli erau totuşi foarte simple: să ucizi sau să fii ucis.

Simple, foarte simple, dar nu totdeauna uşoare.

Când, cu degetul pe trăgaci, vezi propria ta imagine în ochii înspăimântaţi ai inamicului, nu totdeauna e uşor să tragi... Şi totuşi, dacă vrei să trăieşti, celălalt trebuie să moară. Atunci apeşi pe trăgaci zicându-ţi că ai avut noroc.

Nu uşor, dar simplu.

Barrabas dorise să fie astfel, şi asta până la sfârşit.

Vietnamul îl dezgustase de politică. Se săturase până peste cap de oamenii aceia care promiteau orice şi voiau să impună unde doreau ei ideea lor de bine şi de rău, în

detrimentul respectului şi libertăţii aproapelui. Totuşi încercase să se obişnuiască cu asta, dar înţelesese repede că seducţia puterii este cea mai mare sursă de corupţie a oamenilor.

Barrabas preferase s-o ia pe alt drum. Cu atât mai rău dacă se nimerise să fie prost...

— *Señor!*

— *Si.*

Uşa celulei se deschise scârţâind şi apăru gardianul Chavez.

— Urmează-mă, ordonă el.

Întins pe pat, Barrabas îşi întoarse faţa slăbită spre uşă şi lumina slabă de dincolo de ea.

— Încă nu s-a făcut ziuă, zise el rânjind. Execuţia trebuia să aibă loc în zori, *amigo*!

— Adevărat, *señor*, dar aveţi o vizită, răspunse Chavez.

— Ţi-am spus că n-am nevoie de preot, bombăni Barrabas care se întoarse imediat cu faţa spre perete.

— În locul tău, eu m-aş duce să dau ochii cu acel om, *señor*. E o persoană oficială... un *americano*.

Barrabas se ridică imediat.

Asta schimba totul. Poate că avocatul lui obţinuse în sfârşit un permis de liberă trecere din partea Departamentului de Stat...

Porni în urma gardianului şi urcă cele câteva trepte tăiate în stâncă. Aerul era răcoros şi cerul abia începuse să capete un ton lăptos.

Pe drum, prin labirintul clădirilor închisorii, li se mai alăturară un gardian şi Barrabas se pomeni în curând în decorul binecunoscut al sălii mici unde aveau loc interogatoriile. Gardianii îl invitară să stea jos la masă apoi

plecară închizând uşa în urma lor.

Lumina puternică a becurilor electrice era de-a dreptul insuportabilă. Trebui să clipească de mai multe ori ca să vadă paharul de whisky care îi era împins în faţă precum şi sticla de Johnny Walker aproape plină.

Necunoscutul din faţa lui zise cu o voce tărăgănată:

— Iată-l deci pe Barrabas, hoţul...

Accentul celui din faţa lui Barrabas amintea de câmpiile întinse ale Texasului.

— D-aia nu mai pot, răspunse interpelatul. În ţara asta, furtul nu se pedepseşte cu condamnarea la moarte.

— Mă refeream la vremea aceea când ai subtilizat documentele despre ofensiva de la Chan Minh Chung. Asta a dus la salvarea multor vieţi.

Barrabas clipi din nou ca să vadă mai bine silueta impresionantă care se contura în lumina aceea puternică.

— Jessup? zise el ducând paharul la gură.

— Mda. Chiar el. Walker Jessup.

— La naiba, nu pot să spun că-mi pare rău că te văd! zise Barrabas aşezându-se mai bine pe scaun. Ciudat lucru cum ne întâlnim noi din când în când...

Ofiţerul de informaţii dădu fatalist din umeri.

— Prima dată a fost hazardul unei misiuni. A doua oară... să spunem că, printr-o coincidenţă ciudată, am fost amândoi reţinuţi la Saigon până în ultimul moment.

— Şi acum?

— De data asta, hazardul şi coincidenţa n-au nici un amestec. Eu am venit după tine.

Jessup îi umplu din nou paharul înainte de a continua:

— Dacă-ţi dau o mână de ajutor... dacă te scot din rahatul ăsta, de data asta va trebui să plăteşti cu aceeaşi monedă.

— Pentru cine lucrezi acum, Jessup? Pentru Departamentul de Stat?

— Cu un eşalon mai sus.

Barrabas schiţă primul lui zâmbet. Alcoolul îi ardea gâtul şi îi încălzea măruntaiele.

— Perfect. Cu alte cuvine, ai puteri mari. Destul de mari ca să mă scoţi de-aici?

— Lucrul ăsta s-ar putea aranja, chiar şi cu MEM-ul. Însă, firește, aşa cum spuneam, trebuie să existe nişte ... ăăă... nişte compensaţii.

Mercenarul rânji înainte de a lua încă o gură de whisky.

— Ştiu eu cum e cu compensaţiile, zise el. Din cauza lor am luptat pentru Perez. Evident, nu ştiam că zarurile erau măsluite şi că trebuia să piardă.

— Stai puţin! zise Jessup. Trebuie să-ţi explic o sumedenie de lucruri. După aceea va trebui să iei o hotărâre. Aşa că relaxează-te şi ascultă-mă.

Jessup vorbise cu tonul unui şef; Barrabas îl reunoscu imediat.

— Ai fost mercenar pentru tabăra care trebuia să piardă şi ai fost făcut prizonier de MEM, începu Jessup.

— Asa o ştiu şi eu.

— Şi acum te vor lichida cu un pluton de execuţie, evident, cât se poate de legal.

— Serios? zise ironic Barrabas.

— Mâine la ora asta vei fi mort. Cu excepţia cazului în care...

— Mă vei scoate de aici în schimbul anumitor... compensaţii.

— Exact. Când l-ai văzut ultima dată pe Karl Heiss?

— Cu o noapte înainte de moartea lui.

— Acum două luni a fost reperat la Amsterdam.

Barrabas încremeni cu paharul în mână. Digeră informaţia, apoi înghiţi alcool cu sete.

— I-am văzut cadavrul... ciuruit de gloanţe. Erau cel puţin o sută.

— Ai văzut ce mai rămăsese. În halul în care fusese ciuruit, cadavrul era greu de recunoscut.

— Te ascult, mormăi Barrabas punând în faţa lui paharul gol.

— Acum câteva luni unele divergenţe de păreri ne-au împins să susţinem în insula Kaluba o mică insurecţie pusă la cale de Haile Mogabe.

— Un măcelar sângeros, zise Barrabas strâmbându-se dezgustat.

— Exact, dar atunci nu aveam de ales. N-am să intru în amănunte, dar până la urmă i-am suprimat ajutorul lui Mogabe. El însă, în loc să renunţe, a continuat să se bată. Totuşi nu-i mai furnizăm arme şi bani. Pe de altă parte, în urmă cu vreo şase luni, un transport de diamante brute în valoare de două milioane de dolari a dispărut în mod misterios într-o ţară africană. O lovitură senzaţională, dar mult prea îndrăzneaţă ca să fie dictată de o cupiditate personală. Mirosea a fanatism politic. Iar operaţiunea a dus la moartea a şase oameni.

Jessup făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Aveam toate motivele să credem că Heiss a primit sarcina să revândă diamantele. Două luni mai târziu, publica în ziare anunţul lui obişnuit, sub vechiul nume de cod, pentru recrutare de mercenari... Puţin după aceea, prezenţa lui ne-a fost semnalată la Amsterdam.

— Era în misiune de aprovizionare, zise Barrabas cu o

voce detaşată.

Cunoştea foarte bine tot procedeul.

— Exact. Arme, muniţii, material, uniforme etc...

— Aţi făcut rost de un război. De ce naiba mai aveţi nevoie de mine?

— Uneori, un mic conflict bine localizat poate să evite o înfruntare mondială. Cred că ar trebui să ştii asta. Superiorii mei...

— Care?

— Deocamdată să le respectăm anonimatul. Sunt foarte... foarte sus-puşi.

Jessup se întrerupse pentru a conferi mai multă enfază acestor ultime cuvinte şi, văzând că Barrabas dădea din cap, continuă:

— Superiorii mei, deci, ar dori organizarea unei echipe mici capabilă să rezolve discret acest gen de situaţie, fără ca Pentagonul să fie bănuit că-şi bagă nasul în treburile altora.

— Chiar şi atunci când noi suntem cauza problemelor lor, nu-i aşa? zise Barrabas rânjind.

— Din păcate, nu pot să te contrazic. Dar să ne întoarcem la Heiss. E complet nebun... Toţi cei care practică meseria asta par să aibă o anumită fascinaţie faţă de moarte, dar el e de-a dreptul sinucigaş. Mercenarii sunt gata la orice, dar cel puţin ei o fac în schimbul banilor, sperând că vor supravieţui ca să-şi toace lovelele.

— Lui Heiss nu-i pasă de bani, murmură Barrabas. Mobilul lui este plăcerea de a face rău.

— Exact. Un astfel de individ reprezintă un pericol serios, mai ales dacă e în serviciul lui Haile Mogabe care nu dă înapoi de la nimic.

Barrabas se aplecă peste masă.

— Cred că m-am prins. Unii dintre prietenii tăi şmecheraşi au pus la cale fără să te consulte o revoltă, ca să oblige pe cineva — probabil şeful actual al guvernului — să bată laba cu voi. Numai că revoluţionarii, odată porniţi, au hotărât să meargă mai departe. Şi au trimis la toţi dracii acordurile voastre! Acum vor să ia puterea, indiferent dacă asta vă e sau nu pe plac.

— În mare, cam asta e, admise Jessup cu un suspin asmatic.

— Le tăiaţi ajutorul în arme şi muniţii. Ei apelează la serviciile lui Heiss şi ale clicii sale, organizează furtul unui transport de diamante ca să facă rost de lovele, apoi pun pe picioare o armată, şi zbang! Începe războiul! Mă înşel?

— În linii mari, cam asta e. L-au mai capturat şi pe Noboctu, omul pe care-l ţineam în umbră pentru a lua locul actualului preşedinte.

— Şi vreţi să organizez un comando pentru a-l recupera pe Noboctu şi să opresc războiul mai înainte ca el să înceapă.

— Am întocmit o primă listă cu indivizi susceptibili să formeze echipa la care ne gândim. Îi vei forma în străinătate şi tu te vei ocupa de arme, de material şi de toate problemele deplasării. Pentru toate astea ai un cec în alb a cărui semnătură rămâne, firește, top secret. Numai o mână de oameni din sferele înalte vor cunoaşte existenţa voastră şi a legăturilor voastre cu noi.

Barrabas îşi umplu din nou paharul, se sprijini de speteaza scaunului şi întrebă:

— Şi eu ce câştig în toată afacerea asta?

— Libertatea... un verdict de nevinovăţie... un permis de liberă trecere ca să poţi ieşi din ţară.

Barrabas nu se osteni să-l întrebe pe Jessup cum aranjase

lucrurile cu MEM-ul.

— Altceva?

— O sumă care să vă rotunjească frumuşel conturile din banca de la Zurich. Plătim cinci sute de mii pe misiune, plus tot ce veţi mai putea ciupi pe lângă.

— Pe misiune? Adică vă gândiţi la mai multe?

— După cum evoluează lumea şi ambiţiile unora, tare mi-e teamă că vom avea nevoie mereu de talentele tale, Barrabas, suspină Jessup cu lehamite.

— Mai am nevoie de ceva...

— Anume?

— De un paşaport.

— Cunoşti legea. Ai luptat în armata revoluţonară a unei ţări străine. Nu mai ai drept la paşaport.

— La dracu cu legea!

— Până nu demult o respectai, când erai colonel în armata americană. Ai avansat repede la vremea aia. Două medalii de argint, Crucea de Război şi Dumnezeu mai ştie câte citări glorioase...

— Te rog, bătrâne, nu mai da cu busuiocul! S-a făcut?

Jessup suspină din nou astmatic şi se ridică cu greu de pe scaun.

— S-a făcut, zise el. Du-te să-ţi iei catrafusele.

— Am tot ce-mi trebuie, răspunse Barrabas apucând sticla de whisky.

II. RECRUTAREA

Capitolul 3

— Crăp de sete. O să sorbim câteva pahare şi pe urmă îi tragem o drăgostealã.

Liam O'Toole se uita la fată prin fumul albastru al trabucului. Deşi se machiase exagerat, fetişcana era totuşi frumuşicã, în genul răvăşit. Părul lung părea curat, chiar dacă roşul era prea ţipător ca să fie natural. Iar sânii, monumentali, se revărsau pe deasupra braţelor ca să cadă pe masă ca doi pepeni prea copţi.

Thelma era cam stupidă aşa cum se aştepta şi Liam. Altfel nu se putea concepe cum de se măritase cu un idiot ca Jacob Wheller, fostul patron al lui Liam — fost, pentru că Wheller îl concediase pe Liam chiar în dimineaţa aceea.

Liam dăduse peste Thelma când ieşise de la birouri. Tipa îi făcea ochi dulci de şase luni, adică exact din ziua în care soţul ei îl angajese pe Liam ca expert demolator. Acum când îşi pierduse postul, Liam se hotărâse să-i acorde fetei toate şansele, răzbunându-se în acelaşi timp şi pe Wheller.

— Ştii să prepari un „Deliciul Diavolului"? îl întrebă fata pe chelner.

La fiecare trei cuvinte, Thelma făcea un balonaş cu guma de mestecat. Era un tic.

— Nu, zise chelnerul cu un ton de scuză. Dar poate că dacă mi-aţi explica...

— Bineînţeles.

Thelma făcu alt balonaş şi zise:

— Un deget de cremă de mentă, două degete de rom, puţin lichid de portocale amare, câteva feliuţe de ananas, totul acoperit cu frişcă.

— Un whisky sec şi un pahar cu apă, comandă Liam. Un whisky dublu.

După câteva clipe, O'Toole privea cu repulsie la cupa din faţa fetei care, cu paiul, trăgea cu lăcomie alcoolul în care plutea ananas conservat acoperit de frişcă.

— E delicios! zise ea maimuţărindu-se şi trecându-şi limba peste buza de sus murdară de frişcă. Aş mai lua unul.

Partenerul ei îi mai comandă unul şi mai ceru şi pentru el un whisky dublu.

Liam nu-i remarcase pe cei doi bărbaţi aşezaţi într-un colţ al barului. Deocamdată îşi concentra atenţia asupra tinerei femei, care, de altfel, îl cam călca pe nervi. Totuşi, datorită alcoolului, simţea că dispoziţa i se ameliorează simţitor. După al treilea whisky dublu, Liam deveni aproape tolerant şi chiar începu să se gândească cu plăcere la momentele în care va împărţi patul cu ea.

Dacă ar fi fost şi mai puţin guralivă...

— Nu vrei să-mi dai mie guma ta de mestecat până îţi sorbi deliciul din cupă?

— Nu e nevoie. O ţin între limbă şi cerul gurii.

Liam dădu neputincios din umeri şi goli paharul.

— Hei, nu tragi prea mult la măsea? zise ea deodată. Zic

asta pentru ce-o să fie puţin mai târziu. O grămadă de tipi au probleme la pat când trag la măsea.

— Fii liniştită, scumpo, mie nu mi se întâmplă chestia asta. Pe vremea când eram puşti, în Irlanda, beam de trei ori mai mult decât colegii mei, şi asta nu mă împiedica să agăţ fetele în timp ce dormeau buştean.

— Irlanda? Credeam că eşti american?

— Exact, Thelma, comoara mea. Dar bunicul a plecat din Chicago să-şi petreacă bătrâneţea în Irlanda, şi acolo mi-am petrecut adolescenţa.

Luă o gură de whisky, apoi îşi muşcă uşor buza de jos.

„La vârsta de şaptesprezece ani am fost arestat şi acuzat pe nedrept că fac parte din IRA. Atunci, când mi-au dat drumul, am intrat în IRA, unde am învăţat să lupt şi să fabric bombe. Ei da, Thelma, comoara mea, acuşica o să stai cu cracii-n sus pentru un fost terorist din IRA."

— Ştii, Jacob nu te-a concediat doar pentru că-i aţâţai pe ceilalţi muncitori împotriva lui.

— Nuuu? Crezi că m-a dat afară pentru că-i făceam ochi dulci odorului său de nevastă?

Ea chicoti, râgâi, apoi făcu încă un balon de gumă înainte de a răspunde:

— Nu, Jacob e gelos pentru că ai fost un erou în război şi ai obţinut o sumedenie de medalii.

„Medalii, mda, îşi zise Liam. Optsprezece în optsprezece ani de serviciu, plus opt răni de război, două neveste, patruzeci de dolari în cont şi pus pe liber."

— Cum de-ai părăsit armata, Liam?

— Ce?

— Am zis, cum se face că ai şters-o din armată înainte de retragere?

— Pentru că nu mai era nici un război, comoara mea.

— Ai omorât oameni? Câţi tipi ai lichidat? Aş vrea să ştiu, dar mai întâi trebuie să mă duc până undeva.

— Du-te, comoara mea, nu te jena.

Liam se uită după ea cum îşi legăna fundul, apoi se ridică şi o porni spre bar.

— Încă un whisky dublu pentru mine, şi altă porcărie pentru doamna.

— S-ar părea că e nevasta lui Jacob Wheeler?

Liam dădu afirmativ din cap.

— Am lucrat pentru el până azi-dimineaţă. Pentru defrişările lui... mă ocupam de mine şi de explozive.

— Nu eşti cumva cel despre care se vorbea în ziar? Tipul care i-a tras un şut în fund armatei?

— Mda, mai mult sau mai puţin.

Barmanul arătă cu bărbia spre uşa de la toaletă şi murmură:

— Ai de gând s-o duci la motel?

— Ai ceva împotrivă?

Barmanul dădu cu indiferenţă din umeri:

— Mie, personal, mi se fâlfâie, dar ar trebui să te ocupi repede de chestia asta. Wheeler vine deseori aici cu gagicile lui.

Thelma ieşi de la toaletă clătinându-se puţin şi reveni la masă. Liam se duse lângă ea.

În trecere, O'Toole aruncă o privire spre bărbatul cu părul alb tuns perie şi spre însoţitorul său care îl observau cu atenţie. Numai că el nu se gândea decât la femeiuşca lui Wheeler pe care trebuia s-o ducă cât mai repede la pat.

Băură din nou atingându-se cu genunchii pe sub masă. Thelma zâmbea tâmp, iar alcoolul începea s-o facă sentimentală.

— Să știi că nu mi s-a mai întâmplat până acum, zise ea cu un ton plângăcios. Adică să mă culc cu un muncitor al lui Jacob.

Liam luă o gură de whisky și se strădui să-și păstreze zâmbetul.

Tânăra femeie continuă:

— Nu e deloc o distracție să fii măritată cu un tip care nu se gândește decât la lovele și te tratează ca un aisberg! Nu poți să-ți închipui cât e de frustrant!

— Nu, ai dreptate, nu pot să-mi închipui.

— Să știi că eram tare frumușică...

— Sunt sigur că erai frumușică.

— Ce bădăran ești! Dacă ai fi fost bine crescut, ca toți gentlemenii pe care-i cunosc, mi-ai fi spus că sunt și acum frumușică.

— N-arăți rău, comoara mea... și ai niște țâțe stupefiante!

Ea se legănă pe scaun înainte și înapoi, zgândărind furioasă cu paiul în cupa din fața ei.

— Vrei să-ți spun o chestie? îngăimă ea aruncându-i o altfel de privire. Ei bine, eu nu cred că ai fost ofițer.

— Totuși am fost căpitan.

— Ofițerii sunt niște gentlemeni, niște tipi bine crescuți. Tu nu ești decât un muncitor păduchios și nenorocit. Jacob a făcut bine că te-a dat afară. O să găsească alți o sută ca tine. Ești un nimic, așa că mai bine cară-te de-aici, pentru că eu nu merg la pat cu un nimic.

Liam apucă delicat cupa enormă plină cu frișcă, scoase paiul și răsturnă conștiincios conținutul peste capul tinerei femei. Nu-i lăsase altă alegere.

Se ridică și se îndreptă spre bar unde lăsă o bancnotă de douăzeci de dolari. Invectivele tinerei femei — al cărei

limbaj se situa între cel al unui docher și cel al unui șofer de taxi new yorkez înfuriat, îl însoțiră până în parcarea unde își lăsase mașina.

În momentul în care se pregătea să deschidă portiera, o siluetă se ivi deodată din umbră.

— Nu așa te porți cu o doamnă, Liam.

O'Toole clipi de câteva ori încercând să-și fixeze privirea deja împăienjenită de băutură asupra bărbatului cu părul alb. Imposibil!... Nu putea să fie adevărat!... Și totuși era chiar el!

Liam trase adânc aer în piept și-l apucă pe colonel de umeri.

— Doamne sfinte, asta e o adevărată binecuvântare! Eu, colonele, eram convins că te-au halit canibalii!

— A îmbătrânit carnea pe mine, nu mai sunt bun de mâncat. Dar ce mai faci tu?

— Nu prea grozav, după cum ați putut vedea, zise Liam chicotind în timp ce revedea feliile de ananas alunecând ușor pe obrajii numitei Thelma.

— Nu te-ai gândit niciodată să te apuci din nou de treabă? întrebă tipul masiv care îl însoțea pe colonel.

Irlandezul clătină din cap.

— M-am gândit, dar nu știu dacă or să mă mai vrea.

— Hai să bem un păhărel.

*
* *

— Va trebui să se potolească cu băutura.

— Păi, Jessup, spune-i lui și celorlalți, ba chiar și mie, și nu vei mai avea niciodată mica unitate de șoc pe care ți-o

dorești, răspunse Barrabas. Totuși îți garantez că O'Toole va fi treaz în timpul misiunii.

— Asta e treaba ta.

— Întocmai. E bine să nu uiți asta.

Jessup dădu din umeri agasat.

O'Toole primise din toată inima propunerea lor. După care ținuse să serbeze noul lui contract cu o sticlă de whisky. Jessup achitase nota de plată.

Ceva mai târziu, fuseseră nevoiți să-l ducă pe sus pe Liam, mort de beat, până în avionul care îi ducea la recrutarea lui Wiley Drew Boone.

— La nevoie, mi-aș încredința viața lui O'Toole, declară Barrabas cu convingere. Și nu mai există altul mai bun decât el în materie de explozibili.

Jessup dădu din cap resemnat și scrise repede câteva cuvinte pe fișa informativă a Irlandezului. Apoi o citi și zise:

— Vorbește franceza, spaniola, puțină germană și rusă. Un adevărat poliglot!

— Va fi la înălțime, răspunse Barrabas uitându-se la ceas.

*

* *

— Străbunicul meu, scumpo, era arendaș la o fermă din Georgia. Sărac precum Iov, nu avea nici măcar un țucal în care să-și scuture trandafirul. Într-o zi a dat peste el un tren. Cu lovelele de pe asigurare, bunicul a făcut cinci milioane de dolari. Trebuie să spun că era politicianul cel mai veros din tot sudul țării. Tata, din aceste cinci milioane a făcut douăzeci și cinci. Iar eu, scumpo, am hotărât să-mi consacru viața tocării acestor bani.

Wiley Drew Boone își explica astfel propria filozofie uneia dintre protejatele doamnei Angela, în ultimul bordel de mare stil care încă mai exista la est de Mississippi.

— Ei da, scumpo, nu mă ocupam decât cu agățatul, eram un play-boy și asta nu-i plăcea deloc tatălui meu. Într-o zi mi-a zis: „Wiley Drew, băiete, mișcă-ți curul în armată. Cel puțin acolo vor face din tine un bărbat!" Și m-am angajat la marină. Mi-au dat câteva medalii și când m-am întors eram un erou. Oh, nu m-am schimbat! Am rămas tot un leneș, dar tata nu mai zice nimic pentru că fiul său este un erou-leneș!

— Wiley Drew, gânguri fata, ești o dulceață! Nu vrei să urcăm?

— Nu încă, frumoasa mea. Trebuie să mai beau ceva, ca să pot profita din plin. Îți voi povesti evacuarea de la Mong Kong Bay. Mă pricep de minune la navigație. Știu să conduc orice ambarcațiune, numai să plutească.

— Serios? Zău că asta nu știam. Îmi mai comanzi o cupă de șampanie-cocteil, Wiley Drew? Spune-mi, tatăl tău chiar e tipul cel mai bogat din Atlanta?

— Întocmai, fir-ar să fie. Dar stai să-ți povestesc...

Printre cei din sală, puțini erau atenți la play boy-ul ce se grozăvea zgomotos povestindu-și amintirile de război fetei care îl aculta puțin cam plictisită.

Totuși, un bărbat înalt și solid, cu o față latră și un păr roșu ciufulit, îl asculta cu atenție. Așezat la masă în fața unui whisky dublu, roșcatul compara anecdotele înfrumusețate ale lui Wiley Boone cu elementele din dosarul dat de Jessup.

Marea și femeile — acestea erau cele două pasiuni ale lui Wiley Drew Boone.

Anii petrecuți în cadrul marinei făcuseră din el un expert în navigație și meteo. Avea la activ un număr impresionant

de operaţiuni — în special misiuni de evacuare — şi avusese deseori de-a face cu gloanţele inamicului.

Odată luase controlul unui vas de refugiaţi supraîncărcat şi reuşise să-l ducă în portul stabilit. În urma acestei isprăvi se alesese cu o rană şi o citare pe ordin de zi, deşi acţionase contrar ordinelor superiorilor săi.

Trebuie spus că Wiley Drew Boone nu fusese niciodată un model în această privinţă.

Roşcatul se apropie de el.

— Ai spus că te cheamă Boone?

— Exact.

— Sunt Liam O'Toole. Pot să iau loc? Cred că am fost împreună la război.

— Cu plăcere. Stai jos. Ce vrei să bei?

— Whisky.

— Şi eu? zise fata. Trebuie să-mi câştig şi eu existenţa...

Liam strecură o bancnotă de cincizeci de dolari în decolteul adânc al fetei.

— Fă-ţi vânt, comoara mea. Du-te să sâcâi pe altul. Am o vorbă cu domnul Boone.

Vorbiră vrute şi nevrute, îşi povestiră câteva glume grozave şi-şi destăinuiră câteva adevăruri clare, printre care faptul că Wiley Boone era sătul. Începuse să se blazeze şi îi făcea din ce în ce mai puţină plăcere, pentru că până la urmă te plictiseşti de toate şi dacă ai lovele poţi avea practic orice.

Atunci O'Toole îi istorisi o poveste... cea a unei mici unităţi şi a unei misiuni. Încă nu ajunsese pe la mijloc şi înţelese că Boone devenise foarte interesat.

— Să ştii, bătrâne, îi zise O'Toole cu un ton plin de subînţelesuri, că ceea ce te aşteaptă nu poate fi cumpărat cu lovele!

*
* *

Jessup închise telefonul.

— O'Toole l-a angajat pe Boone, zise el.

— Nici nu mă îndoiam, răspunse Barrabas. Cine e următorul pe listă?

— L-am trimis pe O'Toole la Hong Kong. Vom putea lua legătura cu Lopez...

— Unde e?

— Într-un loc care ţi-e foarte bine cunoscut, zise Jessup rânjind. La închisoare.

*
* *

Când porţile de fier ale penitenciarului federal Yarmouth se deschiseră fără zgomot, Barrabas simţi un fior rece pe şira spinării. Nu putea să sufere închisorile şi avusese o baftă nemaipomenită că Jessup Walker îl scosese din puşcăria aceea nenorocită din America de Sud.

Emilio Lopez fusese condamnat la cincisprezece ani!

— Vă rog să luaţi loc. Directorul va veni imediat.

Jessup refuză, dar Barrabas se aşeză pe canapeaua din piele şi deschise dosarul lui Emilio Lopez. Hispano-american, Lopez se născuse în Texas, la El Pas. Părinţii, nişte fermieri emigranţi, îl plimbaseră mult prin sud-vestul Statelor Unite în timpul copilăriei, şi avusese tot felul de ciocniri cu poliţia. La şaisprezece ani îşi părăsise familia şi se dusese la New York.

În marele oraş, experienţa lui precoce în domeniul delicvenţei îi folosiše foarte mult. Se alăturase unei bande la

conducerea căreia ajunsese foarte repede. Dar, conştient de zădărnicia micilor furtişaguri, Lopez trăsese tare ca să se amelioreze şi devenise într-un timp record un falsificator şi un şarlatan de mare clasă. În materie de escrocherie, Lopez învăţase toate şmecheriile clasice şi inventase şi el altele.

Afacerile mergeau grozav şi vreme de nouăsprezece ani trăise pe picior mare.

Temându-se că va fi luat în armată, Emilio preferase să se angajeze în Garda Naţională, unde dovedi imediat calităţi deosebite pentru artileria grea şi conducerea tancurilor. Însă, fără ştirea superiorilor săi, Lopez se arătase şi mai priceput să-şi jumulească colegii de garnizoană în timpul taberelor de vară şi cu ocazia marilor adunări lunare.

Dar regimul Gărzii Naţionale cerea prea multă disciplină pentru Lopez şi şarlataniile lui de trotuar. Treptat, a început să absenteze atât de mult încât practic dezertase.

Fusese căutat, prins şi aruncat în închisoare.

Dar, spre suprinderea tuturor, la proces, Emilio declară că nici nu se gândise să dezerteze. Însă Garda Naţională îi dădea voie prea uşor să se ducă în permisie acasă, unde „mediul pernicios" şi vechii amici îl antrenau irezistibil pe calea răului. Prin urmare, Lopez ceru să fie trecut la Garda de Coastă unde ar fi scăpat de acest mediu care îl corupea. Juraţii înghiţiră gogoaşa şi-l trimiseră la paza de coastă.

Mai mulţi ani la rând, Lopez avusese un comportament ireproşabil şi dăduse dovadă de calităţi de netăgăduit în activitatea lui. I se permise să facă parte dintr-o formaţiune şi, foarte repede, i se încredinţă o ambarcaţiune.

Multă vreme fusese foarte lăudat de superiorii lui, până în ziua în care descoperiră adevărul. Lopez folosea vedeta gărzii de coastă ca să recupereze încărcăturile de droguri lăsate în afara apelor teritoriale.

— Daţi-mi voie să vă spun cât se poate de clar, domnule ăăă... Smith şi domnule Jones, că dezaprob foarte tare acest gen de procedeu. De ce s-ar cuminţi un astfel de borfaş dacă o instanţă guvernamentală l-ar scoate din închisoare înainte de ispăşirea pedepsei?

— Domnule director, am vrea să stăm de vorbă cu el. Singuri...

Nu prea înalt de statură, Emilio Lopez era musculos ca un atlet. Mustaţa îi ascundea buza de sus şi zâmbetul lui scotea la iveală dinţii strălucitori.

— Ţi se pare că ceva e amuzant, Lopez?

— Mda, s-ar putea. De fapt, cine v-a trimis? Şi cine sunteţi voi, băieţi?

— La procesul tău, unul dintre ofiţerii care te-au acuzat a afirmat că ai fi în stare să şterpeleşti şi aurul de la Fort Knox. Adevărat?

Lopez dădu din umeri.

— Mai ai ceva noţiuni despre artileria grea?

— Mda, destule. Dar...

— Chiar eşti atât de bun hoţ şi falsificator precum scrie la dosar?

Vizitatorii puneau întrebări pe rând.

— Şi mai bun! Aveţi o trebuşoară pentru mine?

— Ce-ai face tu, Lopez, prima dată când ai ieşi de-aici?

— M-aş duce la o curvă.

— Şi pe urmă?

— Aş face ceva mălai ca să mă duc la alta.

— OK, du-te să-ţi iei bagajul.

Când porţile închisorii se închiseră în urma lor, Barrabas scoase un suspin de uşurare.

Colonelul Nile Barrabas, Liam O'Toole, Wiley Drew Boone şi acum Lopez. Avansau...

Capitolul 4

— Cară-te, Biondi! Cară-te! Sări jos, fir-ar să fie!

— Ţi-am spus eu.... amestecul!

Tuşind, războindu-se cu casca, Biondi ieşi din maşina de curse Ferrari înecată în fum.

— Aiurea, amestecul! Tu eşti de vină, ţăcănitule! Tu apeşi pe pedală ca un apaucat!

— Uşurel, Angelo, uşurel. Până duminică voi repara toate stricăciunile. Nu te enerva!

Italianul sări pe loc şi rămase nemişcat, apoi închise ochii. Era clar că încerca să se calmeze cât de cât.

Când vorbi din nou, vocea lui era aproape monotonă.

— Eşti uluitor, Vince! Ai nişte mâini şi un cap în stare să pună la punct maşinile cele mai rapide din lume, dar nu ai destulă minte ca să le conduci în limitele posibilităţilor lor. Trebuie neapărat să le forţezi!

Vince ştia că Angelo are dreptate, dar niciodată n-ar fi admis-o. Când se aşeza în habitaclu şi lăsa în jos viziera căştii, în momentul acela se declanşa ceva în el. Deodată se simţea invincibil. Şi nu era mulţumit decât atunci când riscurile erau foarte mari. Ameninţarea foarte concretă a morţii îl pasiona mai mult decât viaţa.

— Voi pune toată echipa să se ocupe de maşină.

— Aşa să faci, Biondi, pune toată echipa la treabă, iar duminică, dacă vom avea puţin noroc, Botelli ne va aduce victoria la Monaco.

Vince, care se îndrepta deja spre stand, se opri şi întoarse spre Angelo o privire furioasă.

— Nici să nu te gândeşti, Angelo! Eu pilotez maşina pe care am pus-o la punct!

— În cazul ăsta, oferă-ţi serviciile în altă parte, ţăcănitule! Cară-te şi să nu te mai văd!

Biondi se gândi o clipă să-l sugrume pe director, apoi se răzgândi. Ce-ar fi câştigat? Asta nu l-ar fi făcut să găsească altă maşină. Iar dacă n-ai maşină, degeaba mai eşti pilot!

„Lasă aşa, îşi zise el, şi du-te să stai de vorbă cu cei de la Lotus. Se pare că sunt în căutarea unui al treilea pilot cunoscător în ale mecanicii."

Dar Lotus nu avea nevoie de nimeni, nici Deerling, iar echipa germană nici atât. Miliardarul din Hong Kong care înscria trei maşini în circuit, ca să fie prezent la Marele Premiu, nu l-ar fi angajat pe Vince pentru nimic în lume. Dar avu cel puţin onestitatea să i-o spună.

— Eşti tare, Biondi. După părerea mea, probabil că eşti cel mai bun, dar coşti prea mult, chiar şi pentru mine. Strici totul! Şi conduci ca un apucat. Nu, mulţumesc, nu vreau să te am în echipa mea în ziua în care vei mușca pământul. Dacă perseverezi în meseria asta, cred că n-ai s-o mai duci mult.

Vince asistă la succesul lui Botelli, care câştigă Marele Premiu de la Monaco pentru Ferrari cu maşina de Formula 1 pe care ar fi trebuit s-o piloteze el. Apoi se instală în faţa ferestrei mari a salonului de la hotelul său şi, cu ochii ţintă la luminile care scânteiau pe mare, se îmbătă criţă.

Nu ştia ce hotărâre să ia. Să rămână pentru sezonul automobilistic din Europa sau să se întoarcă în Statele Unite?

La un moment dat, chelnerul aduse altă sticlă de vin.

— N-am comandat...

— Am făcut-o eu, zise un tip înalt şi solid care venise lângă el. Mă cheamă Barrabas. Te-am văzut pilotând la încercări. Pot să iau loc un moment?

— La naiba! Stai jos! Păi dacă dai de băut...

Barrabas se aşează şi umplu paharele.

— E vinul cel mai scump pe care-l au aici...

Vince dădu din umeri.

— Dacă eşti doldora de bani, cu atât mai bine.

— Azi n-ai luat parte la cursă.

— N-am fost în formă.

— Te-au pus pe liber.

Biondi vru să se ridice.

— Stai jos, Vince, îi zise Barrabas.

Biondi se aşează şi-l întrebă:

— Eşti proprietar? Cauţi un pilot...

— Poate că da, răspunse Barrabas scoţând din buzunar o hartă rutieră şi întinzând-o în faţa lor.

— Ne aflăm la optsprezece kilometri de frontiera italiană. Eşti în stare să parcurgi distanţa în douăsprezece minute?

— Dar drumul trece chiar prin Monte Carlo!

— Exact. Poţi s-o faci, Vince? La prânz? Pentru o mie de dolari?

— Nici nu poate fi vorba. Dacă eşti în căutarea unui şofer pentru o lovitură, caută în altă parte. M-am lăsat din copilărie de treburi din astea. Din cauza asta am ajuns în armată. Armata sau închisoarea. Nu, mersi. Nu-mi trebuie.

— Te înşeli complet. Vreau doar să mă conving că eşti în stare să conduci la fel de bine pe drum ca şi pe un circuit închis.

Vince se uită cu atenţie la interlocutorul său. Ceva anume

din privirea lui Barrabas îl îndemna să-l creadă un om cinstit.

— Ai zis o mie de dolari?

— Exact.

— S-a făcut!

Se întâlniră a doua zi dimineaţa la orele unsprezece şi jumătate pe drumul spre Nisa, cu trei kilometri înainte de Monte Carlo.

— Nu eşti întreg la minte? Maşina ta e o pubelă! exclamă el observând camionata prăpădită de lângă trotuar.

— Te-ai răzgândit, Vince?

„Doamne, tipul ăsta e nebun! Nici nu poţi merge cu mai mult de o sută cu toate virajele strânse, drumul de pe cornişă şi circulaţia... Nu mai zic că e vorba de o camionetă!"

— Urcă!

Ajunseră la frontieră în unsprezece minute şi treizeci de secunde, urmaţi de jumătate din poliţia oraşului cu sirenele la maxim. Vince speră că măcar tipul se udase pe el de frică. Dar nici vorbă. Era perfect relaxat şi număra bancnotele cu o detaşare ostentativă.

— Ai pilotat cumva elicoptere H 34 şi Huey în Vietnam? îl întrebă Barrabas.

— Mda. Şi? Dar de unde eşti atât de bine informat?

— Mai eşti în stare să conduci astfel de aparate, Vince?

Privirile lor se încrucişară şi Vince înţelese brusc că acea cursă nebună cu camioneta prin Monaco nu fusese o provocare gratuită.

— Cred că pot să pilotez orice aparat la sol şi în aer, cu condiţia să aibă un motor.

Barrabas zâmbi.

— Şi acum, hai să trecem frontiera italiană până nu pune mâna pe noi poliţia.

Biondi conduse mai departe ca un apucat.

*
* *

— Nu, Nate, n-am să te las s-o faci. E ceva rău!

— Nu foarte-foarte, Beverly. N-am cum să mă mai întorc. În după-amiaza asta am introdus ultimul program în computer.

— Dumnezeule mare!

La dracu şi la toţi dracii! De ce dăduse peste biletul lui de avion? Şi cum să-i explice nevestei sale că dădea o fugă la Geneva să schimbe în diamante milionul de dolari pe care-l şterpelise? Nate îi spusese adevărul lui Beverly şi ea făcuse o criză!

— Zău, nu reuşesc să te înţeleg, gemu ea pe un ton de martir. Şi totuşi n-ai fost niciodată un hoţ.

— Am devenit azi.

Dar ea nu renunţă.

— Colecţionezi puşti, sari duminica cu paraşuta şi trăieşti într-o lume de fantasme inspirată de acele romane de spionaj absurde cu care te delectezi. De ce nu rămâi tu însuţi?

— Poate că asta sunt.

— Nu se poate! exclamă ea şi izbucni în plâns. Nu eşti decât un băiat cinstit din Bronx cu un QI peste medie şi, întâmplător, eşti dotat pentru informatică.

„Şi mai am drept nevastă o fată de familie, care nu mă înţelege şi care nu vede că în corpul ăsta amărât bate inima lui Errol Flyn."

— Ai totuşi nişte responsabilităţi! O nevastă, un cămin...

— Şi o sumedenie de ipoteci.

— Avem două maşini, un iaht, bani... Suntem bogaţi, Nate! De ce ţii neapărat să furi un milion de dolari?

— Ca să văd dacă sunt în stare.

— Ascultă-l, Doamne! gemu ea prinzându-şi faţa în mâini.

Femeia începu să se plimbe de colo până colo prin cameră sub privirea distrată a lui Nate. E adevărat că avea un fund simpatic. Dar uneori asta nu e destul pentru un bărbat. Avea nevoie de o femeie care să-l iubească, să-l înţeleagă, iar Beverly nu înţelegea nevoia lui de a fura un milion de dolari.

În fond, aşa i se întâmplase şi cu tatăl lui pe vremuri, şi în armată şi în cadrul finanţelor şi al societăţii în general. Nimeni nu-l înţelesese vreodată cu adevărat pe Nathanael Beck.

La liceu, Nate fusese un copil supradotat. Datorită informaticii, el triplase cifra de afaceri a întreprinderii tatălui său. Apoi îl sfătuise să abandoneze masele plastice şi să se profileze pe computere. Tatăl lui Beck refuzase şi dăduse faliment.

Universitatea era prea lentă pentru Nate. Ştia mai mult decât profesorii săi. Într-o zi a programat pe computer o revoltă studenţească care s-a derulat cu precizia şi eficacitatea unei campanii militare, sub nasul Gărzii Naţionale neputincioase. Această ispravă a motivat exmatricularea sa.

Cu două zile înainte de a fi chemat în armată s-a angajat în aviaţia militară.

De la început a fost repartizat la serviciul de comunicaţii unde unele dintre formulele lui codificate i-au adus admiraţia, în aşa măsură încât agenţiile de informaţii s-au bătut pe ele. A fost retras imediat din serviciul activ şi mutat la Cercetări unde multe dintre descoperirile şi inovaţiile sale au devenit vestite şi au fost aplicate curând în noile sisteme de comunicaţii şi tehnicile electronice de înalt nivel.

Nate nu fusese niciodată trimis pe front, dar cunoştea totuşi

condiţiile de luptă pentru că supervizase aspectul tehnic şi mecanic ale unor manevre NATO. Şi se comportase foarte bine.

În ciuda insistenţei aviaţiei militare, Nate refuzase să-şi prelungească angajarea.

La întoarcerea în viaţa civilă constatase că totul era schimbat. Informatica depăşise faza bâlbâielilor. Ceea ce altădată era pentru Nate un divertisment creator, acum devenise un instrument de rutină obişnuit în serviciul industriei.

Încă o dată lumea era prea lentă pentru Nate Beck. Spiritul lui vioi şi neobosit flirtase toată viaţa cu fantasmele. Acum, căsnicia lui devenind ceva de rutină iar serviciul o adevărată plictiseală, Nate începea să confunde fantasmele cu realitatea.

De unde hotărârea lui să creeze programe pentru computerele din întreprinderea lui pentru a transfera un milion de dolari în şase bănci diferite înainte de a-i face să intre într-un cont secret pe care îl deschisese în Elveţia. Culegând tot mărunţişul din mii de conturi, Nate adunase în cursul nopţii un milion de dolari.

— Ce-ar spune mama ta dacă ar şti? Şi aş vrea să ştiu şi eu ce se va întâmpla dacă vei fi prins? Ce se va întâmpla cu mine dacă te vor băga la închisoare?

— N-au să mă prindă. N-au cum să mă descopere. Şi chiar dacă m-ar băga la zdup, tu ai să te descurci foarte bine. Chiar adineauri ai spus că suntem bogaţi.

Beverly se aşează pe pat şi-şi continuă lamentările.

— Ce bine era dacă-mi ascultam mama! Voia să mă mărit cu un medic sau cu un avocat. Şi eu te-am ales pe tine! Pe tine!...

— Te voi suna la întoarcerea de la New York.

Aruncă o privire în oglindă. Impermeabilul englezesc îi

venea destul de bine, dar îl prefera cu gulerul ridicat.

— Nate, dacă te încăpăţânezi, îţi jur că voi spune totul. Voi suna FBI-ul... sau CIA... voi telefona rabinului Rabinowitz!

Se întrerupse să-şi tragă sufletul, apoi îi trimise ultima săgeată otrăvită:

— Voi spune totul mamei tale!

— Am să te sun.

Când ajunse la bordul avionului, Nate începu să se simtă mult mai bine şi imaginaţia se puse pe treabă. Deasupra Atlanticului îi trecu prin minte să nu se mai întoarcă.

Atitudinea serioasă a bancherilor eleveţieni îl cam stingheri dar reuşi fără probleme să schimbe banii în diamante pe care le depuse într-un seif.

Apoi se întoarse la hotel şi începu să reflecteze serios. Viaţa cu Beverly devenise de o plictiseală cumplită, ca şi viaţa lui în postura de Nate Beck. Cu un milion de dolari în buzunar, Nate ar fi putut încerca să devină un altul.

Îşi îmbrăcă impermeabilul. Era convins că va găsi pe undeva un bar îndoielnic cu un individ îndoielnic, care îl va duce la un alt individ îndoielnic, iar acesta, cu o trăsătură de condei, îi va conferi o altă identitate.

Şi un alt Nate Beck deschise cu brutalitate uşa camerei sale de hotel şi exclamă:

— Oh, drace!

Erau doi tipi voinici, amândoi cu impermeabile pe care le purtau mult mai relaxat decât Beck, şi amândoi aveau un aer ameninţător. Cel care avea părul tot alb vorbea englezeşte cu un accent american. Celălalt, brunetul, semăna cu un italian şi nu scoase nici un cuvânt.

Nate se lăsă dus fără să opună rezistenţă. Italianul se aşezase la volan şi conducea ca un nebun în timp ce al doilea

stătea alături de Nate pe bancheta din spate a Mercedesului.

— Interpolul? întrebă Nate surprins să-şi audă vocea atât de calmă.

— Nu.

— FBI-ul?

— Nu.

Nu se simţea în stare să mai pună alte întrebări.

Maşina lua virajele cu prea mare viteză şi Nate era convins că mai devreme sau mai târziu va nimeri drept în râpă şi va coborî cei o mie de metri de teren denivelat care formau flancul acelui munte blestemat.

Şi deodată ajunseră la destinaţie. Dar unde se aflau? Nu era un post de poliţie, ci o cabană confortabilă. Nate se pomeni în faţa unui foc zdravăn cu un pahar de coniac în mână.

— Nu sunteţi de la poliţie?

— Nici vorbă. Prietenul meu e Vincent Biondi iar eu Nile Barrabas.

Cei trei bărbaţi bătură mâna, apoi Barrabas îi întinse lui Nate un exemplar din *Herald Tribune*.

— În pagina doi, Nate.

Nate deschise ziarul şi citi articolul de la un capăt la altul. După care înghiţi un gât zdravăn de coniac.

— Putoarea! M-a turnat.

— O fiinţă jalnică, Nate! Dar ai reuşit lovitura... sau aproape. Te-am luat de la hotel exact la timp. Prespun că în acest moment autorităţile eleveţiene îţi scotocesc camera.

— Dar cine sunteţi?

Barrabas îi răspunse cu o întrebare:

— Ce-ai de gând să faci acum?

Nate dădu din umeri.

— Probabil să mă predau. După cum scrie în articol, dacă dau banii înapoi, iau între trei şi cinci ani.

Bărbatul cu păr alb îşi apropie scaunul de cel al lui Nate în timp ce italianul îi umplea paharul.

— Mai există şi alte soluţii, Nate. Chiar aş vrea să-ţi propun una.

*
* *

Barrabas luă avionul spre Nigeria şi îl sună pe Jessup de la Lagos.

— Da... da... l-am găsit. Biondi merge cu noi. Şi Nate Beck la fel.

— O'Toole nu are deloc noroc la Hong Kong.

Legătura era proastă şi Barrabas abia îl auzea pe Jessup.

— Ai... Hayes... demolări submarine...

— Te sun mai târziu, răcni Barrabas în receptor. Mă duc la pescuit.

*
* *

Claude Hayes se născuse cu adevărat la vârsta de douăzeci şi patru de ani.

Tânărul care dăduse naştere bărbatului adult venea de la Detroit. Provenea dintr-o familie de negri relativ înstărită şi frecventase cele mai bune şcoli. Din primul an de universitate, Hayes luase parte la mişcările de luptă ale negrilor. Extrem de inteligent, el a învăţat foarte repede câteva limbi şi dialecte africane printre care şi swhili.

Pe la începutul anilor şaizeci, Hayes a ales să predea la o universitate din sud şi a pus la punct un curs specializat în

cultura negrilor.

Dar cu cât se înfierbânta mai mult pentru problemele negrilor, cu atât mai mult era cuprins de amărăciune. Încetineala deliberată a guvernului cât şi manipulările lui îl dezgustau, la fel ca şi sărăcia ghetourilor urbane şi chiar manevrele politice ale negrilor din interiorul propriei lor mişcări.

Frustrarea lui a atins punctul culminant în 1968, odată cu asasinarea lui Martin Luther King. Hayes a trecut atunci printr-o criză de remuşcări şi îndoieli care a făcut din el un fel de nebun furios, ajungând astfel în una dintre închisorile din sud, alături de una dintre ultimele echipe de ocnaşi care încă mai exista.

Omorâse un alb în timpul unei încăierări...

I-au trebuit doi ani spre a-şi pregăti evadarea, dar ea a reuşit de prima dată cu precizia unei mişcări de ceas elveţian. A fugit pe jos prin pădure, cu ajutorul unui fost coleg care i-a furnizat şi acte false.

În ziua aceea se născuse adevăratul Claude Hayes.

Hayes s-a angajat imediat în marină şi s-a specializat în lucrările de demolare submarină. Propunându-se voluntar la toate misiunile, el avea impresia că sub apă regăseşte liniştea şi singurătatea, scăpând de lumea în care nu se simţea în stare să se realizeze.

Hayes a fost decorat de câteva ori, dar a înţeles treptat că nu era făcut pentru a trăi în societate, în cadrul unor sisteme, în numele unor guverne sau idealuri.

Nesatisfăcut, Hayes a plecat în căutarea libertăţii şi singurătăţii, departe de civilizaţie şi insatisfacţiile lui.

Căutarea l-a dus — era previzibil — spre Africa unde se alătură armatei de eliberare a Mozambicului şi luptă pentru independenţă împotriva portughezilor.

Hayes era un revoltat şi găsise în sfârşit o revoluţie. Acest gen de viaţă îi convenea de minune. Nu avea familie, nici cămin şi în afară de ce era pe el nu mai poseda nimic.

Apoi, într-o zi, războiul s-a terminat şi au apărut oamenii politici. Ei aveau un post foarte important pentru Claude Hayes, pe care-l considerau drept unul dintre fraţii lor de rasă şi un concetăţean cu drepturi depline. Dar Hayes era atras de revoluţie, nu de o viitoare carieră.

Se retrase la Lagos, capitala Nigerei, şi deschise o şcoală de scufundători şi de pescuit submarin. Nu era decât un mod de a-şi petrece timpul până când avea să găsească altă revoluţie.

Până în ziua în care a venit la el un individ foarte înalt cu un păr în întregime alb şi i-a închiriat serviciile precum şi una dintre ambarcaţiuni pentru o partidă de pescuit. Au vorbit despre tot feluri de lucruri, au băut şi au pescuit, şi iar au vorbit.

La sfârşitul discuţiilor, Claude Hayes îşi găsise noua revoluţie.

*

* *

Numărul abia lizibil de deasupra uşii corespundea cu cel trecut pe bucata de hârtie. Liam suspină uşurat.

Era frânt. Trecuse o săptămână de când scotocea Hong Kong-ul fără nici un rezultat. Apoi îl sunase pe Barrabas ca să-l anunţe, dar Nile fusese categoric;

— Continuă. Avem nevoie de el. Aruncă o privire la Macao.

Şi aşa ajunsese Liam la Macao. Dar de data asta avea unele speranţe. Îl costase o grămadă de bani, dar până la

urmă dăduse de urma unui fost curtier al lui Al Chen, un eurasiatic care își zicea „Tăițel". Tipul avea într-adevăr o fabrică de tăiței care îi servea drept acoperire pentru o tonă și jumătate de heroină care trecea prin mâinile lui din două în două luni.

Tăițel îl pusese pe Liam în contact cu un tip din Royal Eastern Airway care, la rândul lui, în schimbul unei sume importante îi dăduse adresa lui Lee Fong, un pilot, fost coleg cu Al Chen.

— Da?

Ușa se deschise doar cu câțiva milimetri. Liam nu vedea nimic, dar vocea era a unei femei.

— Am venit la Lee Fong. Am telefonat... Numele meu e O'Toole.

— Așteaptă.

Ușa se închise și Liam așteptă. Cinci minute, zece minute. Începu să-și pipăie nervos revolverul Beretta din buzunarul hainei. La orele trei dimineața existau locuri mai confortabile decât o fundătură întunecată din Macao.

Ușa se întredeschise din nou și de data asta zări un obraz măsliniu, un păr lung și strălucitor și niște ochi negri.

— Vino... grăbește-te.

Ușa se deschise doar atât cât să-i permită irlandezului să treacă apoi fu închisă cu brutalitate în urma lui.

— Pe aici!

Merse în urma fetei, cu ochii țintă la fundul ei mic și tare.

— Pe aici... stai jos. Lee Fong sosește.

Încăperea era mai mult japoneză decât chineză, cu rogojinile așezate direct pe podea și ușile din bambus și hârtie de orez. În centru se afla o masă dată cu lac negru, înconjurată de perne moi.

Lee Fond nu „sosi", ci apăru când un panou culisă dând la iveală o altă cameră identică cu cea în care se afla Liam.

De o vârstă greu de precizat, mic de statură, cu o privire vicleană, Lee Fong stătea în poziția lui Buddha la o masă joasă. Tipul fuma cu nonșalanță o pipă care răspândea în ambele încăperi mirosul dulce-amărui caracteristic hașișului.

— Ești înarmat?

Liam dădu din cap.

— Puneți revolverul pe masă... mai departe de tine. Dacă te înfurii, s-ar putea să tragi. Nu se știe niciodată.

Liam puse revolverul pe masă, împingându-l cât putu de departe de el, apoi zise:

— Îl caut pe Al Chen.

— Ai bani?

Tipul trase profund din pipă și nu dădu fumul afară decât atunci când Liam clătină afirmativ din cap.

— Cinci sute de dolari, continuă chinezul.

— E cam mult...

— Îi ai? Pune-i pe masă.

Liam numără bancnotele și le puse alături de revolver.

— Beat sau treaz, Al Chen e cel mai bun pilot din tot Extremul Orient, zise Lee Fong.

— Pentru asta îl caut. Vreau să-i propun o treabă...

— Al Chen nu mai transportă droguri.

— Nu e vorba...

— Nici refugiați. Prea mulți imbecili mor pe drum... Al Chen nu mai are nevoie de bani.

Liam simți că-i sare mustarul.

— Ascultă, băi...

— Al Chen a murit. Avionul lui s-a lovit de un munte. Bum! Nu s-a mai găsit niciodată nimic.

Un pistol de calibru 45, un model folosit în armată, apăru

de sub masă. În mâinile mici ale chinezului, arma părea un adevărat tun.

— Lasă banii pe masă. Fata îţi va înapoia revolverul afară. La revedere.

Din spatele unei draperii apărură doi chinezi cu mutre ameninţătoare care îl apucară de braţe pe O'Toole.

Afară, fata îi înapoie revolverul şi-i strecură o bucată de hârtie.

Liam se îndepărtă cu prudenţă de străduţă înainte de a îndrăzni să descifreze mesajul. „Hong Kong - Charter House, Cheiul nr. 4. Mâine. 3."

Charter House era una dintre acele nenumărate cabane din scânduri pe care le găseşti de-a lungul portului Kowloon şi care la Hong Kong echivalează cu occidentalul Mac Donald.

Liam spera că 3 însemna orele trei. Nu se înşelă. La ora respectivă, fata se sui alături de el pe butoiul care servea drept taburet.

Comandară tăiţei şi o sticlă de vin, apoi Liam o întrebă:

— Ştii unde se află Al Chen?

— Da. Al Chen e foarte nefericit. Tu, american, poate poţi să ajuţi. Să-l faci fericit.

— Eşti îndrăgostită de el?

Faţa fetei luă un aer trist şi la colţul ochilor migdalaţi apărură lacrimile.

— Sunt femeia lui Al Chen, dar mi-a spus că nu e bine să te căsătoreşti cu un bandit american. Atunci m-a dat lui Lee Fong.

O'Toole nu avea pretenţia să pătrundă misterul mentalităţii orientale. Voia doar să-l găsească pe Al Chen şi să obţină de la el un răspuns pozitiv sau negativ.

Fata, pe nume Su Ling, îi dădu indicaţii cât se poate de clare.

Două zile mai târziu, O'Toole urca cu o joncă pe Fluviul Roşu, în China comunistă. De fiecare dată când jonca întâlnea o ambarcaţiune de patrule, Liam năduşea tot şi pierdea o jumătate de kilogram.

A treia zi părăsiră fluviul principal şi pătrunseră pe un braţ secundar foarte îngust. După o oră motorul se opri.

Liam fu dus pe punte. Văzu că jonca lui oprise lângă altă joncă. Un marinar în pijama neagră îi spuse să treacă peste marginile celor două ambarcaţiuni şi să vină pe cealaltă joncă. Liam făcu întocmai ce i se ceruse.

Careul principal amintea un decor provenit direct din *Playboy*. Pereţi lambrisaţi cu lemn de tek, pe jos o mochetă groasă iar în centru un pat enorm, oval, sub un plafon de oglinzi.

— Hei, prietene, sunt alături. Ia două beri de la frigider şi vino la mine. Frigiderul se află în spatele barului.

Era un frigider mare General Electric cu uşi duble, importat dirct din Statele Unite. Înăuntru erau o sumedenie de fleici de carne şi multă bere germană şi americană.

Al Chen se ascundea, dar nu în sărăcie.

— Hei, prietene, ai vreo problemă?

— Nu, nu, strigă Liam. Îţi admiram ogeacul.

— Nu-i aşa că nu e rău deloc?

Liam luă două beri şi, urmând direcţia din care venea vocea, ajunse într-o cabină mare transformată în sală de gimnastică ultramodernă.

Al Chen, în şort, executa o serie de figuri complicate pe nişte bare paralele. Îşi termină exerciţiul cu un dublu salt încrucişat şi aterizâ în echilibru perfect exact în faţa lui O'Toole.

Luă mai întâi berea pe care i-o întindea Liam, apoi îi strânse mâna viguros.

— Al Chen.

— Liam O'Toole.

— Trebuie să-mi păstrez forma, zise orientalul suspinând. N-am ce face, atâta vreme cât sunt blocat aici. Stai jos.

Îl pofti pe Liam pe o canapea din piele.

— Parcă ai participat la Jocurile Olimpice din 1969, zise Liam.

Al Chen dădu din umeri.

— Mda, şi dacă pe vremea aceea atleţii ar fi câştigat cât câştigă acum, poate că n-aş fi pilotat niciodată.

Bău jumătate din bere şi se întoarse spre Liam ca să continue:

— Iar acum sunt bogat precum Cresus. N-aş putea să spun câţi bani am şi nu pot să cheltuiesc nimic. Su Ling spune că s-ar putea să ai o propunere care să mă scoată de-aici.

Liam era puţin încurcat şi nu ascundea deloc acest lucru.

— Te afli la peste şapte sute de kilometri în interiorul Chinei Roşii. Cum de nu eşti tracasat?

Al Chen izbucni în râs.

— Lovelele, tot ele săracele. Peste tot în lume e acelaşi refren. Deocamdată — să bat în lemn — îmi dau pace. De altfel nici eu nu-i deranjez. Nu ocup prea mult loc.

Apoi faţa lui fără vârstă şi fără riduri se încruntă.

— Dar dacă m-aş amuza să cobor pe râu câţiva kilometri, ar porni după mine o întreagă armată. Şi nu poliţia oficială!

— Dacă înţeleg bine, ai uitat să faci câteva livrări?

— Exact, răspunse Al Chen care îşi recăpătase zâmbetul de la început. Când lucrezi veşnic pentru alţii, nu te îmbogăţeşti aşa ca mine. Le-am tras clapa unor mahări!

— Mai ştii să pilotezi, Al? Mai ai încă nerv pentru aşa ceva?

— Scoate-mă de-aici, dragă domnule, şi am să pun aripi unei lăzi cu banane ca s-o fac să zboare până la Lună!

Capitolul 5

Aşezat la barul hotelului Hilton din Miami, William Starfoot II se uita ţintă la paharul lui cu nectar roşu, deliciul omului alb. Regreta amarnic Oklahoma şi chiar Rezervaţia, ba chiar şi casa pe care bătrânul lui tată o plătise cu banii scoşi din petrol.

Ah, dacă nu l-ar fi întâlnit pe Alex Nanos, grecul căruia îi lipsea o doagă!

Alex tocmai se urcase pe taburet lângă el.

— A sosit, Billy! Te aşteaptă. Sunt convins că s-a şi udat în chiloţei.

— Nu pot, Alex. Îţi jur! E prea mutilant pentru eul meu. Gândeşte-te şi tu. Un sălbatic, scoborâtor dintr-o familie nobilă de Piei Roşii, care îşi vinde corpul unei feţe palide măritate! Şi asta pentru nişte bani murdari!

— Nu e vina mea dacă nu e la fel ca celelalte. Are boală la frumuseţi greceşti. Pe tine te vrea. Aşa că du-te şi fă-ţi datoria pentru Charter Unlimited. Nu are decât patruzeci şi opt de ani şi o să vezi că arată foarte bine.

— Nu pot!

— În cazul ăsta sună-l pe babacul tău şi spune-i că avem nevoie de lovele.

— Nici asta nu pot. Alex, hai s-o ştergem în Alaska. Să vezi ce frumuseţe e vânătoarea de urşi!

— Nici vorbă! Eu sunt marinar! Marinar, pescar, contrabandist, cărăuş de arme şi de droguri. Nu şi vânător de urşi. La urma urmelor, nu uita că am dat cu banu' şi eu am câştigat.

Billy II dădu din cap şi-şi goli paharul amintindu-şi de scenă. Poate că Alex trişase în noaptea aceea cu complicitatea blondei cu ţâţe mari.

Noaptea aceea fusese cu o lună în urmă şi la două luni după demobilizarea de la puşcaşii marini şi paza de coastă.

William Starfoot II provenea dintr-o familie de indieni din Oklahoma care se îmbogăţise de pe urma petrolului. Alex Nanos era fiul unui pescar sărac, de origine greacă, stabilit în sudul Floridei. Amândoi se întâlniseră pe feribotul Oakland în ziua demobilizării.

Confruntaţi cu dura realitate a întoarcerii la viaţa civilă şi îmbărbătaţi de prima de demobilizare pe care o aveau în buzunar, flăcăii hotărâseră să meargă împreună de la San Francisco la Acapulco.

Când rămaseră lefteri, Billy II — aşa îl poreclise Alex — descoperise brusc calităţile extraordinare de gigolo ale prietenului său grec. Era destul să clipească languros şi să zâmbească şi femeile de orice vârstă, orice condiţie, orice rasă îi cădeau la picioare.

Vreme de o lună Alex susţinu astfel nevoile amândurora, apoi Billy avu o criză de conştiinţă.

În seara aceea se hotărâseră să se distreze pentru plăcerea lor, nu pentru bani şi agăţaseră de la barul hotelului două învăţătoare din Dubuque. Două fete blonde, drăguţele, tinere şi bete criţă când Billy şi Alex le duseră în camerele lor.

Deodată, fata care era cu Billy deschise ochii mari şi îl întrebă cum îşi câştigau existenţa.

Billy, care era aproape la fel de beat ca ea, îi răspunsese spontan:

— Prietenul meu e gigolo. Trăim de pe urma femeilor.

— Dar e o scârboşenie!

Billy II se gândi puţin şi răspunse:

— Ai dreptate, e o scârboşenie.

Şi în acel moment se hotărî să facă ceva în viaţă. Intrase la puşcaşii marini ca să meargă mai departe pe drumul strămoşilor lui războinici şi iată că acum era în Mexic, delectându-se cu cocteiluri şi coţăind învăţătoare din Dubuque!

Fără să se gândească să pună ceva pe el, Billy II se năpusti în camera lui Alex.

— Oh, iubitule... mai repede, ohhh...

— Mda, scumpo, mda...

Alex era în plină demonstraţie a talentelor.

— Alex, m-am decis să mă întorc în armată.

— Ce... Ce... Fir-ar să fie! Bil... Billy, te-ai ţicnit?

— Nu... nu, nu te opri, iubitule...

Billy II se proţăpi la marginea patului, complet indiferent faţă de cele două corpuri înlănţuite.

— Bil... Billy!

— Am decis să fac ceva în viaţă. Mă întorc în armată.

— Dumnezei şi paşti! Billy! Nu crezi că am putea discuta într-un alt moment?

Billy se aşeză pe pat şi lăsă în jos capul ca să-l privească pe Alex drept în ochi.

— Am vrut să fii primul care afli.

— Nemaipomenit! mormăi Alex alunecând într-o parte.

Nemaipomenit, paşti şi dumnezeii!

Gagica lui Billy apăru în pragul uşii.

— Ei, ce se întâmplă, băieţi? Sunteţi homo?

Şi aşa pornise discuţia. Bombardându-l cu argumente, Alex reuşi să-l convingă pe Billy să nu se întoarcă în armată. Îi promise că-şi vor organiza viaţa în alt fel. Vor face afaceri împreună.

Ce fel de afaceri?

Billy II era scârbit de stilul de viaţă modernă al semenilor săi.

Billy II voia să plece în Alaska pentru a vâna urşi în spaţiile acelea mari şi îngheţate.

Dar Alex Nanos era îndrăgostit de mare. Şi nici nu se gândea să-i îngheţe fundul în tundră în aşteptarea ursului. Ştia să conducă orice fel de ambarcaţiune. Ar fi putut să facă turul lumii într-o coajă de nucă.

Incapabili să ajungă la o înţelegere, cei doi prieteni au hotărât să dea cu banul.

Ambii erau goi şi nu aveau nici o monedă.

Se hotărâră s-o folosească pe învăţătoarea din Dubuque care, goală în pat, le striga tot felul de vorbe tari.

Cu fundul în sus, însemna că vor merge în Florida. Cu ţâţele în sus, însemna că vor pleca în Alaska.

O aruncară energic pe fată în sus, apoi îşi strânseră mâna peste fesele ei după ce învăţătoarea reveni pe pat unde căzu drept pe burtă.

„Nu, îşi zicea acum Bully traversând barul în direcţia salonului, Alex nu putuse să trişeze. Fata habar n-avea despre înţelegerea lor."

O reperă pe femeie care îl aştepta răsfoind distrată un ziar oarecare.

— Hello, Mare Şef!

— Hello, Doamnă Lovele.

Femeia îşi trecu braţul după braţul lui şi-l trase spre ascensor, apoi îi apăsă braţul lui Billy pe sânii uimitor de tari, şi Billy îşi zise că poate n-o să fie rău deloc.

Alex scoase un suspin de uşurare când îl văzu intrând în ascensor. Nici nu se închisese bine uşa şi femeia trecuse la atac.

Afurisitul de Billy! Se va pune pe picioare. De data asta găsise o chestie grozavă.

Aveau nevoie de două ambarcaţiuni. Una pentru Nanos care îi va duce pe turişti la pescuit şi alta pentru Billy II care va transporta peştii deja pescuiţi. Billy II îi va agăţa de undiţele turiştilor care îi vor trage la suprafaţă cu cea mai mare voioşie. Billy şi Nanos vor împărţi mălaiul cu un taximetrist ales dinainte, plus preţul plimbării cu barca şi taxa de pescuit. Nanos era convins că în cel mai scurt timp vor fi putrezi de bogaţi.

Numai că aveau nevoie de o sumă mare pentru cumpărarea echipamentului. Alex spera că Sylvia Powers se va lăsa convinsă. Şi mai spera ca Billy II să aibă în pantaloni argumentul convingător.

De ce Dumnezeu nu-i plăceau grecii? Era sigur că el avea cu ce s-o convingă...

Nanos îi făcu semn barmanului să-i mai aducă un pahar. Simţea că-l trec toate năduşelile.

— Scuză-mă, taburetul ăsta e liber?

— Bineînţeles.

Tipul înalt şi roşcat se aşeză lângă el însoţit de un altul şi mai solid cu părul complet alb. Noii veniţi îl încadrară pe Nanos.

„Ce mai vor și aștia, se întrebă Alex. Barul e gol și ei vin să se așeze tocmai lângă mine."

Și începu să transpire și mai tare, încercând să-și amintească dacă mai datorau bani. Tipii de lângă el păreau că știu ce vor...

Când ieșiră din ascensor, bretelele Sylviei Powers atârnau lamentabil.

— S-ar zice că am apăsat bine pe buton, șopti ea gâfâind și căutându-și cu înfrigurare cheia în geantă.

— Mda, așa cred și eu, mormăi Billy care, surprinzător, aproape că uitase de bani gândindu-se la ceea ce avea să urmeze.

Poate că suferea de complexul lui Oedip în formă latentă.

Cu o demnitate destul de impresionantă, ținând cont de dezordinea în care se afla toaleta ei, Sylvia se îndreptă cu un pas imperial spre apartamentul ei și se adresă cameristei:

— Louella, ai putea...

— Bineînțeles, doamnă. Am plecat.

Era clar că nu se întâmpla prima dată.

— Destul de bine făcută, micuța, zise Billy urmărind cu privirea fundul cameristei care se îndrepta spre ușă.

— Uit-o! Eu te-am chemat, nu ea!

— Da, față palidă, știu.

— Ei, Mare Șef! Ia-o ușurel!

Dar sângele iute al strămoșilor săi clocotea deja în venele lui Billy II. Sylvia devenise brusc o femeie smulsă unui sioux renegat.

Se repezi să-i scoată hainele.

— Billy, ușurel... ușurel, Billy!

Apoi se repezi asupra sânilor.

— Billy... oh, Dumnezeule!

Dar Billy se dezlănțuise și nimic nu-l mai putea potoli.

— Dumnezeule! zise ea puțin mai târziu gâfâind. Mă întreb cum am putut să vă luăm ținuturile!

— Ne luptam prea mult... și nu mai făceam dragoste, răspunse Billy cu răsuflarea tăiată.

— Cât zici că fac hodoroagele alea?

— Cât ai?

— Ah nu! Nu glumim cu banii mei. Spune suma.

Billy îi spuse cât costau și ea îl asigură imediat:

— O vei avea. Acum mai vino lângă mine.

— O clipă, să dau un telefon.

Billy se eliberă de brațele și de picioarele ei tentaculare și o șterse spre salon.

„Ciudat, își zise el, nici măcar nu-mi amintesc să fi dus-o în dormitor. Probabil că e de vină nectarul omului alb.

Sună la bar și îl ceru pe Alex.

— Mda?

— Sunt eu, Alex. Treaba s-a făcut.

— Ce treabă?

— Treaba noastră, prostănacule! Ar fi trebuit să mă vezi! Am fost grandios. Și avem banii.

— Daa, adevărat? Ei bine, uită de ei!

Deodată pereții se făcuseră roșii, telefonul se făcuse roșu, ochii lui Billy II se făcuseră roșii.

— Uită de ei... uită de ei... O să te fac eu să uiți, grec căcănar și înfumurat ce ești!

— Domol, Billy, domol! Avem o chestie mai bună, mai sigură... mai rentabilă. Ai spus că vrei să faci ceva în viață.

Billy se calmă. Sylvia venise în salon și se freca languroasă de el. El o împinse într-o parte.

— Îţi aduci aminte de un tip din Vietnam. Îl chema Barrabas. Colonelul Nile Barrabas.

Billy se gândi apoi zise:

— Mda, cred că e ţăcănitul ăla care a organizat un raid în nord pentru a salva nişte aviatori.

— Chiar el. Ei bine, se află aici la bar cu mine.

— Şi?

— A venit să ne facă o propunere, Billy.

— Ce fel de propunere?

— Un fel de propunere care nu se poate refuza.

*

* *

Stewardesa goli sticla de coniac în paharul lui Barrabas. Era nouă şi jumătate seara şi luminile din Long Island se estompau cu rapiditate sub avionul 747. După douăsprezece ore, cam cât o noapte bună de somn, avionul avea să aterizeze la Madrid.

Şi de acolo, mai departe, spre Majorca unde va avea loc un stadiu de antrenament accelerat. Astea erau ordinele lui Jessup.

Îi telefonase lui Barrabas de la Washington ca să-l informeze că operaţiunea era programată.

— Oamenii tăi vor fi gata la timp? îl întrebase el.

— Da. Garantez pentru o astfel de echipă.

— Perfect. În cazul ăsta ne vedem la Palma şi vom studia împreună detaliile operaţiunii.

Barrabas mângâie distrat dosarul voluminos şi zâmbi. O echipă nemaipomenită! Era nerăbdător s-o vadă în plină acţiune... Parcă cineva spusese: „Noroc că războiul nu

durează permanent, altfel ar începe să ne placă".

— Mai doriţi ceva, domnule?

— Poftim? Oh, nu, mulţumesc.

Barrabas îşi reaminti ultima întrevedere cu Jessup şi clauzele fundamentale asupra cărora amândoi căzuseră de acord.

Din motive de siguranţă, Barrabas nu fusese informat cine anume comandase o astfel de echipă. Jessup rămânea în continuare singurul său interlocutor.

Oamenii erau angajaţi ca toţi mercenarii şi depindeau exclusiv de Barrabas. În mod oficial, aveau să fie în slujba „patriotismului său fanatic". În felul acesta, dacă unii dintre ei ar fi fost făcuţi prizonieri, n-ar fi putut să dezvăluie decât faptul că făceau parte dintr-un comando de mercenari americani al cărui şef avea idei patriotice foarte personale şi o dorinţă oarbă să ducă singur propriul său război pentru a face să triumfe în străinătate idealurile şi interesele ţării sale.

Pentru şi mai multă siguranţă, Barrabas sugerase ca grupul lui să funcţioneze ca orice armată de mercenari. Oamenii lui erau angajaţi cu contract pentru un salariu fixat de Barrabas. Fiecare misiune avea să constituie obiectul unui alt contract. Lor le revenea în întregime responsabilitarea fiecărei operaţiuni şi trebuia să facă apel la circuitele obişnuite ale pieţei negre şi la reţelele traficanţilor de arme.

Numai Jessup le putea obţine ajutorul guvernului american şi asta numai în cazul în care acest ajutor putea să rămână complet camuflat.

Până la urmă era vorba de o armată independentă... fără nici un fel de legătură politică...

În sfârşit, tot din motive de siguranţă, Barrabas şi Jessup vor fi singurii care vor cunoaşte adevărata identitate a

oamenilor selecționați. Pentru restul lumii și familiile lor, acești oameni erau pur și simplu dispăruți. Iar superiorii lui Jessup nu aveau să cunoască decât numele de cod al mercenarilor recrutați.

Se găsise și un nume pentru această echipă: TRACKERS (hăitașii).

Barrabas deschise dosarul și îl răsfoi în timp ce degusta coniacul.

În afară de el mai erau:

1) IRLANDEZUL (Liam O'Toole), 37 de ani, irlandezo-american.

Limbi cunoscute: franceza, spaniola, noțiuni de germană și rusă.

Specialitatea: arme și explozibili.

Formația: infanterie.

2) FERRARI (Vincent Biondi), 32 de ani, italo-american.

Limbi cunoscute: italiana.

Specialitatea: pilotaj (uscat, aer, mare).

Aptitudini: mecanică, condusul mașinilor.

Formația: pușcași marini.

3) CASTOR (Wiley Drew Boone), 39 de ani, american din sudul Statelor Unite.

Limbi cunoscute: numai engleza.

Specialitatea: ambarcațiuni (cu pânze și motor).

Formația: marină.

4) OMUL BROASCĂ (Claude Hayes), 38 de ani, negru american.

Limbi cunoscute: franceza, swahili (scris și vorbit), cunoașterea satisfăcătoare a altor dialecte africane.

Specialitatea: expert în operațiuni submarine (scufundare, demolări, explozii).

Aptitudini: navigație, cunoașterea aprofundată a Africii.

Formația: marină.

5) VRĂJITORUL (Nathanael „Nate" Beck), 33 de ani, evreu american.

Limbi cunoscute: ebraica, idiș, rudimente de arabă.

Specialitatea: electronică și sisteme de comunicare. informatică și programe codificate. QI foarte mare.

Formația: aviație.

6) KAMIKAZE (Al Chen), 32 de ani, american de origine asiatică.

Limbi cunoscute: chineza (cantoneză și mandarină — scris și vorbit), cunoștințe bune de japoneză și coreeană.

Specialitatea: aviație, deltaplan, acrobație aeriană.

Aptitudini: zbor cu balonul, parașutism.

Formația: aviație.

7) ESCROCUL (Emilio Lopez), 27 de ani, hispano-american.

Limbi cunoscute: spaniola.

Specialitatea: tancurile și artileria grea.

Aptitudini: falsificator, escroc, trișor profesionist (foarte legat de lumea interlopă).

Formația: gardă națională, pază de coastă.

8) EXTRAVAGANTUL (Alex Nanos), 40 de ani, greco-

slavo-american.

Limbi cunoscute: engleza, greaca, rusa, noţiuni de germană.

Specialitatea: expert în navigaţie.

Aptitudini: îi place încăierarea.

Formaţia: paza de coastă.

9) BILLY II (William Starfoot II), 33 de ani, indian american.

Specialitatea: tehnică de supravieţuire în mediu deşertic, paraşutism, arte marţiale, tehnici de luptă individuală.

Aptitudini: strategie şi tehnici de gherilă.

Formaţia: puşcaşi marini.

Luminile din avion se stinseră pentru a permite pasagerilor să moţăie.

Barrabas închise dosarul şi-l puse în servieta pe care o închise cu cheia. Apoi se aşeză cât mai confortabil. După câteva secunde adormea.

Grupul de comando era format din nouă oameni. Nişte „hăitaşi" care aveau să fie soldaţii şi fiii colonelului Nile Barrabas. Soldaţii lui Barrabas — nouă indivizi de calitate, curajoşi, leali şi puternici al căror singur ideal era războiul...

Barrabas nu avea de unde să ştie că a zecea persoană avea să se alăture echipei sale. Jessup nu-i vorbise de Leona Hatton...

III. ANTRENAMENTUL

Capitolul 6

Turiştii şi autohtonii îl urmăreau cu privirea pe Barrabas care se deplasa pe lângă bastingaj pentru a ajunge la pasarela de debarcare. Dar el nu le acorda nici o atenţie. Se gândea la Palma.

Nu mai fusese de multă vreme în Majorca şi simţise lipsa acestei insule. Pe vremuri găsise aici o oază însorită de linişte... Printr-o ciudată ironie a destinului, Jessup alesese tocmai Majorca pentru această perioadă de antrenament accelerat de două săptămâni.

Când coborî pe chei, Barrabas simţi o crispare în stomac.

— Cât de mult s-a schimbat! murmură el. E de nerecunoscut!

Golful era dominat de cuburi mari de beton, înlocuind ceea ce altădată nu era decât un şir de căsuţe albe şi magazinaşe.

Farmecul de altădată dispăruse, în numele a ceea ce se numeşte progres, adică hoteluri mari şi ansambluri de imobile moderne.

Noile clădiri se înălţau la infinit, de la Cale Mayor până

la catedrală şi mult mai departe, mascând complet munţii şi văile înverzite pe care altădată se profila vechiul oraş.

Barrabas îl găsi pe Jessup lângă o maşină break şi se îndreptă spre el.

Jessup deschise portbagajul, apoi întinse cheile lui Barrabas după ce acesta se debarasă de cele două genţi de voiaj.

— Conduci?

Au fost singurele cuvinte ale lui Jessup.

Traversară oraşul fără să schimbe nici o vorbă. Peste tot se construia, mai ales hoteluri. Maşinile umpleau străduţele ca şi arterele principale.

— Ferma se află în centrul insulei, îi explică Jessup. E foarte izolată şi nimeni nu va veni să vă deranjeze.

— E locuită?

— Da, de fiica proprietarului şi câţiva servitori. Aparţine unuia dintre vechii mei prieteni, Bryce Hatton.

— Te referi la generalul Hatton?

— Mda, răspunse Jessup uitându-se la el cu coada ochiului. Îl cunoşti?

— Am auzit de el. Lucra cu Donovan la serviciul de Informaţii. Nu-i aşa?

— Da, era un as.

— Era?

— A murit acum doi ani în urma unui atac de cord. O adevărată jale! Cumpărase această fermă pentru când se va retrage din activitate şi n-a mai apucat să se bucure de ea.

— Fata cunoaşte motivul prezenţei noastre pe proprietatea ei?

— Da, ştie, zise cu indiferenţă Jessup. La următoarea intersecţie faci la stânga.

Barrabas ar fi vrut să-l întrebe tot felul de lucruri despre fată şi fermă, dar drumul deveni brusc îngust şi serpentinele de pe coasta muntelui îi solicitau o mai mare atenţie.

În curând coborâră în câmpia întinsă din sudul insulei. Acolo, livezile de portocali şi lămâi se întindeau cât vezi cu ochii iar Sierra se înălţa în depărtare în toată maiestatea ei.

— Ce ţară sublimă! zise Barrabas suspinând.

— Cu condiţia să-ţi placă, răspunse Jessup.

Şi Barrabas înţelese de ce se simţea totdeauna stingherit cu Jessup.

— Ţie ce-ţi place cu adevărat, Jessup?

— Să lucrez.

Barrabas nu răspunse nimic.

— Ai ucis pe cineva până acum, Jessup?... Vreau să spun, cu mâinile tale.

— De ce întrebi?

— Din curiozitate profesională, răspunse Barrabas. Îmi spuneam că toţi oamenii pentru care am lucrat nu şi-au murdărit niciodată mâinile...

— Şi totuşi era destulă „murdărie" în acea faimoasă seară de pe râul Kap Long, îi aminti Jessup.

Barrabas dădu din cap. Nu avea încotro. În ziua aceea Jessup preluase controlul ambarcaţiunii şi datorită lui putuse Barrabas să fie transporat la Centrul de Urgenţă.

Dar Barrabas ştia că fusese o întâmplare. Dacă ar fi putut să aleagă, cu siguranţă că Jessup n-ar fi vrut să fie pe *Callisto* în astfel de împrejurări.

Jessup schiţă un zâmbet înainte de a continua:

— Acum lucrez la dosare şi apăs pe butoane, în timp ce voi vă ocupaţi de încăierare.

— Mi-ar plăcea să te trag într-o zi după noi.

Jessup preferă să schimbe subiectul.

— Eşti mulţumit de oamenii tăi?

— Mda. De ce? Tu nu?

Jessup dădu din umeri.

— Poate că ai făcut o greşeală cu Lopez şi tare mi-e teamă că vei avea de furcă cu hazoşii de Starfoot şi Nanos. Nu iau nimic în serios, nici măcar moartea.

— Asta e treaba mea, replică Barrabas aprinzând un trabuc.

— Exact. Să trecem la altceva. Am cerut să se stabilească contactul cu cei de la Amsterdam despre care mi-ai vorbit şi ţi-am aprovizionat contul la Banco International.

— Cu cât?

— Cu cât vei avea nevoie.

— Cine a stabilit contactele?

— Brookler... Îţi aminteşti de el?

Barabbas dădu din cap.

— Simon Brookler.

Barrabas întoarse capul pentru ca Jessup să nu-i vadă expresia ochilor. Sierra se înălţa în depărtare impresionantă, ameninţătoare şi periculoasă ca Simon Brookler...

Brookler pusese pe picioare o afacere trucată de import-export la periferia oraşului Marsilia şi făcea puternic contrabandă. Paralel, tipul câştiga sume enorme în calitatea de intermediar.

Astfel, dacă cineva voia să declanşeze undeva un război sau o revoluţie, Brookler aranja o întâlnire cu cei care puteau să pună totul la cale. Pe bani, firește. Pe lângă asta, Brookler încheia multe contracte în specialitatea lui. Iar specialitatea lui era asasinatul. Tipul era un ticălos, dar Barrabas găsise de multe ori de lucru datorită lui.

— Imediat ce echipa va fi organizată, treci comanda lui O'Toole şi o ştergi la Amsterdam, reluă Jessup. Irlandezul e în stare să strunească oamenii?

— La fel de bine ca şi mine.

— Perfect. Revenind la Brookler, avem toate motivele să credem că el i-a servit drept intermediar lui Heiss când acesta se ocupa cu aprovizionarea la Amsterdam, în urmă cu două luni. Probabil că tot el l-a ajutat şi la vânzarea diamantelor.

— Nu e imposibil. Simon ocupă o poziţie foarte bună pentru acest gen de sforării.

— Într-adevăr.

Jessup tăcu un moment, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele, apoi zise lent:

— Nu va fi o pierdere pentru omenire ci, dimpotrivă, o măsură de prudenţă dacă, după ce tranzacţiile vor fi încheiate şi marfa livrată, vei pune capăt activităţilor lui Brookler.

Barrabas strânse din dinţi şi se încruntă.

— Du-te la naiba, Jessup!

— Nu uita că faci o treabă destul de murdară, Nile. Pentru a supravieţui, trebuie să fii cât se poate de circumspect. Dacă s-ar întâmpla ca Brookler să-i spună lui Heiss că a intrat în joc...

— Dă-mi pace! Sunt soldat, nu asasin.

— Mai vorbim noi despre asta, zise Jessup privind ţintă drept înainte.

Îşi continuară drumul în tăcere şi furia lui Barrabas nu începu să se potolească decât atunci când intrară pe ultima pantă spre valea în care se afla ferma.

Peisajul devenea atât de frumos încât Barrabas, fără să vrea, se simţi emoţionat. Câmpurile de smochini întretăiate

de migdali se întindeau până la preeria vastă care înconjura proprietatea. Printre copaci creşteau flori sălbatice multicolore şi, ici şi colo, trunchiul noduros al unui măslin centenar îşi ridica spre cer coroana somptuoasă a frunzişului de un verde cenuşiu.

Jessup nu vorbi din nou decât în momentul în care maşina intră pe poarta mare în stil baroc pentru a urca aleea care ducea la casă.

— Trage maşina sub streaşină şi lasă bagajele. Va veni cineva să se ocupe de ele.

Un bătrân apăru pe verandă şi se apropie şchiopătând de Jessup. Schimbară câteva cuvinte apoi Jessup se întoarse spre Barrabas.

— Hai cu mine. Avem multe lucruri de pus la punct. Avionul meu decolează peste trei ore.

— Nu rămâi cu noi?

— Nu. Ţi-am spus doar că acum lucrez la nişte dosare, zise ironic Jessup.

Barrabas traversă în urma lui parterul.

Farmecul desuet al acelei case cu mobilele ei vechi şi panourile din lemn masiv îl emoţionă imediat. Totul era de o curăţenie impecabilă, deşi clădirea începea să dea semne sigure de dărăpănare. Vopseaua se scorojea pe tavan şi în jurul ferestrelor. Covoarele erau uzate până la urzeală şi ar fi fost mare nevoie să fie înlocuite.

Barrabas fu frapat şi de faptul că încăperile aveau mobile destul de puţine.

Da, în ciuda farmecului ei, Casa Hatton cădea în decrepitudine din lipsa banilor, căci de îngrijire nu ducea lipsă.

Jessup îl invită pe Barrabas să intre într-un salon mare.

Ca şi celelalte încăperi, şi salonul era de o curăţenie ireproşabilă dar destul de dărăpănat.

Parchetul de lemn lucea ca oglindă dar în vechiul covor catalan începuseră să apară găuri.

Jessup îi arătă lui Barrabas unul dintre fotolii şi se îndreptă spre un dulap de unde scoase o sticlă de cristal şi două pahare.

— Toarnă pentru amândoi, îi ceru el.

În timp ce Barrabas umplea paharele, Jessup întindea o hartă pe masă.

— Îl ţin prizonier pe Noboctu aici... chiar deasupra localităţii Albertville.

— Asta e în Congo... ţara lui Mobutu.

Jessup clătină din cap.

— Exact. Ţi se pare posibil?

— Probabil că da, răspunse Barrabas.

Studie harta mai de aproape, verifică distanţa dintre tabără şi coastă, apoi până la insula Kaluba.

— N-o să fie floare la ureche, zise el după un moment.

— Începând de mâine, ai zece zile ca să organizezi operaţiunea şi o săptămână ca s-o realizezi.

— O să avem nevoie de aripi, zise Barrabas, de parcă n-ar fi vorbit de el. Vom rămâne la planul iniţial în două etape. Mai întâi îl scoatem pe tip din tabără şi pe urmă îl repatriem pe insulă.

— Cum vreţi voi, răspunse Jessup strângând harta şi întinzând-o lui Jessup.

După aceea ridică paharul:

— Pentru reuşita operaţiunii.

Ciocniră şi băură.

— Apropo, zise Jessup. Ţi-am găsit un medic pe durata

antrenamentului. E mai prudent decât să vă adresaţi practicienilor locali, în caz de nevoie.

Barrabas nu avu timp să răspundă. În pragul uşii răsună zgomotul unor tocuri de damă. Nile întoarse repede capul.

Era foarte înaltă pentru o femeie şi de o frumuseţe remarcabilă în costumul ei de călărie care i se potrivea de minune. Ochii îi străluceau ca doi tăciuni. Avea o faţă cu trăsături delicate, un ten palid, iar părul negru era tuns foarte scurt.

— Nile Barrabas, ţi-o prezint pe Leona Hatton... *doctorul* Leona Hatton.

Barrabas se uită mustrător la Jessup.

„Ce mi-ai făcut, tipule? O femeie?" părea că spune privirea lui.

*

* *

Oamenii sosiră curând şi se instalară foarte repede. Sosiră toţi în afară de Lopez, care îşi făcu apariţia cu o întârziere de şase ore din cauza „celui mai fascinant fund de femeie din Palma"!

O'Toole nu-l iertă.

— Sper că ai ieşit în câştig de pe urma gagicii şi că a meritat banii.

— Dacă am ieşit câştigat? Însutit. Mda, a fost grozav! Fabulos!

— Cu atât mai bine pentru tine, îi răspunse cu răceală O'Toole, pentru că aici nu avem curte marţială şi nici arest pentru cei care se prostesc. Noi nu avem decât solda. Aşa că, Lopez, îmi pare bine că te-a mulţumit atât de tare pentru că te costă două mii de dolari.

Toată lumea se prinse despre ce era vorba...

A doua zi de dimineaţă, toată lumea fu trezită cu o oră înainte de ivirea zorilor, pentru cuvântarea inaugurală a lui Barrabas.

Tocmai când voia să înceapă, Leona Hatton apăru în prag, îmbrăcată într-o uniformă militară şi în picioare cu cizme de vânătoare, şi se aşeză în mijlocul bărbaţilor.

Deodată, prezenţa ei cel puţin insolită îi tulbură pe mercenari în timp ce în salon începură să circule murmure.

— Bună dimineaţa, colonele, zise tânăra femeie. Cred că dacă vrei să vă fiu utilă, trebuie să particip şi eu la antrenament.

— Cum doreşti, doctore Hatton, răspunse Barrabas jenat de privirea autoritară cu care tânăra se uita la el.

Apoi Nile Barrabas se adresă oamenilor săi:

— Domnilor, vă prezint pe doctor Leona Hatton care e gazda şi, la nevoie, medicul nostru pe durata antrenamentului.

— Splendid! exclamă Nanos aplaudând.

Barrabas îl fulgeră cu privirea înainte de a continua:

— Vom avea la dispoziţie numai cele două construcţii anexe. Acolo vom trăi şi vom dormi până la sosirea materialului. După care ne vom continua antrenamentul numai în aer liber. Până atunci clădirea principală ne este categorit interzisă *atât ziua cât şi noaptea.*

Oamenii dădură din cap şi Barrabas continuă:

— Aţi fost aleşi pe baza competenţelor pe care le aveţi în domeniile cele mai diferite. Fiecare dintre voi e expert în una sau mai multe discipline şi îi va învăţa pe ceilalţi ceea ce ştie. Veţi fi deci rând pe rând elevi şi profesori. Vieţile voastre depind de coeziunea şi cooperarea dintre voi. Micile dispute personale şi rivalităţile n-au ce să caute aici. Nu poate fi

vorba să se rişte viaţa vreunuia dintre voi din cauza unor căcănării... pardon, probleme personale.

Leona surâse, dar Barrabas nu se opri.

— Când veţi pleca de-aici, toţi veţi fi nişte soldaţi mai bine formaţi şi mai bine pregătiţi decât orice soldat din armata americană. Iar în armata noastră nu există ierarhie. Toţi aveţi acelaşi rang şi eu sunt generalul vostru. Acum aştept întrebări.

— Ştie cineva în ce scârbă de ţară o să ne batem? întrebă imediat Wiley Boone.

— Veţi afla toate detaliile la momentul potrivit. Totuşi trebui să ştiţi încă de acum că vom lupta în junglă. În consecinţă, în afară de mine, Hayes este specialistul nostru în acest domeniu. Nu numai că a fost acolo, dar a şi luptat în acel loc.

Toate privirile se îndreptară spre Hayes. Negrul părea că inspiră brusc tuturor cel mai mare respect. Barrabas continuă:

— Ascultaţi cu atenţie tot ce vă va spune. Asta ar putea să vă salvze pielea la o adică. Alte întrebări?

Billy II se ridică imediat:

— Mda, colonele. Ce arme vom avea?

— În principal arme uşoare. Nici tunuri şi nici mortiere. Veţi avea puşti de asalt Armalites AR-15. Sunt deosebit de uşoare pentru că sunt fabricate din aluminiu şi fibră de sticlă. Muniţia e de calibru 223 ca pentru armele M-16, cu o viteză iniţială de 956 m/sec, atât în regim de tir automat ca şi foc cu foc. Deci armele astea sunt perfecte pentru mobilitatea pe care ne-o dorim. Veţi mai avea şi arme Mauser, iar unora dintre voi le vor fi încredinţate lansatoare de grenade M-79. Pentru restul, vom vorbi mai târziu. Voi lipsi câteva zile pentru a mă ocupa de aprovizionarea cu materiale. O'Toole

va lua conducerea echipei până la întoarcerea mea. Între timp, aştept de la voi un antrenament cât se poate de serios. Alte întrebări?

De data asta nu mai răspunse nimeni şi Barrabas se adresă lui O'Toole:

— Liam, ţi-i dau în grijă.

— O.K., toată lumea afară! răcni el.

Urmă imediat busculada.

O'Toole se întoarse spre Barrabas:

— Nu înţeleg povestea asta cu femeiuşca printre noi, colonele.

— Drept să-ţi spun, nici eu, dar...

— Scuzaţi-mă.

Cei doi bărbaţi se întoarseră imediat. Leona Hatton nu ieşise împreună cu ceilalţi. Ea îi măsură cu privirea din cap până în picioare înainte de a spune:

— Daţi-mi voie să precizez anumite lucruri, domnilor. E adevărat că sunt o femeie, dar asta nu înseamnă că sunt o păpuşă de ceară. Nu sunt fragilă, nici moral, nici fizic, şi cred că veţi descoperi curând că sunt cât se poate de capabilă să urmez regimul oamenilor voştri. Dacă vă e teamă că voi stârni panică, aşteptaţi şi veţi vedea. Pot să vă garantez că în câteva zile mă vor respecta şi chiar vor uita că sunt femeie. În sfârşit, trebuie să vă mai spun că am treizeci şi unu de ani, am fost căsătorită, iar de poveşti de dragoste şi aventuri sunt sătulă.

După care, tânăra femeie schiţă un zâmbet maliţios, le întoarse spatele şi ieşi din încăpere.

— Măi, să fie! zise O'Toole.

— Mda, suspină Barrabas. Dar eu cred că poţi conta pe ea, Liam. Chiar şi în situaţii dure.

Capitolul 7

Barrabas debarcă la Shinnon, în Irlanda, şi de acolo luă un avion al companiei aeriene KLM direct până la aeroportul Schiopl din Olanda. Apoi, autobuzul care făcea legătura cu Amsterdamul îl lăsă în faţa hotelului Amstel. Era puţin trecut de orele şase.

Luă două camere la hotel. Una pentru el pe numele Carstairs şi alta vecină cu a lui pentru un anume Harrison care trebuia să sosească mai târziu.

Nu era deloc îngrijorat că la ora aceea birourile erau închise. Traficanţii de arme lucrează douăzeci şi patru de ore în douăzeci şi patru.

Dădu un telefon, lăsă un mesaj şi aşteptă răbdător să fie sunat, contemplând prin fereastră fluviul maiestuos care traversa oraşul. Dar gândul lui era în altă parte. Avea îndoieli asupra alegerii pe care o făcuse Jessup.

Ticălos de cea mai joasă speţă, Simon Brookler vindea orice oricui. Îi furnizase arme şi informaţii lui Heiss? Dar chiar era adevărat că Heiss trăia?

Telefonul sună în spatele lui. Barrabas îl lăsă să sune de trei ori apoi ridică receptorul.

— Da?

— Am înţeles că vă aflaţi aici în călătorie de afaceri şi că sunteţi în căutarea unor porţelanuri vechi, de mare valoare,

ca să spun aşa.

— De Delft, ca să fiu mai precis. În special vaze de un model foarte rar. Societatea mea, Carstairs Limited, v-a contactat deja.

— Într-adevăr. Unde puteţi fi găsit, domnule Carstairs, pe perioada şederii dumnevoastră la Amsterdam?

— Aici, la hotelul Amstel... camera 400.

— Sunt ocupat până pe la miezul nopţii.

— Ora îmi convine de minune.

Interlocutorul lui închise. Barrabas aşteptă câteva clipe înainte de a cere centralei alt număr.

— Alo?

Vocea joasă, melodioasă şi caldă, îi provocă imediat lui Barrabas un val copleşitor de amintiri.

— Alo?... Cine e la telefon?

— Visez să ascult muzică de Chopin în compania unei doamne frumoase şi a unei sticle de vin bun.

Auzi o exclamaţie înăbuşită apoi vocea abia se mai auzi:

— Nile, tu eşti?

— Pariez că eşti mai tânără şi mai frumoasă ca niciodată, Erika?

— Dumnezeule! Credeam că ai murit. Unde eşti?

— La Amstel.

— Peste o jumătate de oră sunt acolo.

— Nu, vin eu la tine.

— Credeam că ai murit, zise ea încă o dată suspinând.

— Sunt acolo peste o jumătate de oră.

Barrabas făcu un duş, îmbrăcă un costum purtat şi foarte obişnuit şi ieşi din hotel pe uşa furnizorilor. Cu siguranţă că Brookler îşi postase deja unul din oameni în holul hotelului ca să vadă cu cine are de-a face şi ca să poată hotărî cum era mai bine să acţioneze.

*
* *

Erika Dyskrtra locuia la Begijne Hol, un cartier de case vechi din secolul al XVIII-lea renovate, calm şi discret, foarte aproape de zgomotoasa Kalverstraat, centrul elegant al oraşului. Vecinii Erikăi nu erau decât nişte doamne bătrâne al căror păr ar fi albit şi mai mult dacă ar fi cunoscut adevărul despre Erika. Căci femeia foarte frumoasă şi încă tânără care ducea o viaţă liniştită şi retrasă în acel cartier de pensionari, condusese pe vremuri una dintre cele mai importante reţele de contrabandă din Europa.

Barrabas luă un troleibuz până la Begijnensteeg şi se îndreptă pe jos spre capătul străzii. Trecu de o portiţă acoperită de glicine şi pătrunse într-o curte pătrată înconjurată de case joase pe care timpul părea să le fi uitat de multă vreme.

Nu era nevoie să se uite la numerele de deasupra uşilor. Barrabas cunoştea perfect casa şi prea bine pe Erika ca să sune la intrare. Dăcu ocol căsuţelor, deschise o portiţă din fier forjat şi se strecură într-o grădiniţă.

Ca şi altădată, după cum îşi amintea foarte bine, uşa din spate nu era încuiată. Barrabas urcă fără zgomot scara îngustă care ducea în holul de la intrare.

Voia să-i facă o surpriză, dar probabil că i-a simţit prezenţa căci apăru imediat dintr-o cameră şi veni spre el cu un zâmbet strălucitor.

Purta o pereche de pantaloni strâmţi din mătase şi o cămaşă de voal legată neglijent sub piept. Pantalonii îi scoteau în evidenţă formele frumos rotunjite iar cămaşa era aproape transparentă.

Mergea cu graţia unei dansatoare şi supleţea unei mari

feline. Chiar şi ochii ei verzi şi migdalaţi aminteau puţin de ghepard când se cuibări fără o vorbă în braţele lui Barrabas, copleşindu-l cu sărutul ei plin de căldură, senzualitate şi promisiuni...

Apoi Erika îşi desprinse buzele de gura lui şi deschise ochii.

— Credeam că n-am să te mai văd niciodată, şopti ea.

— Dar doreai să mă vezi?

Ea lăsă capul în jos şi dădu încet din umeri.

— Cred că mă cunoşti.

Barrabas încuviinţă clătinând din cap şi zise:

— Mă aflu aici şi pentru afaceri. Fratele tău mai lucrează din când în când?

— Pentru tine şi pentru un preţ rezonabil, sunt convinsă că ar accepta. De cât timp dispui în seara asta?

Barrabas zâmbi şi o trase la pieptul lui.

— Destul.

Se sărutară din nou şi mâna lui Barrabas desfăcu nodul cămăşii.

— Să mergem în dormitor, şopti ea.

Barrabas o luă în braţe şi i se păru uşoară ca un fulg în timp ce o ducea până pe pat.

*
* *

Leona Hatton rezista, dar nu chiar atât de bine pe cât ar fi crezut. Nu luase în calcul zelul îndârjit al irlandezului Liam O'Toole.

Prima dimineaţă a început cu un marş de cincisprezece kilometri în pas alergător pe terenul cel mai accidentat pe care îl găsise Liam. După o pauză de picnic urmase o oră de cursă

cu obstacole şi apoi un alt marş în pas alergător pe aceeaşi distanţă de cincisprezece kilometri pentru întoarcerea la fermă.

Şi asta, bineînţeles, ducând fiecare în spate un bagaj improvizat de cincisprezece kilograme.

Pe la mijlocul după-amiezii, Leona începu să gâfâie. În schimb bărbaţii păreau la fel de proaspeţi şi de dispuşi ca la început. Era clar că toată viaţa se menţinuseră într-o condiţie fizică excelentă. Tot aşa crezuse şi Leona despre ea, dar acum constata că are muşchi care o dor.

Nu-şi mai simţea picioarele iar bretelele care îi ţineau bagajul în spate îi smulgeau pielea.

Urcând panta abruptă a unei coline, Leona începu să piardă teren. Când închidea ochii, totul devenea roşu. Strânse din dinţi şi se forţă să-i ţină deschişi.

— O mână de ajutor, doamnă?

Transpirând, gâfâind, Leona îşi concentra toată atenţia pentru a reuşi să se deplaseze mai departe.

— Eşti... eşti...

— Wiley Drew Boone, doamnă. Un adevărat gentleman din vechiul Sud care nu suportă să vadă o doamnă drăguţă lipsită de ajutor.

Tocmai se pregătea s-o debaraseze de greutate când Liam răcni din capătul coloanei:

— Ce problemă ai, Boone?

— Îi dau o mână de ajutor doamnei.

— Las-o baltă.

— Îmi pare rău, doamnă.

— Nu e nici o nenorocire. Mă voi descurca... chiar dacă picioarele refuză să mă mai ducă, tot am să-i arăt eu ticălosului ăsta!

Wiley dădu din cap zâmbind:

— Te cred, doamnă.

Şi, din câţiva paşi mari, prinse din urmă coloana.

După o jumătate de oră, Leona trebui să admită că intransigentul irlandez avea totuşi o fărâmă de inimă căci ordonă o pauză de câteva minute. Se alătură clătinându-se coloanei aflată la cincizeci de metri înaintea ei şi se lăsă să cadă, epuizată, lângă un copac. Apoi scoase o ploscă cu apă şi o goli dintre-o răsuflare.

— Chiar eşti medic?

Dădu din cap şi îl zări pe Claude Hayes, negrul taciturn, stând pe vine lângă ea.

— Da, sunt medic, răspunse ea.

— În acest caz ar trebui să ştii că nu trebuie să bei apă după un efort foarte mare. Te va durea burta şi mâine...

— Adică vrei să spui că mâine o s-o luăm de la capăt?

Hayes schiţă un zâmbet imperceptibil şi răspunse:

— Mâine s-ar putea să mergem pe jos douăzeci şi cinci de kilometri. Umpleţi plosca cu ceai foarte îndulcit. Până atunci, ia asta.

Hayes îi întinse un pachetel înfăşurat în celofan pe care ea îl examină cu atenţie înainte de a întreba:

— Ce ai aici?

— Pastile de glucoză. Ronţăie-le. Te vor ajuta.

Apoi Hayes se ridică şi se duse alături de ceilalţi.

— O.K.! răcni Liam aproape imediat. Toată lumea în picioare şi alergare uşoară ultimii şapte kilometri!

Apropierea timidă a lui Hayes spărsese gheaţa căci, în ora următoare, toţi se apropiară pe rând de Leona fără nici o reţinere şi se prezentară.

— Starfoot. William Starfoot II, dar toată lumea îmi zice Billy II.

— Eşti un indian navajo?

— Mda, doamnă. Cum ai...

— Am fost medic voluntar într-o rezervaţie indiană când nu prea se găsea aşa ceva.

El îşi încetini înaintarea pentru ca ea să-l poată urma şi zise cu glas scăzut:

— Ce-ar fi să schimbi locul bretelelor? Trece-le după talie şi încrucişează-le între... în fine...

— Între sâni? Haide, Billy, ştim amândoi că am doi sâni proeminenţi în loc de un piept plat şi păros.

Billy zâmbi cu toată gura.

— Mda, e adevărat, mormăi el.

Atmosfera dintre ei se destinse imediat.

Lopez i se adresă tinerei femei în spaniolă şi fu de-a dreptul entuziasmat când ea îi răspunse în aceeaşi limbă.

— Să-ţi spun o chestie, doctore, continuă el. Încălţările astea mari din piele pe care le porţi sunt impecabile când sări cu paraşuta, dar pentru o cursă ca cea de azi devin grele ca plumbul şi te obosesc inutil.

Leona se uită la încălţările celorlalţi şi văzu că toţi aveau bascheţi sau tenişi.

— Mulţumesc pentru sfat, Lopez.

— Cu plăcere, doctore. Cu puţin noroc, poate fac rost de o maladie diplomatică înainte de plecare, ca să-ţi dau puţin de lucru.

Când se întoarse la fermă, Leona nu mai voia decât trei lucruri: o baie caldă, un pahar mare cu o băutură rece şi douăsprezece ore de somn într-un pat confortabil.

Dar Liam zise imediat:

— O să tragem la sorţi cine se ocupă de masa din seara asta. Apoi o jumătate de oră pentru halit după care Hayes ne va explica tehnicile de supravieţuire în junglă.

Leona reuşise să facă baia şi să-şi bea paharul când se alătură grupului din jurul focului de tabără.

Tragerea la sorţi îl desemnase bucătar pe Al Chen, care pregătise fasole cu carne de oaie şi păstrase o porţie mare pentru tânăra femeie.

— Mănâncă, îi zise el. Nu e prea grozav, dar ţine de foame.

În realitate era însă de-a dreptul delicios.

— Nu eşti obligată să asişti la instruirea care urmează, doctore, îi zise O'Toole puţin mai târziu.

— Prefer totuşi să rămân, răspunse ea. Am impresia că supravieţuirea sub toate formele e absolut indispensabilă!

*

* *

La unsprezece şi jumătate fix, Barrabas se strecura în camera lui la fel cum plecase. Lăsă uşor întredeschisă uşa camerei 400, apoi pătrunse în camera 402 — cea a domnului Harrison — pe uşa dintre ele.

Instală un scaun pe micul culoar de la intrare, îşi turnă rachiu de ienupăr într-un pahar şi aprinse un trabuc.

Acum putea să aştepte. Prin uşa uşor întredeschisă care dădea spre culoar supraveghea ascensorul.

Barrabas îşi termină cel de al doilea pahar de alcool în momentul în care o siluetă înaltă, slabă şi adusă de spate ieşi din ascensor.

Brookler se îndreptă direct spre camera 400 şi uşa se deschise imediat ce o atinse cu degetele. Tipul reacţionă imediat, băgând mâna sub haină, la subsuoara stângă, apoi intră cu prudenţă în cameră.

Barrabas deschise larg uşa dintre cameră şi-l strigă pe nume pe noul venit.

Capul lui de mort cu ochii negri adânc înfundaţi în orbite

se ivi imediat în cadrul uşii şi zâmbetul îi apăru pe buzele subţiri.

— Barrabas! credeam că ai tras ultimul cartuş în America de Sud, zise el.

— O glumă proastă, nimic mai mult. Hai aici, Simon.

Brookler închise în urma lui uşa de comunicare şi intră în camera 402.

— Nu era nevoie de tot circul ăsta, Nile. Amândoi suntem oameni de afaceri respectabili.

— Bei un păhărel? îl întrebă Barrabas arătându-i sticla de rachiu de ienupăr.

Brookler refuză şi-şi trecu mâna osoasă peste burta inexistentă înainte de a explica:

— Nu mai beau. Probabil că din cauza vârstei şi a grijilor.

— Se aude totuşi că afacerile sunt înfloritoare.

— Exact, dar mai ales pentru ăia mari. Ăilalţi mici, ca mine... asta e...

Nu-şi termină fraza şi se lăsă să cadă în unul dintre fotolii.

— Ce pot să fac pentru tine?

Barrabas se aşeză în faţa lui şi-i întinse trei foi dactilografiate spunându-i:

— Pregătesc un mic război.

Brookler citi cu jumătate de glas cele trei foi. Barrabas ştia că în felul ăsta memora.

— Patruzeci de arme AR-15, patruzeci de combinezoane verzi de camuflaj cu harnaşament complet, şase 79, patruzeci de pistoale... chiar vrei să fie Mauser?

Barrabas dădu afirmativ din cap.

— S-ar zice că e vorba de o operaţiune în junglă. Africa occidentală se debarasează de o sumedenie de puşti de asalt belgiene. Aş putea să ţi le obţin la un preţ acceptabil.

Barrabas scutură din cap.

— Nu, vreau Armalites.

Bărbatul cu cap de mort dădu din umeri cu resemnare:

— La urma urmelor, sunt banii tăi. Peste o săptămână. E bine?

— Nu. Poimâine.

— E nevoie de oarecare timp, Nile. Furnizorii mei...

— Poţi sau nu poţi?

— Va trebui să pot. Şi de transport mă ocup tot eu?

— Nu. Am oamenii mei. Vreau să împart livrarea în două. Prima aici şi cealaltă prin Hadege, la Tanger... Sper că mai lucrează?

Brookler zâmbi din nou.

— Mai lucrează... Dar... dar dacă mergi în junglă, aş putea să-ţi livrez marfa direct pe coastă sau în... Zanzibar, Dar es Salaam, sau oriunde în Mozambic.

Barrabas îşi reţinu cu mare greutate un zâmbet satisfăcut. Brookler îşi dădea toată osteneala ca să-l tragă de limbă!

— Nu cred că ţi-am spus că războiul meu e în Africa orientală. Mai e junglă şi în Angola, în Guineea şi în alte ţări.

— Adevărat, dar pe unde ai spus tu e linişte în momentul de faţă. Ciad, Uganda, Kaliba... aici se întâmplă acum tot felul de lucruri.

Barrabas schimbă subiectul abordând problema banilor.

— Mâine voi vira în contul tău jumătate din sumă iar cealaltă jumătate după livrarea aici şi după telegrama de la Hadege care îmi va anunţa că totul a mers bine. Îmi închipui că vrei totul în diamante.

Brookler se ridică fără să răspundă.

— Perfect. Sună mâine dimineaţă la acelaşi număr şi-am să-ţi comunic cifra.

Se îndreptă spre uşă şi deodată se opri brusc:

— Presupun că n-ai nevoie de certificat de destinație?

Aruncase săgeata otrăvită. Adevărul era că un certificat de destinație eliberat de o țară „înțelegătoare", prin care se asigura că armele nu vor fi niciodată reexpediate, evita orice probleme de vamă în timpul transportului. Refuzând acest certificat, Barrabas îi mărturisea în mod implicit lui Brookler că acționa fără nici o acoperire din partea guvernului său sau a altui guvern și că aceste arme trebuiau să fie transportate prin rețelele obișnuite ale contrabandei.

Chestia asta era destul de periculoasă cu un ticălos ca Brookler.

— Poate că voi avea nevoie de un certificat pentru livrarea la Tanger, dar mă voi ocupa chiar eu de asta, răspunse Barrabas.

Brookler plecă și Barrabas reveni în camera 400. Își puse imediat cele două costume unul peste altul și umplu buzunarele cu lucrurile de toaletă și alte mărunțișuri rămase în geanta lui de voiaj. Puse în geantă destui bani olandezi pentru a acoperi costul celor două camere. Și se pregăti să plece definitiv, dar fără să treacă pe la recepție.

Telefonul sună în momentul în care punea geanta de voiaj sub pat.

— Da?

Era Erika.

— Știi unde e Lido?

— Cred că da... de cealaltă parte a grădinilor Operei?

— Exact. Gunther va fi acolo peste o oră.

— Mulțumesc. Te-ar deranja dacă m-ai avea invitat pentru următoarele câteva nopți?

— Tare îmi era teamă că n-ai să-mi ceri asta!

*

* *

Epuizată, atât moral cât și fizic, Leona murea de somn. Ar fi putut să doarmă în plin bombardament, cu atât mai mult în timpul unei expuneri despre metodele de supraviețuire în junglă...

Totuși se înșela. Pe măsură ce Claude vorbea, atenția ei devenea din ce în ce mai trează. Și nu numai ei i se întâmpla asta. Toți ceilalți îl ascultau pe negru cu cel mai mare interes.

Hayes își începu expunerea cu tema „a ucide sau a muri, o problemă de rapiditate", pe care o dezvoltă punând accentul pe particularitățile luptelor în jungla din Africa.

Din când în când, unul dintre ei punea o întrebare sau cerea o explicație mai amplă despre o anumită problemă precisă. Toți păreau că acceptă ideea morții — a lor sau a celuilalt — cu o detașare care o stupefie pe Leona.

Nu lipsiră nici comentariile ironice, până când Liam răcni:

— Destul!

Atunci Hayes continuă:

— Când ai terminat proviziile, trebuie să te mulțumești cu ce găsești: rădăcini, banane, uneori câteva fructe dacă te afli în apropierea unui râu. Uneori ajungi să mănânci șobolani și chiar șopârle. Mărturisesc că nu e deloc grozav, dar în unele cazuri e mai bine așa decât să crăpi de foame.

După aceea desfăcu un fel de balot.

— Iată un combinezon de camufaj. Vom avea fiecare câte trei. Când vă schimbați, îl aruncați pe cel pe care l-ați purtat. Este inutil să-l mai puneți în bagaje. Din cauza umidității, combinezonul va mucegăi și va putrezi restul lucrurilor. În sfârșit, purtați toți tenișii, termină el aruncând spre Leona o privire complice.

— Aceste sfaturi nu se adresează, firește, doctorului Hatton, pentru că nu va fi cu noi decât pe durata

antrenamentului.

Urmă o tăcere jenantă și toate privirile se îndreptară spre Leona. Tânăra femeie afișa o expresie complet detașată și în orice caz indescifrabilă. După câteva clipe își reîndreptă atenția spre Claude și zise zâmbind:

— Am văzut că bagajele noastre conțin o trusă cu o cruce roșie pe ea. Aș dori să știu ce are înăuntru.

Claude, de obicei nepăsător, zâmbi și el și continuă:

— Dați-mi voie să enumăr doar câteva din maladiile cele mai curente pe care le poți contracta în junglă. E vorba de lepră, febra tifoidă, febra galbenă, malaria, hepatita virală... și altele. Înainte de a pleca, toți veți fi vaccinați, dar vaccinurile nu prind totdeauna, adăugă el privind cu subînțeles spre Leona care dădu din cap.

Hayes făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— De aici necesitatea acestei truse de urgență. Ea conține medicamente precum Halazon, folosit împotriva amibelor care se găsesc în apă; Daraprim, folosit împotriva malariei, etc. Nu ezitați să luați aceste pastile cu regularitate. În junglă ca și oriunde în altă parte, boala e mai bine s-o previ decât s-o vindeci. Tot în trusă veți mai găsi antibiotice și diferite seruri împotiva înțepăturilor de insecte, a mușcăturii de șarpe și a altor bucurii ale vieții din junglă.

Se întrerupse un moment și se uită pe rând la toți înainte de a continua:

— În schimb, nu veți găsi în bagajul vostru nici un ser antiglonț. Dacă sunteți răniți și pierdeți sânge, nu se poate face transfuzie... Deci e moarte sigură...

Această ultimă remarcă, în loc să fie ca un duș rece pentru cei de față, provocă tot felul de comentarii:

— Fir-ar să fie, du-ne înapoi în Vietnam!

— De vină sunt numai scârbele de țevi! Calibrele sunt

mereu mai mari. Dacă te alegi cu un glonț în braț, ești sigur că trebuie să-ți amputezi și piciorul!

— Roagă-te la cer, Nanos, să nu-ți nimerească puța. Ca să ai cu ce să-ți câștigi existența!

Liam îi lăsă câteva minute să se defuleze, apoi îi opri brusc:

— Mâine la cinci scularea. Alergare pe coline toată dimineața. După amiază, luptă corp la corp și cu arme ușoare.

Când se reîntoarse în camera ei, Leona nu mai știa ce să facă. Liam avea o bănuială, la fel și Barrabas. Trebuia să le spună adevărul?

Hotărî totuși să păstreze tăcerea. La urma urmelor, Jessup trebuie să explice adevăratul motiv al prezenței sale printre mercenari. El o angajase. Așa că va urma întocmai ordinele lui.

În seara aceea adormi gândindu-se la noii ei colegi. De a doua zi trebuia să-și dea toată osteneala pentru a lega cu ei o camaraderie sinceră spre a-i face să uite că era femeie... Da, mâine... În seara asta era cumplit de obosită...

*

* *

Clienții care se înghesuiau la Lido erau tinerii, majoritatea hippi. Vârsta, prestanța și aerul lui autoritar îl făcu pe barman să-l servească imedit. Barrabas luă paharul în mână, o porni printre mese și în cele din urmă îl găsi.

Foarte înalt, foarte blond, Gunther era la fel de frumos ca și sora lui. Stătea la o masă împreună cu un individ mai scurt și foarte brunet și părea total indiferent la tot ce se petrecea în jurul său. Dar Barrabas știa că-l zărise.

Când cei doi bărbați părăsiră masa și se îndreptară spre o ușă din fundul sălii, Barrabas așteptă câteva minute înainte

de a-i imita.

O scară îngustă şi prost luminată ducea la o uşă. Barrabas o deschise fără să bată şi imediat fu cuprins de două braţe care aproape că-l ridicară de la podea.

— Prietenul meu! Vechiul meu prieten! exclamă Gunther. Am crezut că ai murit!

— Cad mereu în picioare, zise Barrabas zâmbind.

— Stai jos şi lasă naibii poşirca asta, adăugă el aruncând o privire spre paharul lui Barrabas. Am votcă adevărată!

Gunther umplu două pahare cu votcă şi cei doi prieteni ciocniră. Barrabas se uită apoi la individul care încă nu pronunţase nici un cuvânt.

— Ţi-l prezint pe Pépé, garda mea de corp, îl anunţă imediat Gunther pe un ton jovial. Poţi vorbi în faţa lui.

Goliră paharele şi Gunther le umplu din nou înainte de a întreba:

— Îţi place crâşma mea?

— Acest local îţi aparţine?

— La naiba! exclamă Gunther râzând. Trebuie să spăl banii pe care-i câştig la negru.

Se aşeză într-un fotoliu şi deveni imediat foarte serios.

— Erika mi-a spus că ai reluat serviciul.

— Exact. Nu ştiu să fac altceva.

— Asta e o idioţenie! Ai tendinţe sinucigaşe? De ce pleci iar la război, Nile? Ai face mai bine să lucrezi cu mine. Dacă ne-am asocia, am deveni bogaţi, am bea pe rupte... şi pe urmă, sora mea e topită după tine. Ce-ţi trebuie mai mult?

— Sunt dator cu un serviciu unui prieten, răspunse domol Barrabas. Mai există amicul tău „zburător"?

— Te referi la Zelzig? Da. Acum are două „păsări". Una a transformat-o în lupanar zburător, cu dormitor, salon, sală de baie şi toate celelalte. Plimbă boşii. De ce mă întrebi? Ai

chef de o coţăială la trei mii de metri altitudine?

— Nu, dar am nişte chestii de recuperat şi de livrat. Şi după încăierare voi avea nevoie de una din „păsări".

— Dacă le închiriezi tot timpul e destul de scump. Pentru cât timp îţi trebuie?

— Aproape cincisprezece zile?

Gunther îi spuse preţul pe zi şi Barrabas se încruntă puţin.

— Ai adăugat la preţul ăsta şi cei douăzeci şi cinci la sută ai tăi?

— Hei! Doar n-am să înşel un vechi prieten.

— Bine, s-a făcut.

— S-ar părea că războiul tău e destul de rentabil, murmură Gunther în ochi cu o strălucire ciudată.

— Mda, destul, admise Barrabas, dar şi destul de nasol.

Scoase din buzunarul hainei două hărţi pe care le întinse pe masa din faţa lui.

— Jucăriile se vor afla pe o barjă care va coborî canalul. Vor fi ascunse într-o încărcătură oficială şi legală de porţelan de Delft. Tu trebuie să le scoţi din ambarcaţiune şi să le însoţeşti până la Ostende. Ţi-ai păstrat omul de legătură belgian?

Gunther dădu din umeri.

— Păi cum, la aşa ceva nu se poate renunţa! Vrei să-şi ia zborul la Bruges?

— Exact. Astea sunt coordonatele punctului de intercepţie, inclusiv data şi ora.

În timp ce vorbea, Barrabas indica pe hartă un loc încercuit cu roşu, nu departe de insula Ibiza. Trecu apoi la a doua hartă şi continuă:

— Zelzig o şterge apoi la Casablanca. Al doilea transport va sosi la Tanger. Iată punctul de destinaţie.

— Africa orientală?

— Nu poate omul să-ţi ascundă nimic. Pasărea zboară până la Kaluba şi rămâne acolo. Tu şi Zelzig o ştergeţi cu un avion de linie.

— Pare floare la ureche, frăţioare! Şi când pornim?

— Poimâine.

Gunther se ridică:

— Vrei o hippi pentru seara asta? Cunosc vreo două care se spală.

— Mulţumesc, locuiesc la Erika.

— Perfect. Pépé o să te conducă.

Gunther nu minţise când îi spusese că Pépé nu era vorbăreţ. Garda de corp a lui Ghunter nu scoase nici o vorbă până la Begijne Hof.

*
* *

Erika pregătise cina pentru Barrabas şi îl aştepta într-un neglijeu provocator. Totuşi, după ce înghiţi câte ceva, Barrabas se simţi doborât de oboseală. Îşi simţi pleoapele ca de plumb şi abia mai putea să-şi ţină capul sus.

Erika îi zâmbi.

— Nu pari în stare să onorezi specialitatea casei în seara asta.

— Ai dreptate, sunt frânt.

— Hai atunci!

O urmă în sala de baie şi, când ea îşi părăsi neglijeul ca să dea drumul la apă, Barrabas încercă să se convingă că era destul să vrei ca să poţi.

O clipă crezu că va reuşi când simţi mâinile ei mângâietoare dezbrăcându-l. Dar ea îi şopti:

— Eşti foarte obosit...

Tânăra femeie intră în cadă împreună cu el şi îl săpuni zdravăn. Barrabas nu era în stare să se mişte.

După aceea ea îl ajută să iasă din apă, îl şterse cu un cearceaf de baie şi îl duse în dormitor.

După câteva momente, chiar înainte de a adormi, Barrabas zise:

— Ora cinci.

— Ce?

— Trezeşte-mă la cinci. Am un avion la şase şi jumătate.

— Unde te duci?

— La Geneva.

Ea se gândi o clipă, apoi îl întrebă cu blândeţe:

— Pot să vin cu tine?

Dar Barrabas dormea dus.

Capitolul 8

Carstairs Limited era solidă în materie de finanţe. Bancherii din Geneva operară imediat transferul de fonduri şi îl asigurară pe Barrabas că respectivul lor corespondent de la Amsterdam îi va onora „scrisoarea de comandă" chiar mai înainte de întoarcerea lui.

Înainte de a se întoarce la aeroport, Barrabas făcu o vizită unuia dintre vechii lui prieteni, avocatul şi omul lui de afaceri, Hermann Heinzmuller.

— Hermann, eşti un geniu al finanţelor!

— De asta mă şi plăteşti, răspunse bătrânul domn cu părul alb pe un ton ursuz. Aceste investiţii au făcut din tine un om bogat. De ce nu renunţi la meseria asta murdară?

— Poate... într-o zi... Până atunci îmbogăţeşte-mă mai departe.

— Au rămas aceeaşi beneficiari... în caz că....

Barrabas clătină din cap şi adăugă:

— Iată procurele şi împuternicirile semnate de cele nouă persoane despre care ţi-am vorbit. În dosar vei găsi adresele lor bancare precum şi numerele de cont. În dimineaţa asta le-am virat banii.

Bătrânul răsfoi dosarul suspinând.

— În fine... să admitem că e şi asta o meserie ca oricare alta.

— Exact, Hermann. O meserie, nimic mai mult.

În avionul care îl ducea înapoi la Amsterdam, Barrabas comandă un whisky. Se simţea senin ca un om care efectuase o treime dintr-o treabă făcută cu conştiinciozitate. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, Erika devenea o femeie bogată, foarte, foarte bogată.

Imediat ce sosi îl sună pe Brookler:

— Treaba pentru Tanger e aranjată, îl anunţă traficantul. Marfa va fi gata mâine dimineaţă. Vom putea s-o verificăm.

— O vom face în momentul schimbului. Mâine seară la orele opt. E bine?

— Perfect. Pe mâine.

Ajunse la Amsterdam cu taxiul şi-şi petrecu restul zilei cu Gunther şi taciturnul Pépé. La şapte seara totul era pregătit şi organizat, inclusiv diamantele pentru Brookler şi florinii pentru Zelzig.

Barrabas o sună pe Erika.

— Am închiriat o maşină. Ce-ar fi să cinăm la Alkmaar?

— Dacă nu ne limităm numai la asta...

— Vei putea să-ţi dai frâu liber tuturor fantasmelor!

*

* *

— Totuşi nu la facultatea de medicină a învăţat chestiile astea, zise Vince Biondi suspinând.

Îşi masa umărul drept uitându-se la doctorul Hatton cum îl scutura pe Alex Nanos ca pe un sac de cartofi.

— Cred că ai dreptate, admise Liam. Am impresia că doctorul nostru ţine câţiva aşi în mânecă.

Pe ringul improvizat, Nanos zise gâfâind:

— Doamnă, dacă mai continui, n-o să mai fiu atent ce fac cu mâinile!

— Haide, Alex, te rog, răspunse Leona respirând în voie.

După care eschivă o lovitură de pumn a grecului, îl izbi zdravăn cu umărul în coaste şi reuşi să-l apuce de partea dintre picioare a pantalonilor şi să-l arunce fără prea mare greutate peste spate.

Nanos căzu pe podea cu un zgomot înăbuşit, dar Leona era deja călare pe el căutându-i vena jugulară.

O'Toole fluieră pauza în momentul în care Nanos îşi pierdea cunoştinţa.

Leona se comportase remarcabil toată ziua.

Dimineaţă parcursese cei douăzeci de kilometri fără să gâfâie, apoi îşi uluise camarazii demontând şi remontând o puşcă M-16 şi un pistol Mauser într-un timp record. În fine, la antrenamentul de tir, tânăra femeie îi bătuse pe toţi mercenarii, cu excepţia celor doi experţi: Billy II şi O'Toole.

Cei douăzeci de kilometri parcurşi dimineaţă o solicitaseră foarte mult, dar recuperase la luptele corp la corp.

Numai Al Chen se dovedise net superior.

O'Toole îl trase pe chinez mai la o parte.

— După părerea ta, Chen, a urmat un antrenament special?

— Antrenament nu e cuvântul potrivit, răspunse el. Cred că are nivelul doi sau trei de centură neagră. Cu alte cuvinte, e o specialistă.

— Mda, mda, bănuiam eu, zise O'Toole suspinând. Bun. Tragem la sorţi bucătarul din seara asta. La masă avem pui!

În noaptea aceea, mult mai târziu, Liam se hotărî să-şi încalce propriile ordine şi să se îndreptă spre casă atras parcă de un magnet invizibil.

— Ce surpriză, Liam! exclamă Leona. Intră!

În salon ardea un foc zdravăn.

Leona purta o rochie albă, destul de mulată pe corp, şi

Liam se simţi imediat stingherit.

— Bei ceva? propuse cu amabilitate tânăra femeie. Am whisky irlandez.

— Nu te refuz.

O aşteptă să se îndrepte spre dulapul cu băuturi şi zise:

— Nu eşti numai medic, nu-i aşa?

Leona umplu liniştită două pahare şi se apropie de irlandez.

— Nu crezi că toţi care ne aflăm aici suntem puţin mai mult decât pretindem?

Liam luă paharul pe care i-l întindea şi Leona se aşeză în faţa lui într-un fotoliu.

Tânăra femeie continuă:

— Tatăl meu mai întâi, apoi fratele şi soţul meu m-au învăţat o sumedenie de lucruri. Am vrut să fiu medic. Am reuşit. După ce mi-am luat diploma, tata mi-a cerut să intru în serviciul lui. Statutul meu de medic mi-a permis să pătrund în unele ţări în anumite momente critice şi să-mi folosesc adevărata formaţie. Am lucrat ca agent secret pentru majoritatea serviciilor de informaţii din Washington.

— Cam bănuiam eu, murmură irlandezul care, în mod ciudat, parcă părea uşurat. Dacă înţeleg eu bine, vei merge mai departe cu noi?

— Într-adevăr, admise Leona. Şi să nu-ţi faci griji, voi şti să mă descurc.

O'Toole dădu pe gât dintr-o răsuflare conţinutul paharului şi răspunse:

— Am încredere.

— Ce ştii despre misiune? îl întrebă Leona.

— Presupun că tot ce trebuie să ştiu.

— Ei bine, îţi voi spune ceva ce probabil că nu ştii. Joseph Noboctu suferă de diabet şi de tulburări cardiace.

O'Toole digeră lent această veste. După un moment de tăcere, Leona îl întrebă:

— La ce te gândeşti?

— Cred că drăguţul nostru de colonel se va înfuria teribil când va afla...

*

* *

Lăzile fuseseră scrise foarte atent cu şablonul, înlocuindu-se ştampilele originale cu cuvintele: DELFT-AMSTERDAM, scris cu litere mari şi negre. Orice încercare de a ghici ce anume fusese şters era inutilă. Conţinutul lăzilor — de la arme şi până la haine, inclusiv medicamentele — fusese fabricat în tot atâtea ţări diferite şi totul fusese revândut de cel puţin zece ori înainte de a ateriza în depozitul lui Brookler.

Barrabas luă una din Armalite şi-i verifică cu minuţiozitate mecanismul. Puse arma la loc satisfăcut şi-i făcu semn lui Gunther să bată din nou în cuie capacul.

— Eşti mulţumit? întrebă Brookler.

— E bine. Ce-ai rezolvat cu artileria grea?

— Ţi-am pus calibre 60 cu câteva sute de încărcătoare pentru fiecare.

Barrabas dădu din cap şi se îndepărtă de platforma de încărcare. Primise deja confirmarea pentru livrarea de la Tanger şi se convinsese că era întocmai materialul cerut. Hadege o recepţionase de la unul dintre agenţii lui Brookler.

Barrabas scoase din servietă un săculeţ de piele şi i-l dădu lui Brookler. O clipă, capul cadaveric al traficantului păru că prinde viaţă.

Brookler scoase din buzunar o mică balanţă pliantă şi o aşeză pe o ladă goală. Apoi vărsă cu tandreţe diamantele în

palmă şi le cântări câte cinci odată.

Termină operaţiunea în mai puţin de trei minute şi vârî imediat totul în buzunare. Îi întinse mâna lui Barrabas încercând să zâmbească.

— Îţi doresc succes la război.

Barrabas se prefăcu că dă mâna cu el dar în ultimul moment nu-i prinse decât arătătorul pe care i-l răsuci cu brutalitate.

Brookler scoase un mârâit de durere şi încercă zadarnic să-şi tragă degetul. Durerea era mult prea mare şi încetă să se mai zbată.

— Am găsit un anunţ în numărul de ieri al ziarului *Herald Tribune*. Ai primit răspunsurile, Brookler?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Barrabas îi răsuci din nou degetul şi traficantul gemu iar de durere.

— Cu ce m-ai pus bine, ticălosule. Cu Vama? Cu Poliţia? Sau aveai de gând să mă denunţi în ultimul moment?

În ciuda durerii intense, Brookler schiţă din nou zâmbetul lui de mort.

— Asta face parte din meserie, Nile. O ştii la fel de bine ca şi mine.

Traficantul făcu un ultim efort să-şi tragă degetul şi Barrabas auzi osul rupându-se. Dar Brookler era liber. Făcu un salt înapoi şi scoase revolverul din buzunar.

— N-am să te lichidez aici, Barrabas. Mi-ar dăuna reputaţiei. Acum ieşi! Am stricat înţelegerea.

— Cât ţi-a dat Heiss ca să-mi faci de petrecanie?

— Mişcă, cât mai ai încă picioare să umbli!

Barrabas ştia că nu va obţine nimic mai mult. Clipi imperceptibil spre zona de umbră de dincolo de Brookler. În clipa următoare, traficantul scoase un ţipăt ascuţit şi

revolverul căzu cu zgomot pe podeaua de beton.

Brookler abia avusese timp să simtă durerea. În schimb îl vedea perfect pe Pépé care ţinea mânerul pumnalului şi lama care îi străpunsese mâna dintr-o parte în alta, ieşindu-i prin palmă cu vreo zece centimetri.

Barrabas îi făcu cu ochiul lui Pépé şi ieşi din depozit. Cele trei gărzi de corp ale lui Brookler dispăruseră. Oamenii lui Gunther încărcau ultimele lăzi în camion.

Barrabas urcă în maşina lui şi aprinse o ţigară în momentul în care lăzile erau acoperite cu o prelată.

— Ce-ai aflat? îl întrebă Erika de pe bancheta din spate.

— Sunt sigur că el a dat anunţul. Heiss ştia că venim dar nu ştie când şi crede că suntem vreo patruzeci.

După vreo zece minute Pépé urcă şi el în maşină alături de ei. Merseră mai întâi de-a lungul cheiurilor şi abia la ieşirea din port se hotărî şi Pépé, netulburatul taciturn, să spună şi el ce avea de spus.

Era prima dată când Barrabas îl auzea vorbind.

— Lăzile şase şi nouă. Bombe reglate să explodeze după douăzeci şi patru de ore.

În penumbra vehiculului, Barrabas vedea săculeţul de piele care ieşea puţin din buzunarul lui Pépé.

Simon Brookler vânduse ultimul puşcoci.

*
* *

Dora Zee, sub pavilion libanez, îşi deschise pântecele cavernos. O rampă de acces făcea legătura între cală şi chei.

Pépé încetini puţin ca să poată da înapoi, urcă rampa şi camionul dispăru în măruntaiele vasului. Enormele panouri culisante se închiseră imediat în urma lor şi după câteva

minute vasul naviga mult mai greu decât şi-ar fi închipuit în canalul Mării Nordului.

Le-au trebuit trei ore ca să străbată canalul şi o oră ca să ajungă în apele internaţionale. Vasul opri aproape imediat.

Se auziră apoi puternicele motoare Packard ale unei foste vedete de salvare. Gunther întoarse capul de la postul de pilotaj.

— Aţi avut probleme?

— Pépé a aranjat totul, răspunse Barrabas sărind în ambarcaţiune şi ajutând-o pe Erika să facă la fel.

Cu ajutorul unei mini-macarale, transferul lăzilor se dovedi o joacă de copii şi vedeta se îndreptă spre sud. Gunther reduse puţin viteza şi, împreună cu Pépé şi Barrabas, se ocupă de încărcătură. Nu le trebui multă vreme ca să găsească lăzile şase şi nouă. Deschiseră capacele şi Pépé îi făcu semn lui Barrabas să se îndepărteze.

La lumina unei lanterne ţinută de Pépé, Barrabas reprogramă detonatoarele, apoi închiseră din nou capacele.

Aruncară lăzile peste bord şi în timp ce se duceau la fund, Barrabas îi făcu semn lui Gunther să ia viteză.

Mergeau spre Ostende cu o viteză de cincizeci de noduri, destul ca să lase în urmă orice vas al pazei de coastă.

*
* *

— Probleme?

— Nimic grav, răspunse Liam. Lopez şi Nanos au şters-o într-o noapte de la fermă şi au băgat mare spaimă în toate femeile din sat.

— Mi se pare destul de normal, zise Barrabas zâmbind şi trecându-şi mâna peste ochi.

Nu mai închisese ochii de când Gunther şi Erika îl lăsaseră la aeroportul din Belgia. Luase un avion de linie spre Madrid, apoi un Cessna charter până în Majorca.

— Nici o urmare? întrebă Barrabas.

— Am rezolvat totul cu o mână de pesetas. De altfel, după câte ştiu, cele patru gagicuţe pe care le-au luat cu ei au petrecut o noapte excelentă.

— Patru?

— Au temperament, băieţii!

— Dar pe teren cum se comportă?

— La fel de bine ca şi ceilalţi. Antrenamentul ăsta mutual e o adevărată reuşită. Eu îi consider de-acum gata pregătiţi de luptă.

— Vom vedea mâine. Vorbeşte-mi de doamna doctor. N-ai avut de furcă cu ea?

Liam roti în mâini paharul cu bere pe jumătate plin, căutându-şi cuvintele.

— Fata asta e o campioană, colonele. Excelentă aproape în toate domeniile.

Barrabas dădu din cap.

— Bănuiam.

O'Toole respiră adânc şi-i povesti urmarea.

— La dracu şi la toţi dracii! bombăni Barrabas blestemându-l pe Jessup. O să mai vorbesc despre asta cu Leona. Spune-mi dacă ai găsit o ambarcaţiune?

— Da, şi încă una superbă. Proprietarul ei, un pescar, pare dispus mai curând să ne-o vândă decât să ne-o închirieze la preţul pe care i l-am propus.

— Ce i-ai spus?

— O chestie cu nişte bani care s-au dus la fund în urma unui naufragiu. Tipul este aproape convins că nu suntem întregi la minte.

— Perfect. Pe Nanos şi Boone îi iau cu mine. Acum trimite-mi-i pe Nate, Vincent şi Lopez.

Liam plecă. Barrabas se apropie de fereastră şi privi distrat tabăra în centrul căreia ardea focul matinal.

Dar Nile Barrabas se gândea la Leona Hatton. În ciuda priceperii de care dăduse dovadă, el nu şi-o putea închipui luptând în plină junglă... Era totuşi o femeie... o femeie foarte frumoasă...

Încercă să şi-o închipuie pe Erika într-o coloană luată cu asalt de cincizeci de agresori şi-şi dădu seama că scrâşnea din dinţi.

— Ne-ai chemat, colonele?

— Da, staţi jos. Nate, le voi explica şi celorlalţi după-amiază, dar mai întâi aş vrea să ştiu dacă poţi să tragi de limbă un computer pentru mine.

*

* *

Toţi trei aveau permise de liberă trecere false, dar perfect contrafăcute — o treabă superbă care purta semnătura expertului Lopez.

Cei trei bărbaţi intrară foarte siguri de ei în sediul băncii Commex-Madrid, una din cele cinci bănci de date implantate în lume, celelalte fiind situate la Londra, New York, Paris şi Bruxelles.

Barrabas spera că unul dintre computerele de la Madrid va deţine informaţiile de care avea nevoie. Nile voia să ştie ce putere de armament avea Kaluba şi la cât se ridicau „investiţiile" în străinătate autorizate de guvernul kalubian. Cu alte cuvinte, în ce măsură era vândută Kaluba puterilor străine.

Prima informaţie i-ar fi permis să ştie ce fel de artilerie

grea ar fi putut să-şi însuşească oamenii lui la faţa locului pentru a duce operaţiunea la bun sfârşit. A doua i-ar fi permis să-i ofere lui Noboctu argumente pentru discreditarea actualului guvern sub Kaluba în momentul în care fostul lider se va întoarce în insula lui.

Lopez negocie intrarea lor cu tânăra de la recepţie. Îi vorbi în castiliană şi-i agită tot timpul sub nas permisele lor.

— Trebuie să introducem programe-test pe computerul local, doamnă, declară el cu volubilitate. Unele terminale par să aibă probleme şi serviciile de întreţinere ne cer să facem aceste încercări.

Fata îi zâmbi clătinând din cap. Era clar că nu înţelegea nici o vorbă din ce-i spunea dar se lăsă îmbunată şi intră într-un birou în căutarea unei peroane competente. Lopez se aplecă spre Nate Beck.

— Cum a fost?

— Grozav. S-ar fi zis că ştii la perfecţie despre ce vorbeşti. Dar mai păstrează câteva argumente şi pentru următorul.

Următorul se dovedi mai uşor de convins decât îşi închipuia Nate. Era vorba de un tânăr cu studii în domeniul gestiunii, recent convertit la sistemele de comunicare computerizate. Se vedea bine că nu are decât o singură grijă: securitatea „marelui creier", computerul central care era legat la celelalte oraşe şi conţinea informaţii ultraconfidenţiale.

După ce se asigură că cei trei nu vor utiliza decât computerul „local", cel care nu servea decât pentru *transactions nationales*, nu se mai interesă de permisele lor şi nu sună la sediul din Londra pentru a le verifica identitatea. Îi conduse în sala computerelor.

Când intră în încăperea sterilă şi puternic luminată, Nate nu-şi putu reţine un mic zâmbet de triumf. Responsabilii centralei informatice nu făcuseră excepţie de la regulă.

Aşezaseră toate computerele în aceeaşi încăpere, toate *programele* în alta şi aşa mai departe.

Sala era formată din două aripi foarte largi. La dreapta se afla computerul local iar la stânga creierul central, cel care îl interesa pe Nate.

Făcu un semn cu capul spre Lopez şi Biondi şi o luă spre dreapta. Ghidul lor schimbă câteva cuvinte cu tânărul operator care părea că se plictiseşte cumplit, apoi plecă. Tânărul se reîntoarse la postul lui, la capătul sălii şi-şi vârî din nou nasul într-un roman poliţist.

— Ce fac? şopti Biondi.

— Demontează accest *panou* şi arată-te scârbit de ceea ce găseşti înăuntru.

Vince se puse pe treabă şi Nate se întoarse spre Emilio.

— Fă la fel cu celălalt *panou*, dar nu-l scăpa din ochi pe tânăr dacă îi vine cumva chef să fie curios.

Înarmat cu o servietă, Nate se lăsă pe vine şi se deplasă în aripa stângă unde se instală lângă marele computer.

Reperă imediat cablul principal de legătură cu periferice.

— Dumnezeule! şopti el puţin mai târziu, şi scoase din servietă o cutiuţă neagră pe care o făcuse chiar el.

Lopez se lăsă pe vine lângă el.

— Vreo problemă? şopti el anxios.

— Nu, nu, sunt doar uşurat. Va fi mai uşor decât mi-am închipuit.

Degetele lui Nate zburau pur şi simplu prin păienjenişul de fire.

— Ei, uşurel! şopti Lopez. Ai zice că e interiorul panoului de control al unui avion 747!

Nate, care se simţea ca un peşte în apă, nu putu rezista să nu dea câteva explicaţii camaradului său.

— Vezi cutia asta neagră?

— Mda.

— Asta se numeşte *modem*. Aici înăuntru sunt stocate informaţiile care permit accesul la computer. Asta serveşte la transmisia telefonică.

Întinse cutia neagră pe care o scosese din servietă şi continuă:

— Dacă nu introduci codurile adecvate, nu obţii nimic de la maşină. Nu am nevoie decât de o mică sudură pentru a branşa modemul meu şi vom avea acces la toate informaţiile.

— Şi cât timp îţi va trebui ca să extragi informaţiile?

— Patru zile, poate cinci.

— Patru... Asta înseamnă ca va trebui să venim aici în fiecare zi?

Nate zâmbi amuzat.

— Nici vorbă! Vom aranja totul prin telefon.

Pe aleea centrală răsună un zgomot de paşi.

— Trebuie s-o şterg, şopti Lopez. Vine puştanul.

Nate desfăcu firele apoi le resudă la loc. Lopez veni din nou după zece minute.

— O.K.? întrebă Nate.

— Mda. I-am pasat fotografiile mele porno ca să stea liniştit.

Emilio nu înţelegea mare lucru în materie de computere, dar avea o minte logică şi începea să întrezărească implicaţiile muncii lui Nate.

— După ce vei termina, vei putea să piratezi toate computerele de acest tip. Nu-i aşa?

— Exact, răspunse Nate care legase deja la loc jumătate din fire.

— Măiculiţă! Ce păcat că nu ne-am cunoscut cu vreo cincisprezece ani în urmă! Am fi putut şterpeli un milion de dolari!

Nate pufni fără să vrea.

— Am şi făcut-o.

— Ce?

— Am furat un milion de dolari.

— Dumnezeule mare! Şi ce-ai păţit?

— M-a turnat nevasta.

— La dracu! Femeile pe care le luăm de neveste nu sunt femei! În orice caz, nu sunt dintre femeile în care poţi avea încredere.

*

* *

Liam nu se înşelase în privinţa ambarcaţiunii. Avea dimensiuni ideale pentru a trece neobservată printre celelalte ambarcaţiuni care navigau printre Baleare.

De aproape o oră se roteau în cerc cu motorul la relanti. Alex Nanos şi Wiley Drew Boone fumau ţigară după ţigară, aplecaţi peste harta maritimă. Barrabas, în partea din spate, stătea cu urechea la pândă. Claude Hayes stătea pe vine în partea din faţă şi verifica materialul. Barrabas hotărâse în ultimul moment să-l ia şi pe Claude pentru cazul în care ar fi avut nevoie de un scufundător.

La radio se anunţase furtună la ieşirea din golful Palma. Şi, într-adevăr, cerul era acoperit de nori mari şi ameninţători.

— Are o întârziere de o jumătate de oră.

— Ştiu, răspunse Barrabas suspinând.

În faţa lui, la babord, distingea vag luminile tremurătoare ale insulei Ibiza, în timp ce în spate, la tribord, Majorca dispăruse complet.

— Eşti sigur că ne aflăm pe coordonatele respective?

Boone răspunse cu o întrebare:

— Zelzig ăsta ştie să determine o poziţie?

— El şi Gunther sunt nişte adevăraţi aşi.

— Şi noi la fel, colonele, replică Nanos. Dacă amicul tău dă drumul la marfă în punctul convenit, va fi destul să mânăm hodoroaga asta cincisprezece metri mai înainte ca s-o primim direct pe punte.

Barrabas se mulţumi să dea din cap. Era adevărat că se priceau la navigaţie, era meseria lor.

Se pregătea să-şi aprindă a treia ţigară când auzi pârâituri în receptor.

— Aici Pasărea, aici Pasărea... Mă recepţionezi, Rechinule? Vă caut...

Barrabas se repezi şi luă microfonul din mâinile lui Nanos.

— Aici Rechinul, te recepţionăm, Pasăre. Cum e sus?

Vocea lui Gunther nu era stabilă, dar putea fi recunoscută foarte bine.

— Aici e nasol, bătrâne! Nu vezi la doi metri! Suntem la aproape o sută douăzeci şi cinci sud de control. În curând vom coborî.

Barrabas înţelesese. Se aflau la o sută douăzeci şi cinci de kilometri de Barcelona, exact la punctul prevăzut între Majorca şi continent.

— Dă-mi un timp aproximativ! strigă el în microfon.

— Aş zice zece minute, dacă totul merge bine...

Trecură câteva secunde.

— Îi aud, şopti Boone care scruta cerul întunecat, dar nu-i văd.

— Vă auzim, repetă Barrabas în microfon. Aprindem farurile.

Se întoarse şi strigă un ordin, dar Hayes aprinsese deja reflectoarele din faţă şi din spate.

Vocea lui Gunther răsună din nou în receptor:

— E imposibil să vă reperăm. Nu vedem absolut nimic.

Zgomotul avionului crescu în intensitate, atinse un anumit prag, apoi începu să scadă.

— Ai trecut de noi, strigă Barrabas în microfon.

— E foarte posibil, răspunse Gunther. Ne vom întoarce pe sub stratul de nori. Dar va fi greu să nimerim bine. Ai un scufundător?

— Da.

— Perfect. Gata, venim!

Urmăriră zgomotul motorului aparatul care descria un arc de cerc invizibil deasupra norilor şi deodată apăru, şi se stabilizâ la orizont astfel încât să se afle exact pe axa ambarcaţiunii.

— Gata! Vă vedem! strigă Gunther. Atenţie la marfă!

După treizeci de secunde, opt paraşute duble se deschiseră pe cerul plumburiu şi avionul se depărtă.

Hayes, care sărise deja în apă, se afla practic sub prima ladă când aceasta atinse suprafaţa apei. Când cea de a patra căzu în apă, Hayes ataşase de celelalte trei flotoare mari şi galbene, autogonflabile.

Avionul mai trecu o dată pe deasupra ambarcaţiunii.

— Merge? se auzi în receptor.

— Grozav! răspunse Barrabas. O treabă ca lumea...

Vocea lui Gunther răsună din nou în receptor în momentul în care Barrabas voia să întrerupă legătura.

— Am o veste pentru tine. Un amic al lui Pépé a dat peste contractul lui Brookler în Africa.

Barrabas simţi cum i se zbârleşte părul la ceafă.

— Şi? întrebă el cu o voce încordată.

— Amicul a aranjat lucrurile. Sălbaticii nu se vor prezenta la sosirea voastră ca să vă ureze bun venit. Din păcate, asta o să te coste cam scumpuţ.

— Nu sunt bani risipiţi, răspunse Barrabas.

În momentul acela simţi prima picătură de ploaie pe faţă şi văzu că trei lăzi erau deja la bord.

Gunther îşi făcu încă odată auzit glasul:

— Încă o chestie, bătrâne. Nu ştiu de ce, dar sora mea spune că e îndrăgostită de tine. Femeile au gusturi ciudate. Hai, pa, Rechinule!

— Salut, cumnate! zise Barrabas râzând.

După câteva minute, toate lăzile erau la bord şi ambarcaţiunea se îndrepta spre Palma.

*
* *

În zilele următoare, Barrabas evită orice confruntare cu Leona Hatton. Prefera să judece el însuşi temeinicia celor spuse de Liam. Şi fu nevoit să admită că, în aproape toate disciplinele, era la înălţime. Pe de altă parte, cu fiecare zi care trecea, oamenii lui păreau că o consideră din ce în ce mai mult ca una de-a lor.

În sfârşit, Barrabas vru să-şi dea seama chiar el şi o supuse la o probă improvizată de tir. Instalase o marionetă din cârpe lângă două butoiaşe pline cu benzină.

— Ai mai folosit vreodată o armă atât de sofisticată ca Armalita, doctore? i se adresă el Leonei.

— Nu, colonele, dar sunt gata să învăţ.

Barrabas fixă arma pe tir semi-automat, sprijini arma în umăr şi mitralie butoiaşele care explodară cu un zgomot asurzitor, aruncând spre cer flăcări înalte de zece metri.

Leona nu se mişcă din loc. Era la fel de rece ca o piatră de mormânt.

Barrabas îi întinse Armalita şi îi zise:

— Închipuie-ţi că păpuşa aceea este un războinic sălbatic

care te ameninţă cu un sabioi. Un tip foarte furios.

Tânăra femeie schiţă un zâmbet, duse arma la umăr şi murmură:

— Îl şi văd obsedat de gândul violului!

Trase de două ori şi marioneta ciopârţită sări în aer înainte de a cădea la pământ făcută bucăţele. Leona îi înapoie cu calm arma şi zise:

— L-am făcut praf la testicole.

*
* *

Nate Beck era scutit de antrenament de fiecare dată când voia el. Se închidea atunci în casa Leonei cu unicul telefon disponibil şi computerul H-11 portabil pe care şi-l fabricase singur pornind de la un kit cumpărat la Madrid.

Modemul pe care îl fixase pe „creierul cel mare" al băncii de date Commex funţiona de minune. După trei zile, Nate recuperase în întregime cele şaizeci şi patru de mii de caractere şi prelucrase patruzeci de mii în micul lui computer.

Astfel descoperise parola — CHARLEMAGNE. La unu afişa cuvântul complet; la doi, HARLEMAGNE; la trei, ARLEMAGNE; şi aşa mai departe. Apoi o lua de la capăt.

Entuziasmat ca un copil lăsat liber într-un magazin de dulciuri, Nate se repezi la maşina de scris. Când termină, Beck avea un dosar de douăzeci şi şase de pagini dactilografiate unde erau enumerate aproape la centimă ajutoarele financiare legale sau ilegale aduse Kalubei în cursul ultimilor cinci ani, ţările de unde proveneau aceşti bani precum şi capitalurile prelevate oficial şi neoficial de către guvernul actual şi investite în societăţi străine. O sumedenie de informaţii foarte utile lui Noboctu.

Al doilea dosar conţinea lista completă a materialului militar actualmente disponibil în Kaluba precum şi starea lui de funcţionare.

Nate sări în jeep şi traversă în trombă proprietatea pentru a ajunge la echipa ocupată cu aranjarea materialului.

Plecarea era prevăzută pentru a doua zi.

— Colonele! strigă el sărind din maşină. Am obţinut informaţiile complete!

Întinse dosarele şi Barrabas le răsfoi imediat. Îl citi cu rapiditate pe primul şi fluieră de mirare. Pe al doilea îl parcurse cu mai mare atenţie şi zâmbi satisfăcut. Când ajunse la alineatul care menţiona elicopterele şi vedetele-canoniere, Barrabas râse mulţumit.

— Ai făcut o treabă grozavă, Nate. Acum cred că putem pleca. Biondi, vino repede!

— Am înţeles, dom'le! zise Biondi cu un accent comic repezindu-se în faţa lui Barrabas.

— Spune-mi, Vince, ai mai fi în stare să te descurci cu un vechi elicopter H-24?

— La naiba, colonele! Dă-l pe mâna mea şi ai să vezi ce scot din el!

*
* *

Consell, sătucul cel mai apropiat, se afla la o oră de mers cu maşina. *La Escaboral*, restaurantul ales de Leona, era considerat cel mai bun din sat şi singurul deschis seara.

Trecând portalul de verdeaţă care servea drept intrare restaurantului, fură izbiţi de un miros delicios de mâncăruri fine.

— Ce loc superb, murmură Barrabas păşind în urma Leonei într-o curte mică invadată de vegetaţie unde fură instalaţi alături de o fântână arteziană.

— Vei vedea că mâncarea e şi mai grozavă decât decorul.

Leona avu dreptate.

Mâncară amândoi în tăcere. Văzându-i astfel, complet străini unul de altul, te întrebai de ce-o invitase Barrabas pe tânăra femeie la cină în loc să-i însoţească pe ceilalţi la Palma.

— Sunt foarte flatată, îi spusese ea când el îi făcuse invitaţia.

După masă băură cafea şi coniac apoi, fiindcă Barrabas se uita ţintă la ea, Leona îl întrebă:

— La ce te gândeşti?

— Eşti foarte frumoasă, Leona.

— Motiv pentru care îl vei convinge pe Jessup să renunţe de a mă mai trimite cu voi?

Barrabas dădu din umeri şi aprinse un trabuc mic.

— Din păcate, am trecut de stadiul ăsta. În dimineaţa asta am vorbit cu Jessup la telefon despre tine. M-a asigurat că prezenţa ta în cadrul grupului este esenţială, şi asta pentru mai multe motive pe care însă el ştie de ce s-a abţinut să mi le spună.

— Stiu ce gândeşti. Nu crezi că vă însoţesc pentru că sunt medic şi deci pot să-l îngrijesc pe Noboctu dacă va fi cazul. Ci pentru că mă consideră într-un fel reprezentantul lui personal, spionul lui. Mă înşel?

— Nu prea.

— Ei bine, ai dreptate. Existenţa grupului nostru nu a întrunit majoritatea la Washington, iar această misiune, cel puţin politic, ar putea să ia o întorsătură catastrofală. În funcţie de modul în care evoluează lucrurile, poate că va fi nevoie să uzăm de foarte multă diplomaţie. Iar eu ştiu să fiu o foarte bună diplomată atunci când e necesar.

Barrabas rămase un moment tăcut apoi zise:

— Jessup mi-a spus că numai tu singură poţi lua hotărârea de a nu ne însoţi.

Până la întoarcere nu mai schimbară nici o vorbă. Când intrară pe proprietate, luna scălda câmpurile cu lumina ei argintie.

— E un loc foarte liniştit, murmură Leona. Foarte liniştit, foarte departe de agitaţia oamenilor...

— Un loc ideal unde să te odihneşti între două înfruntări, admise Barrabas.

Leona se uită la el dintr-o parte.

— Pentru tine totul se învârteşte în jurul războiului.

— Da. Asta ştiu să fac cel mai bine.

— Trăieşti pentru el?

— Da, recunoscu el privind-o cu coada ochiului. Dar nu sunt gata să mor pentru el. Exercit o meserie, nu servesc un ideal. Las idealurile unor oameni precum Joseph Noboctu.

Leona nu-i răspunse, dar când opri maşina în faţa casei, ea îi propuse să intre câteva clipe pentru un ultim pahar şi el acceptă.

Barrabas căuta cu disperare un argument serios ca să o convingă să renunţe la această misiune. Deodată ea se proţăpi în faţa lui cu mâinile în şolduri şi îl fulgeră cu privirea:

— De ore întregi îmi chinuiesc creierul, colonele, şi abia acum cred că am înţeles.

— Ce anume?

— Adevăratul motiv al reticenţei tale, de ce nu vrei să particip la această misiune. Ca femeie, ţi-am dovedit pe deplin că aş fi în stare să fac faţă alături de oamenii tăi...

— Ascultă, insistenţele sunt inutile, oricum vei pleca cu ei...

Ea îl întrerupse cu un gest.

— O clipă, că n-am terminat. Deci nu condiţia mea de femeie te necăjeşte, colonele, ci pur şi simplu o problemă de sex.

Barrabas se pregătea să protesteze, dar ea nu-i lăsă timp

şi continuă:

— Am zis bine, o problemă de sex. Când te gândeşti la o femeie, ăsta e primul lucru care îţi vine în minte. Şi nu vrei ca oamenii tăi să fie tulburaţi de fantasme când ei vor avea nevoie de toată energia ca să supravieţuiască. Colonele... chiar nu ţi-a trecut niciodată prin minte că poate oamenii tăi nu sunt ca tine şi că poate eşti singurul care mă consideri astfel?

Leona înţelese că atinsese un punct slab, căci Barrabas se încruntă imediat.

Dar continuă:

— Pentru că ceea ce jenează e o problemă de sex, şi fiindcă asta numai pe tine te tracasează, propun să terminăm odată pentru totdeauna cu ea, acum, imediat.

Leona îşi descheie rochia cu o mină înfrigurată şi o lăsă să-i cadă la picioare. Apoi se debarasă rapid de slip şi de sutien şi, complet goală, se proţăpi plină de mândrie în faţa lui Barrabas.

— De vreme ce problema asta de sex te sâcâie atât de tare, hai să urcăm la mine în dormitor. Vei vedea că după aceea n-o să ne mai gândim nici unul la asta.

Barrabas se ridică încet de pe scaun şi strânse hainele împrăştiate pe covor. Când i le întinse, faţa lui semăna cu cea a unui adolescent jovial.

— Mâine dimineaţă la opt să fii gata, îi zise el. Vă voi spune două vorbe şi la nouă vom pleca la război. Noapte bună, doctore.

Ea rămase un moment fără glas, nemişcată, ţinându-şi hainele în mână cu stângăcie.

— Noapte bună, colonele, şopti ea muşcându-şi uşor buza de jos în timp ce el ieşea din încăpere.

IV. MISIUNEA

Capitolul 9

Ajunseră la Dar es Salaam, capitala Tazaniei, cu avioane de linie diferite şi venind din alte direcţii. Înarmaţi cu paşapoartele lor false, mercenarii se împrăştiară în oraş.

O'Toole şi Leona, un cuplu de englezi distinşi, traseră la luxosul hotel Kilimanjaro şi făcură imediat toate demersurile în vederea unor permise care să le permită un safari-foto în centrul ţării.

Nate, Lopez şi Boone ajunseră separat la hotelul New Africa, luară fiecare o cameră şi se puseră imediat pe treabă. Trebuiau să găsească nişte jeepuri echipate pentru a călători în junglă.

La foarte puţină vreme după sosirea lor, se întâlniră „din întâmplare" în barul hotelului şi „descoperiră" că toţi trei veniseră în Tanzania pentru acelaşi motiv: un safari.

Găsiră tot ce doreau în mai puţin de o oră, plus câteva propuneri de ghizi experimentaţi care să-i însoţească.

Billy II luase o cameră la New Palace Hotel. De aici plecă în oraş să cumpere tot felul de unelte pentru meşterit.

Barrabas îi precedase pe toţi la aeroportul de la Dar es

Salaam, unde se mai afla încă. Înarmat cu lista controlorilor aerieni furnizată de Jessup, Barrabas căuta unul care, în schimbul unui bacşiş important, să accepte schimbarea unui plan de zbor — practic complet ilegal, se înţelege de la sine.

După ce găsi omul şi negocie îndelung suma, Barrabas îi explică ce dorea.

— În seara asta, la miezul nopţii, turnul de control de la Mambassa îţi va semnala un avion înmatriculat în Ghana cu numărul 6G14. Acest aparat a depus un plan de zbor pentru Tomalave, în Kaluba. Numai că 6G14 va avea probleme mecanice de la Addis Abeba. Când va trece frontiera dintre Tanzania şi Kenya, va trebui să oprească unul dintre motoare şi îţi va cere să schimbi ruta.

Trucul era clar şi cât se poate de clasic. Controlorul aerian şi Barrabas ştiau foarte bine că imediat ce va trece frontiera, aparatul va coborî la altitudine mică pentru a scăpa de radarele de control. Apoi se va îndrepta spre centrul ţării şi va paraşuta liniştit ceea ce Barrabas introducea în Tanzania prin contrabandă. După aceea va întoarce la aeroportul din Dar es Salaam. Acolo, motorul va reîncepe să funcţioneze ca prin minune şi avionul îşi va continua drumul spre Kaluba.

Controlorul zâmbi cu gândul la noua maşină Fiat pe care şi-o va putea cumpăra.

Barrabas zâmbi şi el şi scoase unul dintre plicurile pe care le purta în servietă...

După aceea intră în restaurantul aeroportului în căutarea unui pilot de elicopter dispunând de un aparat echipat cu platformă plutitoare şi cunoscător al râului Rufigi.

Avu nevoie de mai puţin de o oră pentru a-l găsi pe omul de care avea nevoie şi de aproape dublu pentru ca respectivul să-l ducă într-un sătuc situat la aproape şaizeci

de kilometri în amonte.

Şeful satului veni imediat să-l primească cu speranţa că îi va închiria unul din oameni ca ghid sau ca hamal. În schimbul unui alt plic, şeful acceptă să ascundă şi să revopsească ambarcaţiunea pe care acel străin ţicnit i-o va aduce mâine în zori.

După ce se reîntoarse la aeroport, Barrabas îi mulţumi piolotului şi-l plăti gras pentru serviciile lui, după care plecă în căutarea unui taxi.

Barrabas luă masa într-un restaurant din afara oraşului, ca să aştepte căderea nopţii şi sosirea unui safari-foto care avea să-l ducă în junglă...

*
* *

Un serviciu de securitate simplu supraveghea aeroportul din Tomalave, capitala insulei Kaluba. Oraşul era plin de banderole şi drapele în vederea alegerilor fixate pentru săptămâna următoare.

La etajul al cincisprezecelea al recentului hotel de mare lux „Pan Kalubien", Vince Biondi observa aeroportul, situat dincolo de aleea spaţioasă. În spatele lui, Al Chen, cu un creion în mână, nota pe o foaie poziţia clădirilor şi a aparatelor de la sol. Numărul avioanelor militare era aproape egal cu al celor comerciale.

Al Chen reciti cu glas tare ceea ce notase:

— Avem deci două elicoptere H-34 şi două H-21, plus trei aparate MIG. Se pare că lipseşte un elicopter.

— Cu siguranţă că a plecat să-şi facă rondul... La dracu!

— Ce?

— Uită-te o clipă la fundul stewardesei de la Pan Am care se cară spre culoarul de îmbarcare!

— Hei! zise Al Chen. Nu te poţi concentra puţin la treabă? Avioane, bătrâne! Înţelegi? Avioane şi nimic altceva!

La cinci kilometri de-acolo, la Ministerul Apărării, Claude Hayes îşi prezenta scrisorile de creanţă unor funcţionari nu prea grăbiţi. Cei doi se însufleţiră totuşi când Claude îi lăsă să înţeleagă că dispunea de un lot de tunuri Lahti de fabricaţie finlandeză de care voia să scape rapid.

Rapid însemna că era dispus să le cedeze cu mult sub preţul de pe piaţă.

Discuţia continuă cu mai multă însufleţire.

Pentru cei doi funcţionari, asta era o adevărată baftă. Dacă tranzacţia s-ar fi făcut oficial, adică de la guvern la guvern, cum intenţionase ministerul la început, era inutil să se mai spere în bacşişuri. Dar Carstairs era o societate particulară...

Din momentul acela afacerea nu a mai trenat. Carstairs avea să factureze tunurile la preţul de două sute de dolari bucata şi avea să încaseze în realitate doar douăzeci de dolari pentru fiecare armă.

Înţelegerea fu încheiată, după ce primiră informaţii despre societatea Carstairs Limited, care exista cu adevărat la Tanger. De asemenea se putu verifica faptul că un avion din Ghana, 6G14, prezentase un plan de zbor de la Tanger până la Dar es Salaam.

După aceea Claude luă un taxi şi ceru să fie dus la malul oceanului.

— Opreşte acolo, chiar în faţa magazinului, îi zise el şoferului zărindu-l pe Nanos care trăgea după el o valiză grea.

Taxiul opri scârţâind din toate încheieturile. Nanos puse

valiza pe banchetă şi urcă şi el.

— La hotelul „Pan Kalubien", îi zise Claude şoferului.

Nanos răsturnă valiza în aşa fel încât să poată întredeschide capacul.

— Îţi convine?

Hayes examină cu rapiditate buteliile de aer comprimat şi dădu din cap:

— Sper că n-ai uitat cum să le foloseşti.

— N-ai grijă, asta visez în fiecare noapte, zise ironic Nanos.

Când ajunseră la hotel, Biondi aproape că sări pe ei.

— Cum a mers? Vreo problemă?

— Totul a mers ca pe roate sau mai curând ca pe bacşiş, zise Claude chicotind. Ba chiar mi-au oferit un drum gratuit cu avionul ca să recuperez marfa.

În timp ce vorbea, Claude privea schiţele lui Al Chen.

— Ce crezi? întrebă el.

— Cred, dragul meu frate din Africa, că, datorită scăpărilor de organizare ale serviciului de securitate pe care le putem vedea pe această fereastră, şi ştiind că aceşti oameni cumsecade nu dispun de nici un stoc de piese de schimb, ne vor fi de ajuns patruzeci de minute pentru a scoate definitv din uz flota aeriană a acestei ţări.

*
* *

Barrabas conducea jeepul din faţă. În spatele lui, Lopez şi O'Toole făceau adevărate acrobaţii pentru a menţine viteza. Cu toate acestea se încadrau în timp dar, de două ori, patrulele militare îi opriseră pentru verificarea actelor. Dacă se

producea incidentul, întârzierea ar fi putut să fie catastrofală. Şi atunci, adio Noboctu! Nu se putea lupta fără arme.

Singurul drum carosabil care traversa Tanzania, autostrada pornea de la Dar es Salaam şi ajungea la Ujiji, lângă lacul Tanganika. Era un drum destul de îngust, care trecea prin junglă şi, cu excepţia unor sate foarte mici şi rare, aveai impresia că treci printr-un tunel între două ziduri de vegetaţie impenetrabilă.

Tocmai trecuseră de un sat când Billy II ridică nasul din harta desfăcută pe genunchi.

— A fost Dodoma, anunţă el. Ar trebui să mai avem încă vreo douăzeci şi cinci de kilometri.

Barrabas se uită la kilometraj şi dădu din cap.

— Ne încadrăm în timp? întrebă el.

— Bineînţeles. Sper să nu avem probleme cu reperarea drumului, sau a ce a mai rămas din el.

Exact asta spera şi Barrabas.

Drumul cu pricina ducea la un fost fort englez dezafectat de multă vreme şi s-ar fi putut ca jungla să-l fi năpădit în întregime. Caz în care ar fi trebuit să-l străbată pe jos, croindu-şi drum cu maceta.

Puţin mai târziu, Billy anunţă o schimbare de direcţie:

— Pe-aici!

Se vedea o urmă vagă de cărare transversală.

Barrabas frână, dădu înapoi şi pătrunse direct în junglă. La început, pe o porţiune de câteva sute de metri, drumul era aproape degajat, dar foarte repede lianele şi crengile joase începură să mâture apoi să lovească parbrizul, din ce în ce mai stufoase, din ce în ce mai numeroase.

După ce parcurseră vreo zece kilometri, jungla se ridică brusc în faţa lor, ca un zid de nepătruns.

Barrabas opri motorul, sări din maşină şi strigă:

— Toată lumea jos! Mergem mai departe pe jos. Nate, ocupă-te de aparatul radio. Ceilalţi camuflează vehiculele sub vegetaţie.

După douăzeci de minute, mercenarii înaintau în coloană, conduşi pe rând de Billy II şi de O'Toole care deschideau drumul cu maceta. Sub picioarele lor, solul devenea spongios şi degaja un miros pestilenţial.

Apoi terenul începu să urce, deveni tare, vegetaţia se rări treptat şi lăsă locul unei savane cu ierburi înalte.

— Pas alergător! strigă Barrabas din spatele coloanei.

Mirosul de putreziciune al junglei se risipea cu încetul. Pe iarba savanei apăru în curând o dâră de ceaţă împinsă de o briză uşoară.

— Vezi ceaţa asta, colonele? zise Billy II. Vine dinspre râul Ugalla.

— Cât mai avem?

— Cel mult doi kilometri, răspunse Billy rectificând direcţia cu câteva grade.

Terenul cobora într-o vale invadată din nou de junglă, apoi foarte repede apăru un luminiş. Acolo se înălţa fortul, o clădire lungă din cărămizi şi balegă uscată înconjurată de câteva colibe într-o stare jalnică.

Coloana se opri şi Barrabas trimise doi oameni să inspecteze cu rapiditate locul şi, foarte curând, îşi dădură seama că acesta era părăsit de ani de zile.

Nate branşă aparatul de transmisie-recepţie în timp ce ceilalţi pregăteau focuri şi torţe în luminiş. Apoi făcură o pauză, foarte repede întreruptă de zgomotul unui motor de avion.

Vocea lui Gunther se auzi aproape imediat în receptor:

— Pasărea cheamă Escrocul... Pasărea cheamă Escrocul.

Barrabas zâmbi fără să vrea. Gunther nu mai era pus pe glume ca zilele trecute, în largul insulei Ibiza. Era clar că se cam temea şi nu voia decât să pataşuteze marfa şi s-o şteargă.

Zburând la cincizeci de metri deasupra copacilor, Zelzig pilota strecurându-se printre creste. Fără a mai pune la socoteală că ar fi putut fi reperat şi de aviaţia tanzaniană.

— Îl văd! zise Billy II.

Avionul tocmai apăruse, pată neagră şi zbârnâitoare pe cerul întunecat.

— Escrocul cheamă Pasărea... Mă auzi?

— Te aud, Escrocule.

— Eşti aproape pe axă. Aprindem.

Torţele şi focurile se aprinseră imediat; flăcări mari urcau spre cer. Întreaga poiană se lumină ca ziua. Zelzig îşi rectifică traiectoria şi se apropie micşorând altitudinea.

Luminişul nu era prea mare dar nu putea fi nimerit de la o altitudine de o sută cincizeci de metri.

Numai o singură ladă nu aterizâ în centrul perimetrului luminat. Avionul mări viteza, îndreptându-se imediat spre vest, drept spre Dar es Salaam.

— Perfect, Pasăre, murmură Barrabas în receptor.

Dar Gunther era prea grăbit ca să mai răspundă. Schimbă frecvenţa ca să prindă turnul de control şi să anunţe că-şi rezolvase necazul cu motorul.

Când Barrabas întrerupse legătura, Billy II se afla deja în copacul în care se oprise ultima ladă. După câteva minute, lăzile erau deschise şi toată lumea, inclusiv Leona, îşi scoase hainele ca să îmbrace combinezonul de camuflaj.

*

* *

Nimeni nu-i neliniști pe Claude Hayes, Al Chen și Biondi când trecură pe față din zona comercială a aeroportului în perimetrul militar. Întâlniră doar două santinele distrate în timp ce se apropiau de elicoptere și de cele trei avioane MIG staționate lângă hangare.

Această lipsă de supraveghere nu era întâmplătoare. Cei doi funcționari de la Ministerul Apărării preferau ca cei trei „clienți" străini să-și ia zborul fără martori la bordul unui elicopter kalubian.

Pilotul, într-o uniformă nou-nouță, fuma leneș sprijinit cu spatele de unul dintre elicopterele H-34. Lângă el se afla un om de gardă — după toate aparențele un mercenar — înarmat cu o pușcă de asalt AK de fabricație sovietică.

Al Chen arătă cu privirea spre un hangar cu ușile deschise:

— Iată elicopterul care ne lipsea.

Hayes îi urmări privirea. Elicopterul H-21 pe care-l căutaseră zădarnic de la fereastra hotelului se afla acolo, în întregime demontat.

— Unul mai puțin de „prelucrat"! murmură el făcând cu ochiul.

Îi arătă pilotului pașaportul și începu conversația în franceză.

— Mi s-a spus că veți fi doar doi... zise pilotul arătând spre Biondi.

— Într-adevăr, răspunse Hayes. Această persoană nu se află aici decât pentru a verifica alt aparat. Poate că avem piese de schimb ce ar putea să intereseze guvernul dumnevoastră.

— Mda... pe mine nu mă privește, zise pilotul dând din umeri.

— Ce-ar fi ca între timp să ne uităm la planul de zbor? propuse Claude urcând în avion.

Biondi se adresă omului de gardă înarmat:

— Ceh?

— Belgian, mormăi tipul.

— Pe vremuri, am cunoscut o gagică grozavă la Antwerp...

Era clar că pe mercenar îl durea în cot de ce-i îndruga Biondi. În schimb privirea i se lumină când Vince îl servi cu o țigară americană, ducându-l ceva mai departe de aparatul H-34 la care Al Chen începuse deja să lucreze.

Înarmat cu un clește cu fălci tăioase, chinezul începu să fluiere ușurel în timp ce desprindea din șuruburi tabla de protecție a motorului și tăia firele sistemului electric al aparatului. După care puse tabla la loc, dădu ocol elicopterului și intră în habitaclu unde reperă cu ușurință sistemul hidraulic de comandă al rotorului, pe care-l sabotă în câteva secunde.

Apoi se ocupă liniștit de celelalte elicoptere. Patru minute pentru fiecare aparat.

Rămaseseră aparatele MIG, dar asta era altă poveste... cu atât mai mult cu cât trei mecanici tocmai ieșiseră din hangarul aflat în apropiere. Îl văzuseră pe Al Chen care le făcu un semn amical cu mâna în timp ce se apropia de avioane. Unul dintre ei veni spre el.

— *Was machen Sie?*

— *Nein deutsch*, răspunse Al lipind cleștele de șold.

Veni și al doilea mecanic. În timp ce Biondi voia să se apropie, Al Chen îl opri cu un gest discret și se adresă celui de al doilea mecanic:

— Vorbești engleza?

— *Ja*, puțintel.

Chen scoase din buzunar vechea lui licență de pilot din Royal Eastern Airways.

— Tocmai am fost angajat și n-am de gând să mă urc în aparatele astea fără să știu ce au în burtă!

Mecanicul începu să râdă și lovi cu palma peste carlinga unui MIG.

— *Gut!* Bună, bună mașină! exclamă el.

— Mda, așa mi s-a spus. Ba chiar s-ar părea că jucărelele astea merg cu votcă, glumi Al Chen.

Amândoi mecanicii izbucniră în râs și se îndepărtară.

Al Chen suspină ușurat și scoase o șurubelniță. Făcu doi pași mari, ajunse sub burta avionului și în câteva secunde scosese toate șuruburile uneia dintre plăcile de protecție.

Fața i se lumină de un zâmbet.

Schimbă firele lansatorului cu cele ale comandei de ejectare a scaunului pilotului, repetă operațiunea și la celelalte aparate MIG apoi, fluierând ușurel, reveni la elicopter.

— Totul e în regulă? întrebă Vince în șoaptă.

— Exact cum a fost prevăzut, răspunse Al Chen.

— Să sperăm că Nanos a reușit să saboteze și el fără probleme vedetele-canoniere.

Al Chen încă mai zâmbea amuzat când se întoarse la mașina închiriată care îl aștepta în fața aeroportului. Bill Metzer, fostul lui profesor de electronică de la universitatea din California putea să fie mândru de el!

*
* *

Era o noapte ca de cerneală. Mergând printre stânci, Nanos înaintă până când simți sub labele de cauciuc fundul de nisip.

Când apa îi ajunse la piept, umezi interiorul măștii înainte de a o pune pe față, apoi îi verifică etanșeitatea. Apoi reglă admisia aerului comprimat și vârî între dinți capătul furtunului.

Se mai uită încă o dată spre plajă, apoi dispăru sub apă.

Înota așa cum îl învățase Claude, lent, regulat ca să piardă cât mai puțină energie. O singură dată ieși la suprafață ca să se asigure că mergea în direcția bună, și când văzu reflexul lampadarelor în apă știu că ajunsese.

Reperă mai întâi ambarcațiuni cu coca de lemn, cele ale vaselor de pescuit, și mai înotă încă vreo treizeci de metri înainte de a da peste prima vedetă. Se strecură cu mare grijă spre partea din spate a vasului și căută arborele de transmisie al elicei.

Era tare întuneric sub coca, dar asta nu avea nici o importanță. Nanos găsi pe pipăite cele trei știfturi care mențineau elicea de arborele de transmisie. Le scoase pe toate cu ajutorul unei șurubelnițe scoase de la centură.

Acum urma partea cea mai delicată a operațiunii. Micul aparat de sudură submarină producea o flacără albastră strălucitoare care putea fi reperată, de pe punte de un eventul om de pază.

Cu atât mai rău. Trebuia să riște.

Încălzi glisiera cârmei pe care o deformă după aceea apăsând pe ea cu toată forța. Apoi se strecură sub coca celei de a doua ambarcațiuni.

Avu nevoie de un sfert de oră ca să repete operațiunea asupra celui de al doilea vas. Își consultă ceasul și văzu că avea un avans de cincisprezece minute.

Nanos înotă între două ape și ajunse la cea de a treia ambarcațiune...

*
* *

Accesul în port era păzit. Al Chen opri maşina la vreo sută de metri de intrare.

Santinela din post avea o armă care îl făcu să zâmbească — o vechitură de Lee Enfield datând din primul război mondial. Individul, un kalubian, făcea parte din mica armată a insulei, şi era clar că aici soldaţii oficiali erau mai slab înarmaţi decât mercenarii.

Chen ajunse la câţiva paşi de gardian când acesta îl reperă şi ridică arma strigând câteva cuvinte în limba lui, dar al căror înţeles era destul de clar.

— Bună seara bătrâne, zise Chen. Nu cumva vorbeşti engleza?

— *Notto fu gabbe-do.*

— Zău?

— *Notto... notto, gabbe-do.*

Chen îi adresă un zâmbet cât se poate de atrăgător.

— Atunci cu atât mai bine, idiotule. În cazul ăsta n-o să ne înţelegem niciodată.

Dădu din cap şi zâmbetul i se accentuă.

— Ce se poate face aici sâmbătă seara? În oraşul ăsta nu e nici un bordel?

— *Notto... notto.*

Al Chen, care nu fuma, scoase din buzunar un pachet de ţigări americane, care aveau un efect magic asupra autohtonilor iar omul aflat de gardă nu făcea excepţie de la regulă.

Chen îi oferi la început una, apoi întreg pachetul, pe care negrul îl băgă imediat în buzunarul tunicii după ce se

uită repede în stânga şi în dreapta.

— *Sago mi tuton,* mormăi el.

„Bine, bine, poţi să te duci la naiba!" îşi zise Al Chen uitându-se la ceas. Era fix douăsprezece.

Văzuse deja ceea ce îl interesa. La vreo cincisprezece metri de acolo, într-o gheretă, un al doilea om de gardă moţăia cu capul aplecat peste un ziar. Cele trei vedete legate la mal erau echipate cu mitraliere de calibru 30 montate pe trepiede, şi tunuri de 20 mm, totul instalat pe puntea din faţă.

După toate aparenţele, nu erau pe-acolo decât vreo şase-şapte marinari, repartizaţi pe cele trei vase şi Chen nu reperă decât un singur tip cu un oarecare grad.

Când îl zări pe Nanos ieşind uşor la suprafaţă în partea din spate a celui de al treilea vas, Chen începu imediat să gesticuleze în faţa gardianului, arătându-i ceva cu degetul şi prefăcându-se speriat.

— Uite, idiotule, uită-te la chestia aia!

Negrul se întoarse pe loc, cu puşca în mână, şi strigă imediat reperând silueta întunecată a lui Nanos:

— *Notto, notto!*

Negrul nu avu timp să ridice arma. Al Chen îl lovi violent cu muchia palmei peste nas. Omul de pază se prăbuşi inconştient în timp ce chinezul punea mâna pe arma lui. Între timp, Nanos se distrase cam la fel cu un marinar care se afla pe puntea din spate a celei de a treia ambarcaţiuni.

Cea de a doua santinelă ţâşni din gheretă ţipând. Chen îl lichidă cu un glonţ în ceafă. Pe cel de al doilea vas, doi marinari cuprinşi de panică se iviră pe cursivă şi se năpustiră asupra mitralierei.

Al Chen trase două focuri şi marinarii se prăbuşiră în apă.

Chinezul o porni în fugă spre cel de al treilea vas, trăgând în tot ce mişca.

Pe puntea vedetei apărură doi marinari şi un gradat care se repezirâ asupra lui Nanos în momentul în care Chen sărea peste bastingaj.

Grecul îl elimină pe primul marinar cu un *hatemi* la ceafă în timp ce Al Chen, cu patul puştii, transforma într-un terci însângerat mutra negricioasă a celuilalt.

Ofiţerul scoase revolverul dar se opri şi ridică mâinile în sus când Al Chen, cu un gest fulgerător, îi smulse arma şi-i apăsă ţeava în piept.

— Cară-te, tipule! mormăi Nanos.

Dar ofiţerul nu înţelegea, aşa că îl apucă de centură şi-l aruncă în apa verde-albăstruie. Apoi se năpusti spre punctul de comandă strigându-i lui Chen:

— O ştergem! Acoperă-ne cu mitraliera!

În trei salturi, Chen urcă scara şi deblocă mitraliera. În clipa următoare, chinezul trăgea din plin asupra punţii celorlalte două ambarcaţiuni pentru a-i descuraja pe eventualii eroi.

În momentul acela căzu în jurul lui o ploaie de gloanţe.

— La dracu! şuieră el printre dinţi îndreptând mitraliera spre chei. Mişcă-te, Alex, vine cavaleria!

Nanos îşi dădea toată osteneala să pună în mişcare generatoarele, verifica presiunea uleiului şi circuitul de răcire în timp ce starterul se chinuia să declanşeze pornirea motoarelor diesel.

— Ce-o fi cu hodoroagele astea de tot căcatu'! bombăni el printre dinţii strânşi.

Dar cele două motoare tuşiră şi se puseră în mişcare în momentul în care geamul din spate al punctului de comandă

se transforma în cioburi. Nanos se aruncă la podea, dar fragmentele de sticlă şi lemn îl loviră în spate.

Al Chen făcu un salt prodigios şi trecu prin geamul spart aterizând pe burtă lângă grec.

— Sus e prea cald, bătrâne, hai s-o ştergem mai repede.

— Motoarele sunt încă reci.

— Reci, pe dracu! Uite-i că vin peste noi.

Alex se ridică puţin şi aruncă o privire afară. Pe chei se revărsa un întreg pluton de soldaţi. Oamenii trăgeau din mers.

Alex se târî pe burtă până la manetă, o trase pe jumătate şi răsuflă uşurat când văzu că ambarcaţiunea se îndepărtează de chei. Gloanţele continuau să şuiere, dar vedeta lăsa deja în urma ei o dâră albă de spumă.

— De cât crezi că ar fi în stare hodoroaga asta? întrebă Al Chen.

— De maxim treizeci şi cinci de noduri, strigă Alex ca să acopere vacarmul motoarelor.

— Încearcă să forţezi până la patruzeci. Au demarat cu celelalte şi vin în viteză după noi.

Nanos aruncă o privire peste umăr şi izbucni în râs.

— Ai răbdare să părăsească portul, zise el.

Apoi trase de tot maneta şi ambarcaţiunea străbătu cu rapiditate canalul portului. După câteva clipe, Chen strigă:

— Una s-a oprit.

— Nu s-a oprit, zise Nanos rânjind, doar şi-a pierdut elicea.

Cea de a doua ambarcaţiune avu şi mai puţin noroc. Străbătu canalul de ieşire din port dar, în momentul în care vira pentru a ieşi în larg, pana cârmei cedă şi vedeta începu să plutească la întâmplare până când un val deosebit de puternic se revărsă peste punte inundându-i toate suprastructurile.

— La fix! exclamă Al Chen izbucnind în râs. Ce-ar fi să-i trimitem un mesaj colonelului? Îi vom spune: „Dragă Barrabas, fustangiul de grec şi vicleanul de chinez au nimicit numai ei doi forţa aeriană şi forţa navală kalubiană!"

— Nu te bucura prea repede, tipule! Încă mai avem de tras...

*
* *

Claude se aşezase hotărât pe scaunul copilotului. Avionul decolase şi luminile aeroportului se estompau în noapte.

Biondi aruncă o privire distrată la cadranele tabloului de bord şi se aşează în partea din spate, alături de noul său amic, omul înarmat cu o puşcă Kalaşnikov.

— E de fabricaţie sovietică, nu?

— *Ja, ja.* Foarte bună maşină.

— Te-ar deranja dacă m-aş uita şi eu puţin la ea?

După câteva minute, pilotul recepţiona un mesaj radio de la Tomalave. Faţa lui păli brusc.

— La dracu! exclamă el.

— Vreo problemă? întrebă Claude Hayes.

— Trebuie să mă întorc! Se pare că am fost invadaţi sau Dumnezeu ştie ce!

— Păstrează direcţia, replică Calude cu o voce calmă.

— Imposibil! A fost declarată starea de urgenţă. Toate celelalte aparate sunt ţintuite la sol, în pană.

— Ştiu, zise Claude. Noi le-am sabotat.

În momentul acela văzu pilotul, reflectat în parbriz, imaginea lui Vince Biondi înarmat un AK. În spatele lui, gardianul zăcea fără cunoştinţă.

— E mort? şuieră pilotul simţind să se sufoce.

— Nu, răspunse Hayes. Nu avem intenţia să vă ucidem. La urma urmelor, avem aceeaşi meserie. Nu ne interesează decât maşina ta zburătoare.

Pilotul dădu din umeri cu un aer fatalist.

— O.K., m-am prins! Ce fac?

— Treci în spate, ataşează-ţi o paraşută şi pune-i una şi prietenului tău.

Hayes îl debarasă mai întâi de mauser, apoi îl ajută să se scoale de pe scaun.

Vince alunecă imediat în locul lui şi testă comenzile aparatului.

— O.K.? întrebă Claude.

— Dacă vrei. Lăcusta asta are peste douăzeci şi cinci de ani. Nu ne putem aştepta la miracole.

Îi aruncară pe cei doi mercenari deasupra teritoriului Tanzanian, se asigurară că paraşutele se deschideau, apoi Vince îndreptă elicopterul în direcţia sud, spre râul Rufiji.

Oamenii lui Barrabas dispuneau acum de o forţă aeriană.

*
* *

Pe pontonul instalat în grabă peste râu, Claude stătea de vorbă cu şeful satului. Amândoi erau obligaţi să strige pentru a acoperi vacarmul elicopterului.

Vedeta-canonieră kalubiană furată de Al Chen şi Nanos era trasă sub ponton, ascunsă cu grijă de crengi.

— Ce vrăjeală i-ai servit? întrebă Alex un moment mai târziu, când urcau împreună cu Al Chen la bordul elicopterului.

— Că veţi fi paraşutaţi puţin mai sus pe râu ca să supravegheaţi vedeta.

— Crezi că a înghiţit minciuna?

— Habar n-am, dar o să-şi facă treaba, răspunse Claude. Colonelul nu i-a dat decât jumătate din ce i se cuvine. Va aştepta să primească şi restul înainte de a da alarma. Şi acum, bagă viteză, Vince!

Chen se deplasă spre scaunul pilotului ocupat de Vince.

— Lasă-mă să pilotez păsărica asta, tipule!

— Nu e un turbo-jet, Al.

— Nu-mi pasă! exclamă chinezul. Are un motor şi asta mi-e de-ajuns!

Vince părăsi scaunul.

— E al tău! îi zise el.

Chen trecu la comenzi bucuros la culme.

Elicopterul se puse în mişcare, alunecând direct pe suprafaţa râului, însoţit de o mare învolburare de spumă, ca un enorm schior nautic.

Merseră aşa vreo sută de metri şi Biondi se aplecă la urechea lui Chen:

— Ai de gând să navighezi sau să zbori? îi zise el.

— Şi una şi alta, răspunse Chen râzând.

Iar când se ridicară în sfârşit deasupra apei, Nanos strigă:

— La dracu, Chen, nici nu mă gândesc să-ţi dau pe mână maşina mea Porsche atunci când o s-o am!

— Ca să vezi! răspunse Al. Înseamnă că eu m-am descurcat bine pentru prima dată!

— Ce?

— Păi, da! Nu mai pilotasem niciodată un elicopter...

— Tipul ăsta e scrântit! zise Nanos râzând albastru.

*

* *

Lucraseră în echipe ca să se poată odihni pe rând şi acum terminaseră treaba: o tendă din crengi, liane şi stuf montată pe rotile şi aşezată pe creasta celor trei ziduri care formau corpul principal al fortului.

Barrabas şi O'Toole trăgeau cu calm din trabuce, lungiţi pe zid.

— În curând se va face ziuă.

Barrabas clătină din cap.

— Şi ei trebuie să apară.

— Doar dacă Nanos şi Biondi n-au făcut o oprire ca să sară pe două indigene, că doar ştii prea bine că asta e specialitatea lor, glumi O'Toole.

— S-ar zice că-ţi sunt tare simpatici!

— Zău că da! admise O'Toole zâmbind. Băieţii ăştia au nerv şi îndrăzneală. De altfel toţi... chiar şi fata.

— Mai ales fata, murmură Barrabas care nu uitase ultima seară de la fermă.

Când în sfârşit îl auziră, elicopterul aproape că survola luminişul.

Aparatul avea o întârziere de o jumătate de oră şi toată lumea îl aşteptase îngrijorată. Dar atmosfera se destinse brusc la apariţia lor, după ce toţi trecuseră prin momente de tensiune, şi se aprinseră torţele.

Biondi aşeză elicopterul încetişor pe pământ, strecurându-l cu o precizie remarcabilă între cele trei ziduri. În momentul următor, ocupanţii lui săreau jos iar ceilalţi mercenari trăgeau tenda de crengi deasupra aparatului.

Operaţiunea ajunsese la faza ei finală.

Capitolul 10

Cea mai mare parte a zilei o petrecură verificând armele ultimei livrări, pe care le încărcară după-aceea împreună cu muniţiile şi tot restul materialului în vechiul elicopter.

Vince, ajutat de Emilio, făcu revizia aparatului, în timp ce Liam şi Claude instalau mitralierele în deschizăturile laterale.

Oamenii pur şi simplu se coceau în atmosfera toridă, în ciuda umbrei relative de sub tenta de crengi.

Leona Hatton îşi petrecu cea mai mare parte a timpului scoţând găleţi cu apă pentru ai stropi. Ei îi mulţumeau cu un zâmbet dar după zece minute o rugau să repete figura.

Pe la sfârşitul după-amiezii, ploaia căzu cu violenţă şi temperatura coborî cu câteva grade. Oamenii lucram mai în voie, dar tensiunea lor creştea odată cu venirea serii. Ştiau cu toţii că în noaptea aceea vor pleca.

Barrabas se apropie de Vince.

— Ce crezi de rabla asta zburătoare?

— Nu ştiu ce să zic, colonele. Elicopterele H-34 au fost concepute pentru transportul trupelor şi pot să ducă doisprezece oameni plus echipajul, dar...

— Dar ce? insistă Barrabas trăgând din veşnicul lui trabuc.

— E o hodoroagă...

— Asta ştim.

— Mda. Pe-afară totul pare O.K., numai că nu pot să pun mâna în foc pentru ce are în burtă. Avem de efectuat un zbor de două sute cincizeci de kilometri, cu aparatul plin, şi alt zbor după încăierare.

— Spune-mi dacă va rezista, Vince?

Biondi se încruntă, se gândi apoi surâse:

— Nu te nelinişti, o să ţi-l fac să zboare. Chiar dacă ar fi să ne târâm la rasul ierbii şi tot o să ajungem acasă.

Barrabas îi zâmbi, făcu câţiva paşi şi se uită la oamenii lui.

— Liam! strigă el.

— Da, colonele.

— Mai durează mult?

— Într-o jumătate de oră totul va fi gata, colonele.

— Perfect. Ultimele instrucţiuni peste patruzeci şi cinci de minute.

Contrar a ceea ce se aştepta Leona, Barrabas nu le vorbi oamenilor săi de implicaţiile politice ale misiunii. Se mulţumi să le explice cu grijă lui Liam şi lui Claude care dintre cele trei construcţii ale taberei trebuia cruţată de rachete şi de mitralierele elicopterului, apoi revăzu punct cu punct împreună cu ceilalţi care rămâneau la sol, strategia de atac şi salvarea propriu-zisă a lui Noboctu, care trebuia eliberat cu orice preţ din mâinile răpitorilor.

În sfârşit, rezumă încă o dată:

— Elicopterul ne lasă dincolo de frontieră şi ne împărţim în două grupe sub conducerea mea şi a lui Lopez. De acord? Din momentul acela am şi intrat în acţiune. Eliminăm santinelele din perimetrul taberei apoi ne ocupăm poziţiile. În momentul acela Biondi şi ceilalţi vin cu elicopterul ca să ne acopere. E clar pentru toată lumea?

Toţi dădură din cap şi Barrabas continuă:

— Nu distrugem decât ţintele pe care le-am fixat. Vă

reamintesc că obiectivul principal este recuperarea lui Noboctu în viață.

Un moment mai târziu, Biondi ducea elicopterul afară din ascunzătoare, până la extremitatea luminișului. Oamenii se înghesuiră la bord. La lumina tabloului fiecare putea zări fața încordată a celorlalți.

Pe la coada aparatului ieși la început un fum negru care invadă luminișul, apoi o flacără lungă albăstruie sfâșie noaptea de cerneală.

O'Toole și Hayes încărcau deja mitralierele când motorul începu să zbârnâie infernal.

Așezați pe podea de-a lungul traveei centrale, ceilalți se ataşaseră de centurile fixate de pereții aparatului. Ici și colo se zărea capătul incandescent al unei țigări. Oamenii erau puțin cam nervoși și asta era cât se poate de normal.

— Gata, colonele? strigă Biondi ambalând motorul la maximum ca să fie sigur că va fi în stare să ridice aparatul cu încărcătură cu tot.

— Gata, Vince! Dă-i drumul! răspunse Barrabas.

Elicopterul se puse în mișcare și își luă treptat elan. Se ridică legănându-se și se înălță exact atât cât să nu atingă cu cu tălpicele vârfurile copacilor.

Biondi verifică busola și îndreptă aparatul spre nord-est, deplasându-se cu o viteză de o sută douăzeci de kilometri la oră.

— Totul merge bine? întrebă Barrabas după câteva momente.

— Nu e chiar fulgerul războiului, răspunse Biondi. E puțin cam somnolent, dar cred că va rezista.

— Ai zice că hodoroaga asta zburătoare are rău de înălțime, zise Nate care detesta avioanele, cu atât mai mult rabla aceea pilotată de cel mai trăsnit pilot din lume.

— Nu te forța, Nate, zise Alex chicotind. Nu știi că Vince e un as? A fost gata să ia Marele Premiu de la Monte Carlo cu un Volkswagen!

— Cine ți-a spus asta?

— Păi, chiar el.

În momentul acela ieși dintre nori o lună strălucitoare, de parcă ar fi vrut să-i întâmpine, dar razele ei nu luminară decât fețe încordate, preocupate.

După un moment, Vince strigă:

— Coordonate, Al?

Chinezul își consultă harta cu ajutorul unei lanterne de buzunar și calculă în grabă poziția aparatului pe care i-o transmise imediat lui Biondi.

Biondi înclină ușor manșa și aparatul amorsă un viraj la dreapta pentru a corecta direcția.

Zburau chiar deasupra copacilor pentru a nu fi reperați de la sol.

— Trecem linia de frontieră, strigă deodată Biondi. Deschide, Liam.

Cele două uși laterale ale aparatului se deschiseră imediat și o pală de aer rece năvăli în habitaclul în același timp cu vacarmul asurzitor al elicei. Oamenii își duseră mâinile la față cu un gest reflex.

— Pe-aici, e bine, declară Al Chen. Nu mai trebuie decât să reperăm un loc propice.

— Uite-l! exclamă Vince aproape imediat.

Elicopterul încetini, pierdu rapid altitudine și se imobiliză, planând la doi metri deasupra solului, ca o pasăre mare handicapată. Toți se ridicaseră în picioare și scrutau întunericul de sub elicopter.

Aerul răscolit de elice îi lovea ca rafalele unui vânt de furtună.

— Cum ţi se pare, colonele? strigă Biondi.

— Îmi pare rău dar nu văd nimic. Haide, bătrâne, aterizează cu hodoroaga asta!

După o clipă aparatul intra în contact cu solul. Oamenii săriră afară.

Formară imediat două grupe — una condusă de Emilio Lopez, cealaltă de Barrabas — şi, ţinându-şi puştile deasupra capetelor, porniră în pas alergător prin iarbă, dispărând cât ai clipi din ochi.

Biondi pornise motorul.

Era pregătit să pornească din nou imediat ce avea să primească semnalul. Evident, dacă totul mergea bine şi nu se ivea nici o problemă nerezolvabilă.

O pădure foarte deasă luă repede locul ierburilor înalte şi cele două coloane trebuiră să urmeze cu grijă nişte cărărui abia formate.

Barrabas, în faţa oamenilor săi, îl chemă pe Nate Beck. Acesta veni lângă el şi Nile desprinse de pe spate detectorul cu infraroşii pe care i-l întinse. Nate îl porni. Ecranul se luminâ imediat: roşu închis cu importante zone de umbră. Beck îl întoarse spre camarazii lui şi pe ecran apărură pete albe.

Instrumentul reacţiona la căldura corpului lor.

— Nimic, numai noi, colonele.

— Mergem înainte, dar stai cu ochii pe ecran.

Terenul era cât se poate de prost. Oamenii se poticneau de rădăcini invizibile. Lianele şi crengile le biciuiau faţa şi corpul, în ciuda combinezoanelor speciale. Trăgeau din greu, transpirau, gâfâiau.

Deodată Nate şopti:

— Colonele!

Coloana lui Barrabas se opri brusc.

— Unde? întrebă colonelul.

— La patruzeci de metri drept în faţa noastră. O santinelă izolată. Patruzeci de metri mai la dreapta, altele două.

— Lopez se va ocupa de cele de la dreapta. Billy, acum e rândul tău.

Indianul dădu din cap, îi dădu puşca lui Barrabas şi o porni înainte fără zgomot. Ţi-ar fi venit greu să crezi că picioarele lui atingeau pământul.

Ceilalţi rămaseseră nemişcaţi, muţi.

Nate murmură din nou:

— Emilio nu mai are decât o singură santinelă de lichidat.

În momentul acela Billy II îşi reluă locul şi coloana porni din nou.

Trecând pe lângă cadavru, Leona îşi întoarse capul. Omul avea gâtul tăiat şi capul zăcea lângă trunchiul decapitat.

În următoarea jumătate de oră, Billy II elimină astfel alte trei santinele înainte de a face joncţiunea cu mica coloană a lui Lopez.

Cărarea se lărgea imperceptibil. Razele lunii începeau să străbată printre copaciicare acum deveniseră mai rari, aruncând asupra drumului o lumină argintie.

După o sută de metri, Billy se opri brusc cu braţele depărtate:

— Colonele! zise el cu jumătate de glas.

Barrabas veni imediat lângă el şi indianul arătă cu degetul spre pământ.

— Fir-ar să fie! Mine!... Nimeni să nu mai mişte!

— Antipersonal! întrebă unul dintre oamenii care se oprise în spatele lor.

Barrabas dădu din cap.

— Va trebui să dezamorsăm câteva ca să putem trece.

Barrabas se lăsă pe burtă şi începu să se târască încet spre cordonul de mine pe jumătate ascuns sub humus.

Încet, cu o prudență infinită, dădu la o parte pământul din jurul primei mine, apoi suflă peste pastila de plastic care masca detonatorul. Acesta apăru în curând, bilă rotundă, tot mai mare pe măsură ce era degajat din nisip.

Cu gesturi calculate, Barrabas scoase cuțitul de luptă și dezgropă mina pe care o ținu după aceea delicat în mână înainte de a se întoarce lent pe spate.

Cu fața încremenită, Billy II apucă mina ucigașă.

Barrabas repetă operațiunea de încă două ori. După ce termină, oamenii lui răsuflară ușurați.

— O.K., pornim, zise Barrabas. Merg în față. Fiecare trebuie să-și pună picioarele pe urmele lăsate de pașii mei.

Imediat ce terenul deveni mai practicabil, oamenii lui Barrabas își continuară înaintarea în alergare ușoară pe o distanță de aproape trei kilometri, până când Billy îi opri din nou, cu privirea la pândă.

— Toată lumea în desiș, șopti Barrabas. Am ajuns.

— Totuși nu văd nimic, murmură cu neliniște Leona.

— La cincizeci de metri în față! îi șopti Nate, arătându-i ecranul detectorului unde apărea un fel de norișor luminos.

Ieșiră imediat din coloană, se împrăștiară pe o linie orizontală și tabăra le apăru brusc în fața ochilor.

Ascunsă de flancul unei coline, așezarea ei era aproape imposibil de găsit fără ghid sau fără detectorul electronic al lui Nate.

Ghemuit la liziera pădurii, aproape de marginea flancului descoperit, Barrabas inspectă locul. Îl felicita în gând pe Walker Jessup pentru că tabăra corespundea exact cu planurile pe care i le trimisese.

Totul fusese instalat pe un platou săpat la jumătatea distanței dintre poalele și vârful colinei și era formată din trei construcții din chirpici de aproximativ cincisprezece

metri pe opt.

Slavă domnului, erau suficient de departe unele de altele pentru a putea fi aruncate în aer cele de la extremități cruțând-o pe cea de la mijloc, unde probabil că se afla prizonierul.

Pe colină și în jurul corpului principal al taberei, fuseseră construite colibe din crengi, rafie și iarbă uscată.

Câteva grenade incendiare bine plasate le-ar fi venit de hac fără nici o dificultate.

Tabăra era înconjurată de două rânduri de sârmă ghimpată, precum și de o tranșee protejată din loc în loc de saci mari cu nisip. Între ei se zăreau cu claritate țevile mitralierelor dispuse în mod regulat din șase în șase metri.

— Înăuntru nu pare să fie prea mare distracție, murmură Wiley Drew.

Nimeni nu-i răspunse. Era cât se poate de evident că tabăra fusese solid înarmată și era apărată cu un profesionalism pentru care Mogabe putea să-l felicite pe Karl Heiss.

— Billy, e rândul tău, șopti Barrabas.

— O.K., colonele.

— Wiley, Emilio, înainte!

Barrabas și cei doi interpelați ieșiră din pădure târându-se spre poalele colinei. Tăiară cu ajutorul cleștilor sârma ghimpată și se strecurară în tabără. Se târâră până la drumul în serpentină care se îndindea de-a lungul înălțimii și nu se opriră decât atunci când se aflară exact deasupra construcției centrale.

Apoi percepură duduitul regulat al elicopterului.

Billy, Alex și Leona, postați la poale, îl auziră și ei și pregătiră imediat rachetele luminoase.

În tabără începea agitația. Oamenii ieșeau din colibe și se uitau spre cer având în mâini puști sau pistoale-mitralieră.

Patru kilometri, trei... Doi...

— Foc! răcni Billy.

Capitolul 11

— Au tras rachetele luminoase! E rândul tău, Chen...în primul rând cea din dreapta!

— O.K., mormăi chinezul, cu degetul pe declanşatorul lansatorului de rachete.

— Foc! răcni Vince.

Cele două rachete sfâşiară noaptea cu un zgomot înfiorător. Jumătate din construcţie explodă ca un foc de artificii enorm, preschimbându-se într-o clipă într-o torţă monstruoasă care lumina întreaga tabără.

Oamenii din colibe şi din tranşee începuseră să riposteze. Gloanţele căutau cu furie elicopterul ale cărui mitraliere trăgeau din plin.

Biondi luă din nou altitudine pentru a trece încă o dată pe deasupra taberei. Două proiectile nimeriră aparatul în partea laterală. O'Toole şi Hayes scoaseră un strigăt de durere şi spatele combinezonului lor se murdări de sânge.

— E grav? strigă Vince.

— Nu, numai schije. Ticăloşii!...

Gloanţele enorme făcuseră două găuri în carlingă.

— Acolo, pe colină! strigă Chen. Două mitraliere, chiar deasupra colonelului!

— Crezi că l-au reperat?

— Încă nu, dar nu va mai dura prea mult.

— La dracu! şopti Liam. Trebuie să le lichidăm la a doua trecere. Bagă tare, Vince!

*
* *

— Colonele, avem doi bandiţi pe colină, chiar deasupra noastră, zise Emilio gâfâind.

— Ştiu. Wiley, n-ai putea să-i razi cu arma ta?

— S-ar putea să-i iau la mustaţă, şefule. Dar mai mult ca sigur că din cauza asta vom fi reperaţi.

— Ar fi mai bine să aşteptăm a doua trecere a lui Vince, zise Emilio. Liam şi Claude o să le vine de hac cu mitralierele.

Barrabas privi spre construcţia centrală. Explozia care o distrusese pe cea din dreapta îi incendiase acoperişul.

— Îl vom lăsa pe Vince să mai treacă o dată, dar doar atât! strigă el. Pregătiţi frânghiile!

Între timp, Billy şi Alex îşi epuizau stocul de grenade aruncând de zor în tranşee şi în colibe, sprijiniţi de tirul neîntrerupt susţinut de Leona şi Nate, care încercau să abată focul inamic din direcţia elicopterului.

În sfârşit reuşiră.

Trei mitraliere se rotiră în direcţia lor. Peste capetele lor căzu o ploaie de gloanţe. Toţi se aruncară la pământ.

Deodată Billy ţipă de durere.

— Eşti rănit? strigă Alex.

— Mda! Ticăloşii ăştia m-au nimerit în degetul mic de la picior! Dă-n-coa' lansatorul ăla de grenade să termin odată cu ei!

*
* *

Al Chen apăsă pe declanşatorul lansatorului de rachete şi construcţia din stânga explodă ca şi prima.

— O să încetinesc, strigă Biondi. Trebuie neapărat să-i curăţ pe căcănarii ăia de pe colină.

Gloanţele începură să cadă cu furie peste pădure, deasupra lui Barrabas. Fumul înţepător al mitralierelor făcea aerul din elicopter aproape irespirabil. Aparatul zbura acum lent, paralel cu flancul muntelui, astel încât numai O'Toole putea să-şi folosească mitraliera.

— Muniţii! răcni el.

Hayes alunecă pe podeaua năclăită de sânge, îi dădu alt încărcător apoi exclamă:

— La dracu şi la toţi dracii!

Liam ridică capul, menţinându-şi degetul pe trăgaci. Trepiedul pivotant al ţevii mari se mişcase din loc şi mitraliera juca pe loc.

— Suie-te pe ea! strigă Liam.

— Ce?

— Urcă-te pe afurisita asta ca să o ţii în loc!

Claude apucă două mânere prinse în peretele carlingii, deasupra capului său, se cocoţă pe arma fiebinte şi aceasta se stabiliză suficient pentru ca Liam să continue să mitralieze coloana. Dar faţa lui Claude se schimonosea de durere. În carlingă se răspândea un miros puternic de cauciuc ars.

Ţeava mare a mitralierei, încălzită până la roşu, îi mistuia lent tocurile încălţărilor!

*
* *

Barrabas dădu din cap şi scuipă de necaz.

Elicopterul fusese nimerit şi tirul lui neregulat, prost

ţintit, se apropia în mod periculos de locul unde stăteau ghemuiţi.

Acum era rândul echipei lui Barrabas să intre în joc dacă nu voiau să piardă elicopterul.

Colonelul scoase o batistă albă din buzunar şi o agită frenetic în direcţia elicopterului. I se păru că distinge faţa foarte palidă a lui Biondi în spatele parbrizului de plexiglas. Aparatul vră, se îndepărtă, dar reveni aproape imediat, de parcă s-ar fi răzgândit.

— Ce naiba fac? şopti Lopez.

— Vor încerca să-i radă cu ultimele două rachete, răspunse Barrabas.

*
* *

— Foc! strigă Vince stabilizând aparatul.

Al Chen apăsă pe trăgaci eliberând un mic uragan de foc şi schije.

Dar în acelaşi timp, elicopterul făcu un salt dezordonat, se opri brusc şi cele două rachete porniră şuierând la verticală, îndreptându-se în direcţii inutile.

— La toţi dracii! Ce s-a întâmplat? strigă Chen.

Liam fu imediat lângă el.

— Rachetele au smuls rampa de lansare şi o tălpică de aterizare!

— Ce porcărie!

Vince virase deja ca să scape de tirul inamicului.

— Lovim în grămadă, colonele? murmură Wiley.

— Mda. Lăsăm frânghiile. Sărim direct. Să sperăm că ce a mai rămas din acoperiş va rezista...

— Haideţi, eu vă acopăr! şopti Lopez ieşind din adăpostul

care îi proteja de cele două mitraliere de deasupra lor.

Lopez puse un genunchi în pământ, ridică arma şi expedie o rafală lungă în direcţia afetului. Imediat auzi două urlete de durere şi un corp ciopârţit se rostogli în jos pe colină.

În clipa în care se întorcea pentru a se ocupa de a doua mitralieră, Barrabas sări împreună cu Wiley Drew. Amândoi aterizară pe marginea acoperişului de unde se lăsară să cadă cu eleganţă pe pământul bătătorit.

Arma lui Lopez continua să tragă şi mitraliera îi răspundea furioasă, dar Barrabas şi Wiley nu-l puteau ajuta cu nimic pe Emilio. Acum aveau de curăţat un cuib de şerpi veninoşi.

Găsiră patru mercenari negri şi un alb care se pregăteau să fugă pe fereastra de la parter. Wiley lichidă doi negri cu Armalita iar Barrabas îl nimeri pe al treilea drept în frunte.

Nu avu timp să mai tragă şi a doua oară. Al patrulea mercenar sări asupra lui, agitând un cuţit mare. Barrabas pară lovitura cu patul armei şi zări cu coada ochiului pe albul care o zbughea spre uşă.

— Wiley, e Heiss! Ocupă-te de el!

Barrabas reuşise să apuce braţul negrului şi să-l răsucească atât de violent încât acesta dădu drumul la cuţit ţipând de durere. Continuă totuşi să se zbată ca un apucat şi-l prinse pe Barrabas de gât. Nile îl apucă de păr şi-l trase spre spate până când simţi pârâind vertebrele cervicale. Mercenarul se prăbuşi cu un mârâit de durere, fu agitat de un tremur nervos şi muri.

Barrabas îşi îndreptă spatele şi întrebă:

— Ai pus mâna pe Heiss?

— Nu, a şters-o spre colină, răspunse Wiley.

— Mai întâi curăţim baraca!

Barrabas îşi îndreptă revolverul spre uşa din dreapta, o

deschise cu o lovitură de picior şi se năpusti înăuntru. Un negru bondoc dar solid se întoarse spre el sărind pe loc. În mâna care îi tremura uşor ţinea receptorul unui radiotransmiţător.

— Sunt Haile Mogabe, zise el imediat. Am chemat întăriri. Sosește Lyinga. Se află doar la zece kilometri de-aici. Predaţi-vă pentru că numai aşa veţi putea beneficia de clemenţa noastră.

Barrabas rânji şi-şi îndreptă revolverul spre Mogabe.

— Spune întăririlor tale s-o şteargă!

— Du-te la naiba!

— Nici nu mă gândesc! răspunse Barrabas zâmbitor.

Mogabe dădu drumul receptorului şi încercă să-şi ia revolverul. Barrabas trase. Glonţul îi pătrunse negrului printre ochi şi ieşi prin ceafă, smulgându-i un fragment mare din craniu,

Apoi Nile se năpusti în camera vecină.

Wiley se afla acolo în faţa unui african slab al cărui păr era aproape în întregime alb.

— Vreţi să mă omorâţi şi pe mine? întrebă bătrânul cu demnitate.

— Nu, doctore Noboctu, răspunse Barrabas. Nu vrem decât să vă ducem înapoi în Kaluba.

Liderul politic dădu din umeri.

Nu credea că va putea fi scos viu din tabără. Ştia că Mogabe mai avea şi alte trupe cantonate destul de aproape de acea tabără.

Afară să trăgea într-o veselie...

Capitolul 12

În ciuda atacului cu grenade şi a tirului neîntrerupt susţinut de Leona şi de Nate, tranşeele încă nu erau curăţate.

Billy II se întreba cu îngrijorare cum vor opri focul inamic pentru a-i putea permite lui Barrabas să-l scoată pe Noboctu din tabără.

— Nate! Fă legătura cu Vince, îi ceru indianul.

Nate Beck se grăbi să execute ordinul şi-i întinse microfonul lui Billy.

— Hei, Vince! Mai zboară hodoroaga ta? strigă el.

— Ne-au mai căzut din pene, dar încă mai rezistă, Mare Şef!

— Am văzut că v-a terminat o mitralieră. Cealaltă mai poate să tragă?

— Dă-mi o ţintă şi-ai să vezi!

— Dacă aţi putea mătura puţin tranşeele... Oh, dumnezeii mă-sii!..

— Mda, văd şi eu! zise Vince.

Colonelul şi Wiley plonjaseră pe construcţia centrală, acoperiţi de Emilio care, rămas singur pe creastă, atrăgea asupra lui tirul furios al celor două mitraliere din vârf.

Billy răcni imediat în microfon:

— Încearcă mai întâi să mă acoperi, Vince. Mă reped la Emilio să-i dau o mână de ajutor...

— O.K., Mare Şef! Ai grijă de oasele tale!

În timp ce aparatul sosea la firul ierbii, Billy zise spre Nate, Leona şi Alex:

— Când o să treacă „taxiul", deschideţi puternic asupra tranşeelor aşteptând a doua trecere. Poate că asta îl va acoperi.

Elicopterul se apropia zbârnâind.

Claude Hayes stătea cu mâinile crispate de mitralieră iar Liam îl alimenta cu muniţii. Tirul din tranşee deveni mai sporadic, mai intermitent. Până la urmă grenadele lui Billy făcuseră treabă bună.

Billy se repezi în câmp deschis, deplasându-se în zigzag. În jurul lui cădea o adevărată ploaie de gloanţe, proiectilele pătrunzând în pământ şi iscând nori de praf.

Indianul aruncă în spatele lui o grenadă fără să se întoarcă şi apăsă pe trăgaciul Armalitei, trimiţând câteva rafale în direcţia trăgătorilor inamici ascunşi în spatele sacilor cu nisip.

Când în sfârşit ajunse lângă tranşee, văzu că cea de a doua trecere a lui Vince fusese eficace. Cadavrele zăceau unele peste altele şi nu se mai auzeau decât gemete de oameni în agonie.

— Dumnezeule mare, uitasem cum e la război! murmură indianul.

În timp ce escalada colina, cele două mitraliere inamice îşi continuau răpăitul, dar tirul lui Lopez nu se mai auzea.

Billy aruncă o privire în jos, spre tabără. Mitraliera elicopterului făcuse o sumedenie de distrugeri, iar rarii supravieţuitori, vreo cincisprezece cel mult, fugeau spre junglă, căutând un adăpost sub conducerea unui alb.

Încă o trecere a elicopterului şi tabăra va fi complet curăţată.

La numai câţiva metri de Lopez, Billy se pomeni cu doi negri imenşi în faţa lui. Armalita îl rupse pe primul şi amuţi din lipsă de muniţii.

Fără să-şi încetinească deplasarea, Billy scoase cuţitul şi se repezi la al doilea adversar. În clipa următoare negrul zăcea la picioarele lui, cu gâtul tăiat.

Şi indianul îşi continuă alergarea.

— Nu trage, Lopez! strigă el agitând un braţ deasupra capului. Sunt eu, Billy, afurisitul de indian!

Din păcate, Lopez nu-l putea auzi. Billy se lăsă în genunchi lângă el şi exclamă:

— Fir-ar dracu al dracului şi lua-i-ar lua toţi dracii!

Se uită în jos şi-l văzu pe Barrabas ieşind din construcţia centrală şi inspectând împrejurimile.

— Billy... Ce...

— E nevoie imediat de doctor, colonele, zise Billy cu o voce îngrijorată. Emilio e rănit, arată rău de tot.

Cu o tălpică lipsă, Vince efectuă o aterizare dintre cele mai acrobatice.

— Toate complimentele din partea unui păgân de chinez! zise Al Chen. Ce aterizare!

— Următoarea mă îngrijorează, răspunse Biondi, desfăcându-şi centurile şi sărind din elicopter.

Carlinga fusese pur şi simplu ciuruită.

Câteva gloanţe se strecuraseră sub tuburile de oţel care protejau cablurile de transmisie a comenzilor dar nu păreau atinse.

Problema cea mai mare o constituia riscul de fisurare al structurii de aluminiu a aparatului la nivelul circuitului hidraulic.

— N-o să fie deloc simplu la întoarcere, murmură Vince de parcă ar fi vorbit cu sine. Să vezi ce distracţie o să fie la

decolare! Dacă bag turaţie maximă n-am să pot manevra...

Gândurile îi fură întrerupte de sosirea lui Emilio, adus în stare de inconştienţă de camarazii lui pe o targă improvizată. Rănitul a fost întins uşor pe podeaua elicopterului, ceea ce nu a fost deloc treabă uşoară.

Lopez se afla într-o stare destul de tristă. Avea tot pieptul plin de sânge.

Leona Hatton se puse imediat pe treabă, ajutată de Nate. Tânăra femeie tăie cămaşa lui Nate ca să descopere rana. Glonţul pătrunsese sub clavicula stângă care îl deviase făcându-l să iasă pe la subsuoară, smulgând în trecere o parte din braţ. Din fericire, nu fusese un glonţ cu fragmentare. Rana părea destul de curată dar era destul de dureroasă şi sângera din abundenţă.

Lopez ţipă de durere când Leona palpă încetişor rana ca să se asigure că nu prezenta fragmente de metal sau de os.

— Hei, doctore, nu mai pot! Fă-mi o injecţie...

Cu calm, foarte profesional, Leona îi administră o doză de morfină, curăţă plaga şi-i făcu un pansament strâns.

— Are nevoie de o transfuzie urgentă, zise ea. Deocamdată nu pot să fac nimic altceva.

Oamenii rămaşi afară supravegheau cu mare atenţie liziera junglei.

Billy şi Al Chen studiau hărţile .

— Care e situaţia muniţiilor? îl întrebă Barrabas pe Claude Hayes.

— Nu prea strălucită, colonele. N-am făcut deloc economie.

— Bun. Vezi exact cum stăm şi dacă există destule încărcătoare suplimentare pentru puştile de asalt AK ale inamicului. Dacă da, atunci renunţăm la Armalitele noastre.

— Am înţeles, colonele.

— Vince?

— Da, colonele.

— Crezi că hodoroaga ta mai e în stare să zboare?

— Eu aşa sper, colonele. Problema e cât timp va rezista. El, aşa, e rezistent, dar dacă încasează un glonţ bine plasat, atunci s-a zis.

— Ai verificat tuburile circuitelor?

— Am şi meşterit ceva la ele. Dar dacă avem şi scurgere la circuitul hidraulic, suntem terminaţi.

— Fă cum crezi că e mai bine, mormăi Barrabas plecând de lângă el şi îndreptându-se spre Billy II şi Chen, care studiau hărţile.

— Dacă Mogabe nu ne-a tras în piept, întăririle lui ar trebui să se afle cam aici, zise Billy.

Al Chen părea destul de preocupat.

— Am putea s-o ştergem spre sud-vest ca să ajungem la maşini... dacă reuşim, atunci totul e bine... În schimb, dacă elicopterul cedează, o să ne trezim pe urmele noastre cu oamenii lui Mogabe şi cu mâna de mercenari a lui Heiss. Iar în faţă vom avea trupele guvernului. Mi se pare cam riscant pentru cât suntem noi de puţini.

— Ai altă idee? întrebă Barrabas.

Billy răspunse în locul chinezului:

— Sunt de acord cu Chen, colonele. Ar fi mai prudent să lăsăm baltă jeepurile şi s-o ţinem drept spre sud pentru a trece pe deasupra întăririlor.

— Cu siguranţă că vin dinspre sud, completă Al Chen... E drumul cel mai bun, o fostă cărare făcută de elefanţi. Dacă trecem pe deasupra lor, poate că vom ajunge în Zambia şi... în fine, dacă vom fi obligaţi să aterizăm, vom avea mai puţine probleme.

— Pe de altă parte, dacă trecem prin Zambia, vom ajunge

mai repede la afluentul care se varsă în râul Rufigi.

— Părerea voastră este deci să abandonăm jeepurile şi să încercăm să trecem cu ambarcaţiunea?

— Mie mi se pare soluţia cea mai înţeleaptă, admise Billy.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, zise Chen.

— Claude?

— Am descoperit muniţii ruseşti. Toate armele au fost înlocuite cu AK-uri găsite pe teren.

— Perfect. Ascultă puţin...

Barrabas îi explică planul de retragere propus de Billy şi de Al Chen.

Claude întrebă imediat:

— Credeţi că aceste întăriri sunt încă departe?

— După calculele lui Chen, trupele lui Mogabe ar trebui să sosească aici în cel mult o jumătate de oră.

Claude se încruntă.

— Tare mi-e teamă că e vorba de artileria grea a lui Mogabe. N-avem nici o şansă dacă dispun de mortiere şi de tunuri.

— Deci eşti de acord cu planul lui Billy?

Claude aruncă o privire anxioasă spre elicopter.

— Da, cu condiţia ca aparatul ăsta să reziste şi mi se pare că până acum a făcut faţă destul de bine. În orice caz, trebuie să încercăm. Cu atât mai mult cu cât aceşti oameni sunt cu siguranţă comandaţi de Ishua Lyinga.

— Asta m-a anunţat şi Mogabe, zise Barrabas suspinând.

— Lyinga ăsta e un tip scârbos!

— O.K., zise Barrabas. Plecarea în zece minute.

După aceea se îndreptă cu paşi mari spre Noboctu care stătea lângă elicopter şi se uita cum îl pansa Leona pe rănit.

— Cum va termina cu oamenii noştri se va ocupa de dumneata, domnule, îi zise Barrabas. Avem insulină şi tot

ce este nevoie pentru a vă trata în caz de criză.

Bătrânul dădu din cap.

— Inutil. Mă simt cât se poate de bine. Această femeie să-şi păstreze energia pentru răniţii voştri.

Schimbând subiectul, Barrabas arătă cu bărbia spre dosarele pe care Noboctu le avea în mână.

— Ai avut timp să arunci o privire?

Noboctu se lumină la faţă.

— O privire rapidă, dar dacă ceea ce-am citit e adevărat, nu va avea loc vărsare de sânge când mă veţi duce înapoi în ţara mea. Actualul guvern din Kaluba este atât de corupt încât va cădea de la sine, ca un măr putred, imediat ce populaţia va afla adevărul.

Leona ieşi din elicopter ştergându-şi mâinile pline de sânge pe combinezon. Părea epuizată.

— Cum se simte Emilio? întrebă imediat Barrabas.

— E foarte slăbit. A pierdut foarte mult sânge şi ar avea nevoie de o transfuzie. În starea în care se află nu pot risca să-l cos.

— Va rezista?

— Nu multă veme. Cel mult câteva ore. Mi-e teamă să nu trebuiască să i se amputeze braţul.

— Ceilalţi?

— Liam şi Claude au nişte chestii destul de urâte pe spate. Vor rămâne probabil cicatrice dar nu mai sângerează. Iar rana de la degetul mic al lui Billy e mai serioasă decât părea. Trebuie să mă ocup de el imediat dacă nu vrem să se ivească complicaţii.

Barrabas nu zise nimic.

Acum fiecare minut era important. Dacă nu voiau să dea piept cu trupele lui Lyinga, atunci trebuia să se retragă cât mai repede.

La ordinul lui Vince, oamenii încărcară materialul apoi, unul câte unul, urcară şi ei într-o tăcere plină de încordare.

Aparatul decolă numai pe o tălpică şi încet, vibrând, luă înălţime.

Barrabas aruncă o privire îngrijorată spre Vince care se concentrase total asupra pilotării.

— S-ar părea că rezistă, zise Vince.

— Poţi să mai forţezi puţin viteza?

— Nu îndrăznesc. Deja menţin cu destulă greutate rotorul drept. Nici o comandă nu e prea stabilă.

Barrabas îl văzu în momentul acela pe Al Chen închinându-se.

— Nu ştiam că eşti catolic, zise el schiţând un zâmbet.

— Nu sunt, colonele, dar prefer să atrag atenţia tuturor. Am făcut o rugăciune către Mahomed, una către Shinto şi una către Moise.

În fundul habitaclului, Leona Hatton cosea degetul mic de la piciorul lui Billy care îşi manifesta durerea prin strigătele de război ale strămoşilor lui indieni.

— Faţă palidă! izbucni el. Ai să mă ucizi dacă mă mai măcelăreşti mult aşa!

— Preferi să ţi se amputeze degetul, Billy?

— Am senzaţia că nu-l mai am!

— Atunci înseamnă că nu are cum să te doară. Lasă gura!

Elicopterul reuşi cu mare greutate să se ridice la vreo trei sute de metri.

Deodată Vince se întoarse spre Al Chen.

— Uite şi drumul elefanţilor.

— Mda, şi nu ne-am înşelat, zise chinezul întinzându-i lui Barrabas binoclul.

Apoi continuă:

— Cam la vreo opt kilometri depărtare...

Barrabas duse binoclul la ochi şi privi în zare. Într-adevăr, soseau întăririle lui Mogabe. Două jeepuri înţesate cu oameni şi un camion blindat plin cu arme şi muniţii. Cele trei vehicule stârneau atâta praf încât ai fi zis că e front de furtună.

În momentul acela Alex Nanos simţi pe obraz un jet de lichid călduţ şi vâscos.

— La naiba! Vince...

Biondi întoarse brusc capul. De ce se temea mai mult, de aia nu scăpase! Decolarea impusese o presiune mult prea mare circuitului hidraulic. O conductă cedase.

Capitolul 13

— Un alt nor de praf la cinci kilometri în urma primului! anunţă Chen. Au împărţit coloana în două.

Vince, care simţea că aparatul aproape că nu mai asculta de comenzi, se întoarse îngrijorat apre Barrabas.

— Colonele, trebuie să aterizez imediat. Dacă mai pierd altitudine, suntem terminaţi.

— Aterizează, răspunse Barrabas care întrezărea deja o strategie subtilă.

— Nu voi trece de cele două coloane, continuă Vince. Vrei să caut un loc descoperit în junglă?

— Nu. Aterizează pe drum, între cele două contingente, răspunse Barrabas care se îndreptă spre partea dinm spate a aparatului.

Urmă o scurtă pauză, apoi colonelul ordonă:

— Toată lumea la podea. Şi faceţi în aşa fel încât să amortizaţi zdruncinătura pentru Emilio. Dumneata, doctore Noboctu, aşează-te chiar în centrul aparatului. După tot ce-am făcut ca să vă recuperăm, n-aş vrea să vă pierdem.

— Te simţi bine, doctore? îl întrebă Leona.

— Fizic, foarte bine, răspunse bătrânul lungindu-se alături de Emilio pentru a-i susţine capul între mâini.

După ce se instalară toţi pe podea, Barrabas se aşeză şi

el alături de ei.

— Billy, Liam, iată planul...

Elicopterul se legăna ca un zmeu în vânt. Totuşi Vince îşi dădea toată osteneala să controleze aparatul. Oprise circuitul principal de forţă şi trecuse pe autorotaţie.

În curând simţi aparatul planând şi stabilizându-se.

— Bravo, tipule, zise Al Chen printe dinţi. Eşti cel mai mare campion!

Vince încercă să zâmbească şi-i răspunse:

— Lasă că mai trebuie să aterizeze pe un picior!

Sub ei răsunară împuşcături.

— Survolăm una dintre coloane, strigă Alex.

— Nici un pericol, sunt focuri de carabină, răspunse Barrabas. De la distanţa asta n-au nici o şansă să ne atingă.

Alex privi în jos.

— Se întorc.

Vince se pregăti să aterizeze.

Tălpica atinse uşor pământul zgâriindu-l cu violenţă şi lăsând în urmă un nor mare de praf. Reduse încet, foarte încet viteza, sporind astfel presiunea asupra tălpicii care treptat se deformă, şi burta aparatului scrijeli pământul.

Elicopterul se răsuci pe loc şi se pomeni cu faţa spre direcţia de unde venea. În habitaclu domnea o tăcere de moarte.

Vocea lui Barrabas răsună deodată ca o bubuitură de tunet.

— Toată lumea jos! Improvizaţi o targă pentru Lopez. Billy şi Liam, ocupaţi-vă de broaştele Claymore. Cum terminaţi, o ştergem.

Claymore era o mină în formă de potcoavă, prevăzută cu un sistem care îi permitea să explodeze în direcţia prestabilită.

Liam puse două sub rezervorul de carburant al aparatului în timp ce Billy le camufla pe celelalte şase de-a latul străzii. Apoi se ridică în picioare gâfâind.

— Înainte! ordonă Barrabas.

Liam şi Billy se năpustiră în junglă la vreo cincizeci de metri de elicopter, se întinseră pe burtă şi rămaseră nemişcaţi.

Restul trupei plecă în pas alergător pe drumul de pământ bătătorit. Apăreau zorile şi ziua se anunţa foarte dură — o zi interminabilă de mers pe jos sub un soare implacabil.

Barrabas alerga în faţă.

— Mai repede! Mai repede! striga el din când în când întorcând capul, fără să slăbească ritmul.

În spatele lui veneau Vince, Claude, Wiley şi Nate care duceau targa cu Lopez.

Pe primii două sute de metri, Noboctu reuşi să se menţină în rând cu ceilalţi. Alerga lângă targă şi-l ţinea de mână pe Emilio care era leşinat. Dar bătrânul începu în curând să respire din greu. Deodată îşi duse mâna la piept cu răsuflarea tăiată.

Wiley Drew îi văzu gestul. Noboctu se afla chiar lângă el.

Mercenarul suspină şi-i zise:

— Urcă-te în spatele meu!

— Oh nu, nu...

— Lasă mofturile! Din cauza ta e gata să o mierlească camaradul nostru. N-am făcut nimic dacă ai să cazi în drum! Haide...

Noboctu se urcă în spatele lui Wiley, care îşi trecu braţul liber pe sub picioarele lui pentru a-l ţine mai bine în echilibru, apoi izbucni în râs:

— Ce-ai păţit? îl întrebă mirat Noboctu.

— Îmi închipuiam ce reacţie ar fi avut bătrânul meu tată, un gentleman sudist, văzându-mă cum duc pe umeri un negru!

Al Chen şi Nanos formau coada coloanei împreună cu Leona Hatton.

Tânăra femeie era epuizată. Vedea numai puncte roşii şi simţea pământul fugindu-i de sub picioare. Deodată, două

mâini puternice o prinseră de subsuori astfel încât picioarele abia îi mai atingeau pământul. Leona întredeschise ochii. Chen şi Nanos o apucaseră fiecare de câte o mână şi îi prindeau pe ceilalţi din urmă în mare viteză.

Alergară în felul acesta până când Barrabas ordonă.

— La adăpost în junglă! Al, Alex şi Vince, urcaţi în copaci! Claude, ocupă-te de mitralieră. Doctore, supraveghează-l pe Lopez.

Oamenii lui Barrabas erau ascunşi în desiş când răsună prima explozie.

*
* *

Ascunşi într-un şanţ, Liam şi Billy îşi plasaseră puştile de asalt în poziţie de tragere, cu ţeava sprijinită de un trunchi de copac uscat căzut la pământ.

Amândoi cunoşteau foarte bine acele arme sovietice. Cu puţin noroc, poate că două-trei tiruri aveau să fie de ajuns pentru a provoca explozia minelor şi a transforma drumul în haos.

— Iată-i că vin, şopti Liam.

— Îi văd, zise Billy chicotind. Ai zice că e generalul Custer în timpul marii campanii împotriva indienilor.

Primul jeep se opri la mai puţin de trei metri de elicopter. Celelalte două opriră brusc, bară lângă bară. Oamenii săriră din ele alergând în toate sensurile. Toţi erau negri. Heiss şi supravieţuitorii din tabără încă nu li se alăturaseră.

Negrii mişunau acum în jurul elicopterului, foarte agitaţi.

— Haide! şopti O'Toole.

Cei doi mercenari traseră în acelaşi timp şi minele explodară simultan, cu un zgomot infernal, proiectând foarte sus în aer frânturi de fiare şi de carne. Rezervoarele de

carburant făcură şi ele explozie, cu un bubuit asurzitor, şi elicopterul se desfăcu în două. O jumătate se ridică de la pământ şi se prăbuşi peste primul jeep.

Incendiul lumina jungla cu o strălucire demenţială.

Billy şi Liam continuară să mitralieze cu conştiinciozitate şi măcelul era în toi. Focul inamicului scăzu treptat în intensitate. Când amuţi de tot, O'Toole şopti:

— S-a terminat! Retragerea...

Dispărură în junglă ca să reiasă mai departe pe drum. Din când în când îşi încordau auzul ca să se convingă cu nu sunt urmăriţi.

Când ajunseră în sfârşit pe drum, Billy şi Liam îşi auziră — departe în faţa lor — camarazii deschizând focul asupra celei de a doua coloane.

*
* *

Rafalele trase din vârful copacilor făcură ţăndări parbrizul primului jeep ai cărui ocupanţi muriră pe loc.

Vehiculul derapă spre dreapta, părăsi drumul şi se răsturnă încremenind într-un nor de praf.

Şoferul celui de al doilea jep, cu o mişcare instinctivă. frânase pentru a evita ciocnirea. Vehiculul său derapă şi el înainte de a se răsturna pe o parte.

Acum se apropia camionul cu prelată. Neputând să oprească, camionul derapă violent şi intră cu brutalitate în partea din faţă a jeepului răsturnat.

Al, Vince şi Alex săriseră deja din copaci şi se puneau la adăpost lângă partea din faţă a camionului.

Ascuns în desiş, la vreo douăzeci de metri mai în spate, Claude stătea ghemuit lângă mitralieră.

Prelata camionului se ridică brusc şi oamenii sării jos într-un haos de nedescris, fiind prinşi într-un foc încrucişat de-a dreptul demenţial care nimici jumătate dintre ei.

În momentul acela, Barrabas îl zări pe Noboctu ieşind în fugă din junglă şi repezindu-se la primul jeep.

— La dracu! A înnebunit? strigă Claude Hayes oprind tirul.

Barrabas încremenise. Supravieţuitorii camionului reacţionaseră cu rapiditate, ducând la ochi puştile de asalt.

Noboctu începu să le vorbească din jeep. Trebuia pur şi simplu să urle ca să se facă auzit.

— Ce tot îndrugă? îl întrebă Barrabas pe Claude.

— Le spune că Lyinga şi Mogabe au murit şi că războiul s-a terminat.

— E complet ţăcănit! mormăi Hayes. Oamenii aştia sunt nişte mercenari. Chiar n-a înţeles?

Dar se înşela. Supravieţuitorii camionului îşi aruncară armele.

Barrabas le ordonă oamenilor săi să iasă din adăposturi în momentul în care Liam şi Billy soseau în pas alergător.

— Perfect. Aliniaţi-i lângă camion, strigă el.

Vince şi Alex se grăbiră să execute ordinul, dar Noboctu se repezi la Barrabas.

— Nu, colonele! Nu-i împuşca pe aceşti oameni care s-au predat!

— Sunt nişte mercenari, doctore, insistă Barrabas. Heiss e încă în libertate şi se vor duce la el. Vrei să ne expunem acestui risc?

— Îţi repet că s-au predat.

— Nu vrem prizonieri, doctore.

Noboctu îşi îndreptă spatele cu demnitate, se uită drept în ochii lui Barrabas şi zise:

— Colonele, vreau să mă întorc în ţara mea, protejat de armele dumitale, dar refuz să calc peste cadavrele acestor oameni!

Barrabas rămase un moment tăcut, apoi suspină şi zise:

— O.K.!...

Apoi se adresă oamenilor lui:

— Să se dezbrace în pielea goală şi să se care, continuă el. Pe urmă pornim imediat.

*
* *

Nu prea rapid, dar destul de sigur, camionul le permise să ajungă la frontiera cu Zambia pe la sfârşitul după-amiezii. Încă nu se făcuse noapte când atinseră capătul de sud al lacului, exact deasupra Cascadei de la Kalambo.

Părăsiră drumul şi pătrunseră cât mai mult în adâncul junglei pentru a îngropa mitraliera şi a ascunde camionul.

— Crezi că Heiss mai e încă pe urmele noastre, colonele? întrebă Vince.

— M-aş mira. Ştie foarte bine unde vrem să mergem. Va încerca să ne intercepteze la sfârşitul itinerarului.

— Colonele?

Era Leona. După aerul ei preocupat, Barrabas înţelese că veştile despre Lopez nu erau deloc îmbucurătoare.

— Cum se simte?

— Foarte rău. Practic e pe moarte. Claude spune că la Cascada de la Kalambo e un post de prim-ajutor. Probabil că e o încăpere pe care s-o pot trasforma într-o sală de operaţii improvizată.

Barrabas dădu din cap cu un aer întristat.

— Imposibil. Dacă merge la Kalambo vom nimeri peste patrule şi misiunea noastră se poate considera inutilă. La

douăzeci de kilometri de-aici, în plină junglă, se află un sătuc. Ne vom opri acolo.

— Va muri, colonele, repetă Leona cu o voce aproape imploratoare.

— Dumnezeule mare! Spune-i să reziste! Fă tot ce eşti în stare! Doar eşti medic!

Leona se îndepărtă.

Barrabas veni în întâmpinarea lui Claude şi Billy II care soseau în fruntea coloanei.

— Situaţia?

— Căpitanul feribotului n-a fost prea entuziasmat când a văzut starea combinezoanelor noastre, zise Claude rânjind.

— Şi nu i-a revenit zâmbetul când i-ai arătat lovelele? întrebă Barrabas.

— Ba da! Ultima navetă o face la orele şapte, după care se va reîntoarce să ne ia pe noi.

— Ne va lăsa unde vrem noi?

— Dacă primeşte destui bani, colonele, ar fi de acord să ne treacă şi cascada!

Trebiră să mai meargă încă o jumătate de oră ca să ajungă la debarcader. Trei tipi se învârteau în jurul unei gherete mici de unde se cumpărau bilete.

Tipii observară cu atenţie coloanele de mercenari, apoi se întoarseră cu spatele. Barrabas nu se înşelase. Mulţi mercenari trecuseră pe-acolo în ultima vreme. Trecerea oricărui comando era repede uitată în schimbul unui bacşiş.

Ambarcaţiunea se întoarse puţin după orele nouă. Căpitanul încasă şi restul din suma promisă şi păru că nu acordă nici cea mai mică atenţie oamenilor înarmaţi şi cu combinezoane sfâşiate care urcară la bord.

În acest timp Emilio delira. Durerea îl transportase într-un alt univers unde Leona Hatton nu-i mai putea fi de nici un ajutor.

Capitolul 14

Sătucul, care arăta foarte sărac şi foarte primitiv, primi mai întâi grupul cu destulă neîncredere. A fost nevoie de toată puterea de convingere a lui Claude Hayes pentru a-i convinge pe indigeni că nu voiau să le facă nici un rău, ba chiar că el şi camarazii lui erau gata să plătească ospitalitatea şi alimentele care li se vor da.

Din momentul acele sătenii se înseninară la faţă şi, când auziră că aveau un rănit, le dădură imediat o colibă. Se vedea foarte bine că mai trecuseră prin acest gen de situaţii.

Leona Hatton se strădui imediat să transforme coliba în infirmerie de campanie.

După un sfert de oră, tânăra femeie îi făcea lui Emilio o transfuzie cu participarea lui Nate şi Al Chen care avea aceeaşi grupă sanguină. De la fiecare luă doar strictul necesar, având în vedere starea de oboseală a celor doi, apoi restul îl donă de la ea.

Nate, care o urmărea cu îngrijorare, o văzu clătinându-se brusc şi o ţinu să nu cadă smulgându-i acul, după care o obligă să se întindă câteva clipe. Imediat ce-şi reveni, Leona se ocupă din nou de rănit.

Lopez dormea liniştit. Pulsul redevenise aproape normal.

Barrabas o aştepta afară. O văzu poticnindu-se, o susţinu de umeri şi observă că era palidă la faţă.

— Pari mai rău decât bolnavul tău!

— Zău, colonele, nu mai pot!

— Ţi s-a pregătit o baie.

Nu-i venea să creadă şi totuşi... o baie, da! Îi pregătiseră o baie foarte caldă! Transportaseră cea mai mare oală din sat într-un colţ izolat şi întunecos şi o umpluseră cu apă clocotită. Apoi Liam, Wiley, Vince şi Billy II se aşezaseră de jur împrejur, ţinând nişte rogojini mari de rafie pentru a o ascunde privirilor.

Tânăra femeie se simţi emoţionată până la lacrimi. Apoi izbucni în hohote.

— Ei, s-ar zice că uneori ştii să te comporţi ca o femeie, zise Barrabas suspinând.

— Scuză-mă, mormăi ea. N-am putut să mă abţin.

Barrabas o trase spre oala cu apă clocotită şi Leona dispăru în spatele rogojinelor.

După câteva minute, tânăra femeie fredona bine dispusă. Bărbaţii îşi făcură cu ochiul amuzaţi.

Deodată nu mai auziră nimic. Se uitară unii la alţii cu mirare. Cinci minute... zece minute... un sfert de oră. În sfârşit, îngrijorat, Liam aruncă o privire peste rogojina de rafie.

— Colonele!

— Da.

— Doarme ca un prunc.

*
* *

Traseul până la râu a fost lung dar destul de calm. Emilio nu mai avea febră şi începuse să iasă din starea comatoasă.

Mercenarii coborâră râul cu nişte pirogi cumpărate de la autohtonii riverani. Din prudenţă, gândindu-se la Heiss şi la restul trupelor lui Mogabe, oamenii lui Barrabas nu se deplasară decât noaptea, vâslind fără zgomot ore în şir.

În zorii celei de a doua zi pătrunseră în curentul puternic al râului Difigi, fiind acum foarte aproape de mare, şi ajunseră în curând la satul unde ascunseseră vedeta-canonieră furată din Kaluba.

Complet epuizaţi, mercenarii dormiră toată ziua şi o parte din noaptea următoare.

La trei dimineaţa toată lumea urcă la bordul vedetei. Nanos trecu la cârmă şi pătrunse cu ambarcaţiunea în curentul puternic al râului.

Oamenii de la bord erau tăcuţi. Toţi se gândeau la acelaşi lucru. Chiar în aceeaşi zi, pe la prânz, dacă totul mergea bine, aveau să-l vadă pe Noboctu urcat la tribuna oficială ridicată pentru alegerile din Kaluba. Dacă totul mergea bine...

Ajunseră foarte repede în larg şi se îndreptară spre sud pentru a ocoli Kaluba şi a aborda insula dinspre est. Partea aceea era mai puţin populată şi deci mai puţin supravegheată.

În timpul călătoriei, Barrabas stătuse de vorbă cu Noboctu despre cei mai buni prieteni kalubieni pe care îi avea. În special doi dintre ei aveau să se dovedească foarte utili dacă nu indispensabili reintegrării lui Noboctu în capitală în momentul festivităţilor dinaintea alegerilor.

Unul dintre ei, Mustala Alisisti, era şeful satului în care se născuse Noboctu. Celălalt, un anume Jacques Mouton, era un plantator în vârstă, ataşat de insulă la fel de mult ca şi Noboctu.

Nanos ascunse ambarcaţiunea, coborâră cu toţii pe uscat şi o porniră pe jos spre micul sat al lui Noboctu, situat la

vreo zece kilometri spre interiorul insulei.

Traseul a fost mai lent şi mai periculos decât prevăzuseră, din cauza patrulelor foarte numeroase. Chiar şi Noboctu se arătă foarte mirat.

— În mod obişnuit, patrulele sunt instalate în apropierea capitalei. Prin partea asta a insulei nu le găseşti niciodată. S-ar zice că guvernul se aşteaptă la o lovitură de stat.

— Foarte probabil, răspunse Barrabas, care acum înţelegea de ce Heiss şi mercenarii care supravieţuiseră nu încercaseră încă să-i intercepteze.

După ce-l pierduse pe cel care îl angajase, Heiss se întorsese în Kaluba pentru a găsi alt patron. Răspândise în mediile interesate vestea că Noboctu era în viaţă şi că se întorcea în Kaluba ca să ia puterea.

Deşi mai bine amenajat decât alte aşezări din junglă, satul nu avea nici apă curentă, nici electricitate şi sărăcia se vedea la tot pasul.

Coloana se opri în pădure, la intrarea în sat.

— Totul pare mort aici, murmură Barrabas.

— Într-adevăr, răspunse Noboctu. Soarele a apus de o jumătate de oră şi nimeni n-a aprins vreun foc. S-ar putea crede că...

— O capcană pentru proşti! Unde locuieşte prietenul dumitale?

Liderul african îi arătă o colibă mai mare decât celelalte, situată la periferia satului.

Apoi se întoarse spre Billy şi-i zise:

— Dă ocol colibei, în spate mai are o deschizătură. Prietenul meu va şti că vii din partea mea dacă îi vei spune aceste cuvinte de recunoaştere: „Luinda ar fi trebuit să treacă podul când Joseph a câştigat partida.".

Billy dispăru printre ierburi.

Barrabas şi Noboctu se întoarseră la ceilalţi.

— Cine e Luinda? întrebă deodată Barrabas.

— Nevasta fidelului meu prieten Mustala. Ea trebuia să se căsătorească cu mine.

*
* *

Mic de statură, ciolănos, Mustala Alisisti părea însufleţit de o hotărâre sălbatică care nu-şi găsea egal decât în lealitatea de nezdruncinat faţă de prietenul său din copilărie, Joseph Noboctu.

După efuziunile regăsirii, Alisisti îşi îndreptă atenţia spre Barrabas şi răspunse la întrebările lui.

— Firește, am înţeles că e vorba de întoarcerea lui Joseph când soldaţii guvernului au sosit în sat.

— Câţi sunt?

— Vreo doisprezece, şi sunt bine înarmaţi.

— Şi pe câţi oameni poţi conta?

— Cel puţin treizeci, la fel de bine înarmaţi ca soldaţii guvernului.

— Bun. Dacă obţinem cooperarea lui Jacques Mouton, atunci n-ar trebui să existe probleme.

— Mouton nu ne-a părăsit niciodată, zise Mustala. Sunt sigur că va fi alături de noi.

Barrabas întinse o hartă a insulei, le făcu semn oamenilor săi să facă cerc în jurul lui şi le explică:

— Iată cele trei drumuri carosabile care duc spre capitală. Aici, cel care pleacă de la palatul prezidenţial: acolo, cel care duce la cazarma mercenarilor; dincolo, al treilea, cel

care duce la plantaţia lui Mouton... singurul dintre cele trei care va fi păzit la sol. Mustala, voi avea nevoie de cinci dintre oamenii dumitale... patru pentru cei care păzesc drumul şi al cincilea pentru a duce o înregistrare la staţia de radio. Jumătate din oamenii rămaşi se infiltrează în oraş ca să pună mâna pe această staţie de radio. Cealaltă jumătate se va împrăştia discret prin mulţime în preajma Pieţii Mari a Parlamentului.

Deodată se auzi glasul unuia dintre mercenari:

— Şi noi, colonele, ce facem? Stăm aici să ne trosnim degetele?

— Stai liniştit, Liam! Încă n-ai intrat în vacanţă. Preşedintele trebuie să-şi părăsească palatul la bordul limuzinei la orele unsprezece fix. Probabil că escorta lui va fi destul de redusă deoarece dispune şi de protecţia a două elicoptere, drumul a fost bine cercetat şi armata lui de mercenari nu se află decât la douăzeci şi cinci de minute de capitală. Prin urmare, îl vom intercepta exact în acest punct al drumului.

Barrabas puse un deget pe hartă.

— Şi în timpul ăsta, Mustala va difuza înregistrarea la radio? interveni Noboctu.

— Exact, răspunse Barrabas. Asta ar trebui să provoace o oarecare mişcare printre cele câteva sute de soldaţi care formează armata regulată kalubiană.

O'Toole se încruntă.

— Câteva sute? Împotriva celor cincisprezece oameni ai lui Alisisti?

— Nu chiar, Liam. De multă vreme armata kalubiană nu mai ştie pe ce picior să joace cu actualul guvern. Auzind vocea lui Noboctu, auzind mai ales dezvăluirile despre

corupţia guvernanţilor, soldaţii ar trebui să treacă de partea lui fără dificultate. Şi în momentul ăla vei interveni tu, Vince... Starea de alarmă se va declara imediat ce îl vom captura pe preşedinte şi va fi difuzată înregistrarea doctorului Noboctu. Cu un jeep, mercenarilor lui Heiss le vor trebui douăzeci şi cinci de minute pentru a se deplasa de la cazarma lor în Marea Piaţă a Parlamentului. Vreau să-l am pe doctorul Noboctu la tribuna de onoare în mai puţin de douăzeci de minute. Poţi s-o faci?

Vince studie cu atenţie harta apoi ridică spre Barrabas o faţă posacă.

— Vrei să mă joc de-a kamikaze cu un camion?

Barrabas zâmbi.

— Nu, Vince. De data asta vei avea o maşină Ferrari. Cea a lui Jacques Mouton. Firește, dacă va fi de acord să n-o împrumute.

*
* *

Ca în fiecare dimineaţă, Jacques îşi duse ceaşca de cafea pe verandă şi se instală în şezlongul preferat. Aruncă o privire melancolică asupra proprietăţii sale, altădată o plantaţie foarte rentabilă, dar care pe zi ce trecea căpăta un aspect de teren abandonat.

Îşi bău cafeaua cu înghiţituri mici gândindu-se la cei treizeci de ani minunaţi trăiţi în acea insulă pe care o iubea atât de mult. Cât timp va mai rezista acolo? Cât timp va mai trece până când va fi alungat ca un străin imperialist, pe el care considera Kaluba avedărata lui patrie?

— Domnule Mouton?

Bătrânul se întoarse încet fără să fie prea curios să vadă cine anume îl strigase. Se obişnuise cu descinderile poliţiei guvernamentele pe poprietatea lui.

— Da? răspunse el cu indiferenţă.

— Mă numesc Nile Barrabas şi conduc grupul de comando care l-a adus pe doctorul Noboctu în Kaluba.

— Doctorul Noboctu a murit, răspunse Mouton cu un ton ostenit. S-a anunţat la radio...

— Jacques... prietene... zise a doua voce.

Jacques Mouton tresări.

— Dumnezeule! Eşti viu. Domnul să te binecuvinteze!

— Domnule Mouton, zise Barrabas ieşind din umbră. Avem nevoie urgentă de trei lucruri. Un loc unde să poată fi ascuns un rănit, magnetofonul dumitale şi... maşina personală.

*
* *

Întins liniştit în faţa micii gherete de la marginea trotuarului, omul de pază visa cu ochii închişi. Se gândea la parada care avea să înceapă şi la festivităţile care aveau să urmeze acolo, în capitală. Numai o mână de soldaţi fuseseră selecţionaţi să defileze în uniforme de paradă sub privirile admirative ale fetelor. El nu fusese ales. Urma să-şi petreacă ziua sub soarele fierbinte, supraveghind un drum pe care nu trecea nimeni niciodată.

Înjură şi scuipă în praf. Apoi ridică ochii şi se încruntă.

Cineva venea spre el. Probabil un muncitor. Cum trecuse de celelalte trei posturi de pază? Strigă aproape cu arţag:

— Stop! Trecerea e interzisă, cară-te de-aici?

— Trebuie totuşi să merg să votez în oraş!

Omul de pază se ridică. Cum de mai exista un cretin atât de naiv încât să-şi închipuie că va vota? Se votase deja de ieri pentru el, fără să fie consultat. Toată lumea ştia că aceste alegeri sunt trucate!

Santinela era atât de uimită încât abia simţi cuţitul care îi tăie beregata.

Billy şi Claude traseră repede cadavrul sub copaci şi Billy murmură dezaprobator:

— Puteai să fii mai atent. I-ai umplut de sânge gulerul uniformei. De următorul mă voi ocupa eu.

Apoi îl dezbrăcară în grabă.

După câteva momente, când un elicopter survolă drumul pentru a verifica prezenţa santinelelor, o siluetă în uniformă se afla în faţa gheretei. Ceilalţi soldaţi ai lui Barrabas se reîntorseseră în junglă, în drum spre ultimele posturi de pază.

*
* *

— Ce facem, colonele, dacă armata regulată nu trece de partea lui Noboctu? întrebă Liam.

Ascuns alături de el în spatele unui copac, Barrabas râse uşurel.

— Nu-ţi bate capul, Liam. Partida e câştigată şi Vince îl va duce pe doctor la tribuna de onoare înainte de sosirea mercenarilor. Loviturile de stat de pe-aici sunt toate la fel. Primul sosit rămâne la putere.

Din vârful unui copac se auzi vocea lui Wiley:

— Convoiul a părăsit proprietatea, colonele. Două jeepuri cu câte doi oameni la bord şi escortă.

— Totul e gata, acolo sus?

Wiley dădu din cap. Cu mâna liberă făcu semnul victoriei. Cu cealaltă pipăi bârna enormă a cărui extremitate era ţinută de o frânghie petrecută în jurul unei crengi groase.

Barrabas aruncă o privire în cealaltă parte a drumului.

Nate Beck, cocoţat într-un copac, îi făcu şi el semnul victoriei. Şi el ţinea o frânghie de care era legat celălalt capăt al bârnei.

Pe drum apăru o maşină condusă de un indigen. Pe scaunul de lângă el se afla banda înregistrată de Joseph Noboctu care explica poporului său felul în care fusese înşelat de actualul guvern şi îndemna armata să depună armele. Niciodată bătrânul lider nu vorbise cu mai multă emoţie şi convingere.

În acest timp Vince Biondi se instala la volanul superbei maşini Ferrari din garajul lui Jacques Mouton. Alături de el, Noboctu îşi prindea centura de siguranţă şi supraveghea ceasul încredinţat de Vince.

— Sunt totuşi treizeci şi şase de kilometri, zise el dubitativ.

— Şaisprezece minute, doctore, garantez! Aş fi regele idioţilor dacă aş sosi cu întârziere cu o astfel de maşinuţă.

Capitolul 15

Muzica militară suna cu putere în tot sudioul. Operatorul micşoră sunetul şi căscă. De s-ar fi terminat mai repede afurisita aceea de zi! Numai că era abia la început.

Aruncă o privire spre ceasul din perete. Declaraţia oficială, care mai mult ca sigur că avea să anunţe victoria în alegeri a actualului guvern, era întârziată cu cinci minute. Un purtător de cuvânt trebuia să citească chiar el comunicatul şi, ca de obicei, întârzia...

Uşa din spatele operatorului se deschise şi acesta se întoarse imediat dar, în locul purtătorului de cuvânt aşteptat, se pomeni nas în nas cu ţeava sinistră a unui revolver.

O voce răcni imediat;

— Am preluat controlul asupra staţiei, stai liniştit!

Intrusul îi întinse o foaie de hârtie precum şi o bandă înregistrată, apoi continuă:

— Când îţi voi da semnalul, vei citi la microfon acest scurt comunicat. Îl citeşti fără grabă şi-l repeţi de mai multe ori. După aceea vei pune această bandă.

— Dar... dar eu nu sunt decât un tehnician, nu un prezentator, protestă tipul.

— Citeşti sau te împuşc. E clar?

Operatorul parcurse cu privirea textul:

ATENŢIE, VĂ ROG. ATENŢIE! DOCTORUL NOBOCTU ESTE ÎN VIAŢĂ. DOCTORUL NOBOCTU ESTE ÎN VIAŢĂ ŞI S-A ÎNTORS ÎN KALUBA.

Tehnicianul ridică privirea cu surâsul pe buze. Luă banda cu declaraţia oficială a guvernului, scuipă pe ea şi o aruncă la coş.

— Sunt la dispoziţia dumitale, zise el.

*
* *

Pentru prima oară în viaţă, Al Chen se simţea stingherit în ţinuta lui de civil. Poate pentru că cei doi tipi din maşina pe care o interceptase aveau aproape statura lui Nanos. În orice caz, Alex avea mai multe şanse. Îl puteai lua drept un milord îmbrăcat în costumul lui cu vestă.

— 6G14 se află în hangarul 3, răspunse gradatul indicându-le hangarul cu pricina.

Vorbea o engleză bâlbâită dar Al reuşi totuşi să-l înţeleagă. Chinezul ţinea întinsă cu ostentaţie autorizaţia de scoatere a avionului, chitanţa eliberată în schimbul cecului dat pentru cheltuielile de alimentare şi pază, precum şi actele de vamă ale vechiului B25.

În hangarul 3, avionul părea într-o condiţie perfectă de zbor. Alex şi Chen se apropiară de micul biroul pentru ultimele formalităţi. Totul se derulă fără nici o problenă.

*
* *

Bârna enormă căzu cu o precizie perfectă peste capota jeepului din faţă, şi căderea fu urmată imediat de o rafală dublă care îi transformă pe cei doi ocupanţi în cadavre însângerate.

Fără nici cea mai mică ezitare, pasagerii din cel de al doilea jeep aruncară armele şi ridicară mâinile deasupra capului.

Maşina prezidenţială oprise brusc între cele două maşini de escortă. Barrabas ieşi din ascunzătoare agitând cu ostentaţie un mic container kaki pe care scria TNT. Colonelul se prefăcu că vrea să-l arunce peste limuzină.

Cele patru portiere se deschiseră instantaneu.

— Nu, nu dumneavoastră, domnule preşedinte, îi zise el negrului obez care coborâse deja cu un picior din maşină şi-şi mişca ochii de la dreapta la stânga cu furie şi spaimă. Rămâi în maşină şi spune-le oamenilor să se care.

Liam ridică brusc ochii spre cer. Barrabas îl imită. Un elicopter se oprise la o sută cincizeci de metri deasupra lor. Cu siguranţă că pilotul alertase deja tabăra mercenarilor.

*
* *

Radioul care transmitea muzică militară amuţi în momentul în care Biondi ieşea lent pe poarta plantaţiei. În clipa următoare, o voce puternică anunţă:

— *Atenţie, vă rog! Doctorul Noboctu este în viaţă... atenţie...*

— Ţine-te bine, doctore şi uită-te la ceas! Am pornit!

Apoi apăsă hotărât pe acceleraţie.

Biondi conducea ca un adevărat virtuoz. Pornise în cea

mai mare competiție din cariera lui. O competiție în care miza era propria lui viață și cea a camarazilor săi.

*
* *

Maiorul Orbin Weisal își petrecuse întreaga viață în Africa. La început participase la războaiele coloniale alături de englezi, olandezi, germani și de partea compatrioților săi belgieni. După aceea rămăsese pe loc ca mercenar. Normal, nu știa să facă altceva.

— Scuză-mi sinceritatea, maiorule, dar te-ai comportat ca un imbecil.

Weisal strânse din dinți și-l fulgeră pe Heiss cu privirea. Îl ura pe omul acela dar avea ordin să-l protejeze.

— Ascultă, Heiss, am primit ordine precise! Președintele nu vrea mercenari în preajma Marii Pieți a Parlamentului. Și mai ales albi.

Heiss scuipă cu dispreț pe jos și zise:

— Destupă bine urechile, Weisal. Până la prânz vei rămâne fără obiectul muncii, iar dacă diseară mai ești încă în viață, să știi că asta înseamnă să ai mare noroc. Te amuză?

În birou intră deodată un tânăr francez. Salută foarte protocolar și transmise mesajul:

— Domnule maior... elicopterul numărul unu a transmis că mașina prezidențială a fost interceptată. Pilotul crede că președintele a fost răpit.

Weisal trase o înjurătură și se congestionă la față.

— Și Noboctu? întrebă el.

— Nici un semn din partea lui. Totuși...

— Vorbește, fir-ar să fie! Idiotule!

— Un mesaj de la elicopterul numărul doi ne informează că mașina sport a domnului Mouton se îndreaptă cu rapiditate spre capitală. Șoferul, un alb, este însoțit de un bărbat de rasă neagră...

— El e! șuieră Heiss. Sunt sigur!

— Și patrulele de pe drum n-au oprit mașina?

Weisal se repezi afară din birou.

— Alarmă generală! Toți oamenii în mașini!

— Ți-am spus eu, zise Heiss prinzându-și arma la centură.

În timp ce urca în jeepul din față, maiorului Weisal îi trecu prin minte un gând neașteptat. De ce să nu întoarcă brusc armele și să-l împuște pe Heiss? După aceea totul ar fi fost mai simplu. Mult mai simplu... Era un gest ușor de făcut.

Dar jeepul porni în viteză și Weisal se întoarse spre operatorul radio.

— Ia legătura cu elicopterul doi și spune-le să distrugă mașina lui Mouton!

Heiss urmări cu privirea jeepul până când acesta dispăru, apoi urcă în jeepul său și urmă convoiul numai pe o distanță de zece kilometri. Acolo coti brusc și o porni spre aeroport.

„Afurisit ghinion! își zise el. Ar fi trebuit să ceară banii dinainte. Noroc că Brookler, la Amsterdam, mai avea încă partea lui din vânzarea armelor lui Mogabe."

*
* *

Elicopterul trimise o ploaie de gloanțe de-a latul drumului, la mai puțin de un metru de capota mașinii Ferrari. Pilotul luă apoi altitudine cu intenția evidentă să treacă încă o dată și să mitralieze din nou.

— La naiba! Iată-i! exclamă Biondi mijind ochii.

Maşina gonea cu aproape 210 km/h.

La această viteză, orice deviere era fatală.

Gloanţele căzură din nou şi răpăiră peste portbagaj. Vince încetini pentru a intra în ultima curbă dinaintea coborârii în linie dreaptă spre centrul oraşului.

Ieşi din viraj în derapaj controlat şi schimbă repede vitezele. Noboctu era încordat ca un arc.

— Te simţi bine, doctore?

— Dacă vrei..., răspunse bătrânul cu o voce uşor tremurătoare. Cred că sunt mort de frică, cum spuneţi voi, albii.

— Nu trebuie! Elicopterul a ratat ultima lui şansă. Acum drumul e drept si pot să merg mai repede decât el.

— Nu de el mi-e frică, murmură Noboctu. Ci de afurisitul de alb care şade la volan în stânga mea!

— Ăsta e *umor negru*? zise Biondi izbucnind în râs.

*
* *

Barrabas se uită cu duritate la preşedinte.

— Ai o alternativă, îi explică el cu calm. Semnezi toate documentele indispensabile pentru întoarcerea în Kaluba a devizelor expatriate ilegal. În acest caz vei beneficia de un permis de liberă trecere pentru a părăsi ţara. Vei rămâne în viaţă şi vei fi liber. În caz contrar, te voi da pe mâna mulţimii. Poate că n-o să-ţi mai placă linşajul când va fi vorba chiar de persoana ta.

Preşedintele simţea că se sufocă.

— Aşteaptă să văd dacă lovitura voastră de stat reuşeşte şi

pe urmă îţi voi spune ce-am hotărât, zise el cu o voce piţigăiată.

Maşina se opri pe culmea unei coline care domina Marea Piaţă a Parlamentului.

Barrabas coborî şi duse binoclul la ochi.

*
* *

Vince îşi făcu drum prin mulţime claxonând de zor. Oamenii lui Mustala formau un cordon în faţa maşinii şi ţineau lumea pe loc. În jurul marii tribune de onoare se aflau militari în ţinute colorate. Păreau uluiţi dar nici unul nu îndrăzni să intervină atunci când maşina se opri în faţa scărilor.

— Timpul? întrebă Vince oprind motorul.

— Cincisprezece minute şi treizeci şi cinci de secunde, zâmbi Noboctu coborând din Ferrari.

Bătrânul urcă încet scările tribunei, salută în trecere câteva persoane şi puse mâna pe un microfon...

*
* *

— Nu văd maşina prezidenţială, domnule.

— Ia porta-vocea şi dă ordin mulţimii să se împrăştie, răcni Weisal, în picioare pe bancheta jeepului.

Nu prea ştia ce are de făcut. Mai întâi să-l aresteze pe Noboctu şi după aceea să-l găsească pe preşedinte.

Dar porta-vocea era inutilă în vacarmul mulţimii în delir.

Weisal văzu soldaţi din armata regulată despicând mulţimea şi îndreptându-se spre echipa lui de mercenari.

Intenţiile lor erau cât se poate de clare!

— Trădători nenorociţi! murmură Weisal care se întoarse spre omul cu porta-voce. Transmite ordinul să se tragă în plin în aceşti idioţi!

Dar primele împuşcături răsunară din rândurile armatei regulate. Maiorul Orbin Weisal, în picioare pe bancheta jeepului, fu printre primii atinşi. O ţintă simbolică care dispăru într-un nor de praf şi de sânge.

*
* *

— Voi semna aceste hârtii, colonele. Îmi garantezi un permis de liberă trecere cu care să pot părăsi Kaluba?

— Acestea sunt ordinele lui Joseph Noboctu, domnule preşedinte, răspunse Barrabas fără să se mai uite la el.

— Perfect. Aştept escorta.

*
* *

După ce instalară cu grijă încărcăturile explozive de-a lungul zidului care separa pista de drum, Billy II şi Claude urcară în grabă la bordul camionului în care se aflau deja Leona şi Lopez.

— Credeţi că va merge? întrebă cu îngrijorare tânăra femeie.

— La fix, doctore! O mică apăsare pe telecomanda detonatorului şi BUM! Nu mai e zid!

Se auzea din ce în ce mai aproape zgomotul unui motor. Billy II se aplecă peste portieră.

— Iată-l pe Vince şi bolidul său! exclamă el. Şi iată şi limuzina. Pregătiţi-vă...

*
* *

Operatorul turnului de control repeta pentru a doua oară mesajul în germană:

— 6G14 nu ai autorizarea de decolare. Repet. 6G14, interdicţie temporară de decolare pentru toate aparatele.

Alex traduse pentru Chen care luă microfonul în timp ce vechiul B25 continua să se deplaseze spre extremitatea pistei.

— 6G14 către turnul de control, răcni el în microfon. Vorbeşti engleza, bătrâne?

— *Ja, ja*, 6G14. Întorceţi-vă!

— 6G14 către turn. Am înţeles. Răspundem: *Poţi să te duci la naiba, bătrâne!* O.K.?

— Ce? zise operatorul.

— Ce idiot! exclamă Chen.

Deodată, jumătate din zidul care separa extremitatea pistei de drum explodă cu un zgomot infernal. În clipa următoare, soldaţii lui Barrabas se năpustiră spre avion.

*
* *

Karl Heiss nu se lăsase cuprins de panică după ce se anunţase răsturnarea situaţiei. Dar asta nu însemna că era prea calm. Mai întâi i se spusese că toate zborurile comerciale erau anulate temporar şi acum o santinelă îi interzicea şi

intrarea în perimetrul militar al aeroportului.

— E complet absurd! exclamă el. Fac parte din grupul de comando al maiorului Weisal.

Răspunsul îl primi imediat:

— Îmi pare rău, domnule. Ordinele pe care le-am primit sunt foarte precise.

În momentul acela Heiss reperă aparatul B25 la extremitatea pistei şi văzu oamenii care pătrundeau pe teren prin zidul demolat. Printre ei îl recunoscu pe Nile Barrabas.

Un jeep staţiona la mai puţin de zece metri de Heiss.

La urma urmelor, de ce nu? Barrabas fusese totdeauna mai mult sentimental decât viclean.

Heiss se folosi de efectul surpriză, devoră cu o lovitură fulgerătoare santinela şi se repezi spre jeep.

*
* *

— O.K., Al! Toată lumea e la bord.

Avionul începea să ruleze când răsună un avertisment:

— Colonele! Un tip a sărit dintr-un jeep şi aleargă după noi.

Barrabas se apropie de sasul rămas încă deschis şi-l recunoscu pe Heiss. Acesta alerga gesticulând ca un dement. Când ajunse la mai puţin de zece metri de avion, Heiss strigă:

— Barrabas! Dă-mi un loc în avionul tău!

— Pentru ce, Karl? zise Nile.

— La dracu! Războiul s-a terminat, nu? N-am chef să-mi putrezească oasele într-o închisoare scârboasă a negrilor!

Barrabas făcu haz. Se dădu cu un pas înapoi în habitaclul avionului şi le zâmbi oamenilor săi.

— O ştergem, băieţi! zise el cu o voce calmă. Afară nu e nimeni.

— Billy a avut o idee genială luând cu el această ladă! exclamă al Chen mângâind cu tandreţe sticla de şampanie pe care o ţinea între genunchi.

Aşezat pe scaunul copilotului, Vince mormăi:

— Hei, tipule! Las-o mai uşor cu biberonul!

— Stai calm, bătrâne! răspunse interpelatul. Camaradul tău ştie să piloteze la fel de bine şi beat şi treaz!

Ceilalţi erau instalaţi în partea din spate a avionului şi păreau că moţăie. Unii făceau deja proiecte de viitor.

Wiley, Alex şi Nate se gândeau la câteva nopţi vesele la Paris.

Liam o mai avea pe mama lui la Cork, în Irlanda. Nu o mai văzuse de ani de zile... De ce să nu cumpere o căsuţă numai pentru ea?

Emilio uitase de rană şi se gândea să investească într-un bar sau poate chiar într-un hotel în sudul Spaniei. Acolo turismul mergea de mama focului. Şi pe urmă, nu era deloc rău să pună ceva bani de-o parte pentru anii bătrâneţii, acum când Leona îl asigurase că va scăpa cu bine...

Billy II intenţiona să se reîntoarcă în Statele Unite, cel puţin pentru o vreme.

Claude Hayes bău un gât de şampanie direct din sticlă şi întrebă:

— Ce planuri ai, doctore?

Leona zâmbi.

— Să renovez ferma. Să fac din ea ce voia să facă tatăl meu.

— Grea treabă!

— Ştiu.

— N-ai nevoie de un zidar-dulgher? Aş putea să fac o grămadă de chestii..

Ea izbucni în râs.

— Ştiu că nu te lauzi degeaba, dar am alte proiecte...

Barrabas îi ascultă şi zâmbi. El ce-o să facă? O va duce pe Erika la Paris. Îi plăcea la nebunie să facă cumpărături în capitala Franţei. Ar putea să petreacă împreună câteva zile. Poate chiar câteva săptămâni...

Sau chiar mai mult...

Până la viitorul anunţ din *Herald Tribune*, după care totul va fi reînceput.

Jessup avea dreptate. Totdeauna va fi nevoie de oameni ca ei, totdeauna.

Barrabas spera totuşi că nu avea de aşteptat prea mult. Nu voia să aibă timp prea mult să reflecteze, să se întrebe dacă nu cumva era doar un asasin mai mult sau mai puţin legal, în funcţie de ţara în care acţiona.

Dar pentru o vreme voia să uite de toate.

În afară de Erika.

Sfârşit